C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Paral_Vladimir-Romeo_a_Julie_2300.pdb

PDB Name: Páral, Vladimír - Romeo a Julie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Páral
Romeo & Julie 2300

Kapitola 1.
Ortel

MILENCI se znovu políbili.

„Ty moje… moje…“ říkal jejím rtům.

„Ty moje všecko,“ šeptala.

„Víš, já…“

„Vím. Já taky.“

Další polibek (velice dlouhý).

„Chci s tebou být,“ vzdychl.

„A já! Pořád. Celý den a noc a týden a rok … A život.“

„Já taky.“

„Tak pojď –“ řekla odhodlaně, vzala ho za ruku a vyváděla z listnatého zeleného bludiště, po vyhřívaném trávníku a přes hrající porcelánový můstek, u jehož paty je dohnal oranžový a růžový plameňák, který se sem chodí mazlit.

Milenci Milan Kareta (20) a Manka Lebdušková (20) vyšli z Ústředního parku na Nábřežní třídu, která v délce 108 kilometrů tvoří jednu ze severojižních os souměstí Praha-Ústí (18 tisíc km2 a 9,6 miliónu obyvatel ve 42 obvodech).

Na rozlehlé pláni magistrály (v každém směru šestatřicet jízdních pruhů) vrcholila ranní dopravní špička, tiché svištění dálkových modrobílých transbusů a kolon žlutých obusů na magnetickém polštáři splývalo do barevného míhání, stáda pestrých aut sjížděla do modré záře tunelů k podúrovňovým křižovatkám subdálnic a vyjížděla na estakády nadúrovňových vozovek vypjatých mezi budovami ve tvaru pagod, koulí, hroznů, paraboloidů, dortů, kuželů a rozevřených knih. Ve všech výškách vodorovně, kolmo i schodovitě šikmo svítila, proudila a vybuchovala důvěrně známá hesla: MĚJ DNES DOBRÝ DEN!… AJAX ČEKÁ… TRIOB 350… MLÉKO!!!… SVĚTLO SVĚTLANY… PRAVÁ CHVÍLE: PRÁVĚ TEĎ… 18 – LADOGA… a vedle těchto nápisů, kolem nich i mezi jednotlivými písmeny skotačily ve všech myslitelných audivideo provedeních veselé figurky Hráška a Bublinky – dlouholetý hit a miláčkové celé sluneční soustavy.

Vysoko nad tím vším, jako dominanta milovaného panoramatu jejich rodného města, strmí grandiózní třpytně průzračná masa Paláce kultury lesklými srázy sto šedesáti pater krytých reliéfy, oblouky terasových mostů mezi harfovými trakty a nad dvěma rotujícími koulemi Lidové hvězdárny bodá do oblak trojhranná věž se svítícími řádky obrazovky Pražského orloje – teplota, tlak a rel/absol vlhkost vzduchu, elmag- a biorytimické koeficienty, předpověď nemocnosti, počasí a biopotenciálů na příští čtyři hodiny a ovšem kalendář: úterý 12. května 2300. Hrášek ukazuje svou zelenou tlapkou přesný čas 08.32 a Bublinka vydechuje růžovou bublinku s přáním „Dobrý den a hezky si jej užijte!“

U východu z parku na odstavném zinkovém pruhu parkovala řádka volných aut, Manka si vybrala bílé, vsedla na jeho mechové sedátko a ukazováčkem vyťukala na voliči rito „Úpark – Genetika 5“. S hlavou zabořenou do opěradla pak očima zamženýma láskou hleděla na Milana přicházejícího od zmrzlinového sloupku, na jeho chlapecky štíhlou (a až příliš křehkou) postavu ve stříbřitém sportovním dresu a vážný světlý obličej. On umí být vážný i veselý, s ním jde docela všecko. Chci ho. Budem spolu mít krásné děti. MILUJI HO – a budu navždycky. Miluje on mě taky tak?

„Vzal jsem ti tu tvoji cukrátkovou, ty moje sládě,“ řekl Milan podávaje jí její oblíbenou „obyč“ sladkou jen malinovou zmrzlinu bez ničeho. On pokaždé ví, co já ráda, a vždycky mi to dá. Sám lízal tu svou odpornou sýrohovězí s kovovou pěnou nukleátu lithia.

„Měli bychom se vzít v červnu,“ řekla Manka, když auto uhánělo tunelem pod vltavským dnem. „Abychom mohli v létě na svatební cestu…“

„Ale chtěli jsme přece v září do And.“

„To mi už ale třeba začne růst bříško…“

„Tak moment, tohle si naplánujeme v klidu po prohlídce.“

Snoubenci vystoupili z bílého auta a vkročili na eskalátor šupinaté plastikové novostavby genetiky 5. pražského obvodu dosud se svými zmrzlinami v rukou.

„PŘEJI VÁM ŠTĚSTÍ, vážení snoubenci, a blahopřeji k vašemu krásnému i závažnému rozhodnutí, jehož start

okamžitě rozběhneme," uvítal je v prvním patře genetik 5. obvodu ing. Karel Vodák, CSc., v úřední šedé tunice s modrým pruhem. „Ty zmrzliny si klidně dolízejte, než budete svlečeni. Máte mimořádné štěstí, že jste jubilejní tisící pár našeho obvodního střediska a proto váš případ bude řízen s obzvláštní péčí jakožto exemplární. Prosím!"

Ze stěny vyjely dva sněhobílé roboty a za ruce odvedly Milana a Manku do vyšetřovny, kde snoubenci svlečeni, položeni na lehátka oddělená přepážkou a v několika vteřinách uspáni pomerančově vonícím psychoplynem.

Elipsovité kontakty a jehlové sondy přiloženy ke všem 72 místům na jejich tělech, načež zapnuta analytická baterie pozitronového D-monitoru, mentálního osmografu a fantaziografu, detektory vzpomínkových, citových a snových vrstev i falopletysmografický detektor sexuální pravdy – všechny orgány, nervová vlákna a neurony obou vyšetřovaných extrahovány proudícím médiem citlivého elektrického pole a hloubkově čteny i provokovány generátorem bohatě modulovaných impulsních kódů v nejrůznějších frekvenčních pásmech.

„Maminko, prosím tě, nezhasínej, já se ve tmě bojím…" vyjevovala se Manka ve svém psychostavu otevřeném dokořán. „Nech mě ještě chvilku ve vaně… Vždyť já radši kůzlátko než pštrosa… Tohle mě nevzrušuje… Ale já chci mít nejmíň pět dětí… Ty housle mi tatínek neměl schovat… S Milanem všecko…"

„Ještě chvilku mazlit… A ještě na ručičku… a ještě na nožičku…" smál se Milan, aniž by slyšel Manku nebo sebe. „Tati, to jsem to odpálil, co?… Já bych strašně chtěl udělat první biokeramiku na světě… Sandra byla fantastická kočka, ale zas číslo… Buď žíhat keramiku při nízké teplotě, nebo biolátka, která snese dva tisíce stupňů… Manka je prostě takový sládě… Když já vlastně ještě nic pořádně nevím…"

„ÚKOLEM TERÉNNÍ GENETIKY je vnést vědecké principy do uzavírání manželství, jemuž racionalizace volby partnerů zajistí vysokou pravděpodobnost zdaru. S tím zajisté souhlasíte," řekl ing. Vodák s očima na obrazovkách svých čtecích aparátů.

„Jasně!" řekl Milan Kareta.

„Proto jsme k vám přišli," usmála se Manka Lebdušková.

„Naše psychografie, kterou jste právě byli vyšetřeni, je přístrojově již značně pokročilá a zásadně se řídíme jejím výsledkem. Jistě chápete, že naše středisko podporuje kompaktní a geneticky nadějné páry, kdežto naopak nesourodým a bezperspektivním párům musíme jejich sňatek co nejdůrazněji rozmluvit."

„Jasně," řekl Milan.

„My se chceme ještě v květnu brát," řekla Manka, „a já bych už chtěla… začít mít děťátko."

„To vám bohužel musíme co nejdůrazněji rozmluvit," řekl ing. Vodák pevně.

„Rozmluvit?…" opakoval Milan nechápavě.

„Ale –" Manka zalapala po dechu.

„Vy dva se totiž k sobě vůbec nehodíte. Podívejte –" ukazoval ing. Vodák na vyduté žluté obrazovce, „výsledné okruhy vašich psychogramů jsou diametrálně odlišné. Milan Kareta, prosím – nadprůměrně vysoký inteligenční kvocient v hodnotě IQ 146, tvůrčí vědeckotechnický typ, výrazná schopnost abstraktního myšlení, nejvyšší ambice, dynamický až expanzivně… A tu, prosím, Manka Lebduš-ková: podprůměrná inteligence IQ 99, netvůrčí typ obecně humánního žánru, neschopnost abstrakce, ctižádost téměř nulová a pasivně dostředivá tendence ke konzervativním biologickým konstantám…"

„Ale já ji mám rád, jaká je!" křikl Milan.

„Já zas Milana a tyhle rozdíly nám nikdy nevadily!" zaječela Manka.

„Vy jste si je pouze neuvědomovali ve svém dočasném zaslepení onou růžovou blouznivou – no, řekněme iracionalitou. Protože jinak byste museli jasně vidět, prosím, čtěte se mnou –" a genetik ťukal do hranaté fialové obrazovky: „Kareta je v normálním stavu vysoce racionální se sklonem k interpersonální lhostejnosti až chladu – kdežto Lebdušková, zcela naopak, je hluboce emocionální a jinak už vlastně žádná. Vidíte tuhle její pavoukovitou křivku? Lebdušková je uzel jen ze samých citů. Čtěme dále Karetu – neklid, kvas, stálé hledání a nestálost vystupňovaná až do přelétavosti, s níž vystřídal už tři partnerky. Lebdušková zcela opačně: výrazná stálost a hluboce uložená představa jediného partnera na celý život, sklon k žárlivosti a možná postupně až k hysterii na bázi tvrdošíjné fixace na jediného muže –"

„Ale já přece miluji jenom Milana a on zase mě!" vykřikla Manka zoufale.

„A vy z nás děláte jakési odporné hnusáky," zavrčel Milan na genetika.

„To v žádném případě, prosím. Oba máte ovšem i své manželské potencionality, čtěte se mnou: Kareta má vyvíjecí se schopnost porozumění a patrně i hlubší náklonnosti. Lebdušková zas velkou zásobu něhy a obětavosti… Jenže vy dva se lišíte i v těchto potencionalitách – jako absolutně ve všem! Lebdušková ráda jí i vaří, Kareta pokrmy téměř nevnímá, ona je krotká, on divoký, ona introvert, on extrovertní, ona touží sedět doma s dětmi a on objevovat celé nové světy, vždyť už ty vaše zmrzliny, jak jste sem s nimi přišli – on výživnou proteinovou kořeněnou kovem a ona ovšem sladkou vodovou! Ruku na srdce, Manko, z vás dvou jenom vy spěcháte do manželství a mateřství, kdežto Milan by docela klidně ještě počkal, že? Jediné, co máte shodné, je vašich dvacet let. Ale i to je další překážka, neboť naše statistika potvrzuje ideální pár, v němž on je starší než ona nejméně o čtyři roky. Je mi tedy líto, že váš případ – bohužel dokonce můj jubilejní tisící – musím uzavřít co nejdůraznějším nedoporučením."

Milan zarytě mlčel. Manka plakala.

„Ale vždyť to není žádná tragédie, ve dvaceti přece vaše životy teprve začínají," řekl ing. Vodák chlácholivě. „Předám vás oba felicistům, kde se napřed pěkně odreagujete v prožívárnách, a oni vám pak najdou příhodné partnery –"

„Ale já nechci žádného příhodného partnera!" vykřikla Manka. „Já chci tohohle Milana, protože ho mám ráda a protože ho miluju!"

„Opět vaše zmíněná již tvrdošíjná fixace na jediného partnera, tu ji máme graficky, zde to svítící maximum –"

„Ale to není žádná fixace, to je prostě láska!“ křičela.

„– kteréžto maximum u Karety, zde prosím, je výrazně nižší a nesvítí, nýbrž pouze kmitá,“ dořekl genetik. „Láska, ovšem, na tu se dá vždycky všecko svést, že. Ale když se ji domníváte cítit k partnerovi bez ohledu na jeho vlastnosti, vhodnost, perspektivu a statistickou pravděpodobnost zdaru – váš vztah se vymyká rozumu, je jím nepostižitelný a zřetelně mu odporuje. Odborně řečeno: iracionální faktor. Chápu, že momentálně může být třeba i silný – ale vy zas pochopte, že život se na něm stavět nedá. Ostatně i v tomto iracionálním faktoru – zde prosím – jste oba zcela rozdílní. Zatímco jeho hodnota IRAF je u Karety čistá nula, IRAF Lebduškové je nesmyslně vysoký, plný tisíc – Tak to by tedy vážně nešlo dohromady, že. Terénní genetika sice teprve začíná, vlastně jsme pořád ještě v experimentálním stadiu, ale i za ten krátký čas jen v našem pátém obvodu jsme vyprojektovali již 986 šťastných manželství a u dalších třinácti sledujeme slibný vývoj… který však u vás nelze předvídat. Nýbrž naopak. No nic, nevěšte hlavu, felicisté vás přivedou na jiné myšlenky a příště vás oba šťastně provdáme i oženíme. Tedy na shledanou ve vašich nových perspektivních kombinacích!“

ESKALÁTOR VYKLOPIL ZAMÍTNUTÉ snoubence na chodník z jahodové keramiky. Manka se opřela čelem o zeď šupinaté budovy a usedavě plakala. Ve své bílé tunice s krátkou vlečkou vypadala jako karikatura nevěsty z historického filmu o dvacátém století. Milan se jí snažil svým rukávem utřít mokrý obličej, ale vysoce vodoodpudivá látka jeho sportovního dresu rozmazala Mančiny slzy a šminky do modročerné kaše.

„Tak tys měl už tři holky!“ plakala.

„Ale ne, to je celkový součet i s tebou, víš. To s Hankou, to nic nebylo, a Sandra byla sice kočka, ale zas číslo.“

„Mně ta fixace svítí a tobě jenom bliká…“

„To bylo jen maximum křivky, ale kdoví jaké.“

„A ten IRAF, který já mám tak velikánský… ty ho fakticky nemáš ani kousek?“

„O tom nic nevím.“

„Já taky ne. Já vím jen to, že tě mám ráda a že tě miluju.“

„Já vím. Já tebe taky, to přece víš. Ale genetika nám to chce rozmluvit.“

„Tak budeme spolu, uděláme si děťátko a na genetiku se vykašleme!“

„To samozřejmě můžeme. Ale kdyby to pak nevyšlo… byla by to naše odpovědnost. A naše vina.“

„Tak co teda budeme dělat?“ vykřikla zoufale.

„Nevím. Já prostě nevím! Teď nevím už vůbec nic.“

„Víc mi nepovíš?“

Milan jen pokrčil rameny, pak se jimi opřel o dům a sjížděl zády po jeho zdi, až dosedl na chodník, bezmocně opřen o studené plastikové šupiny. Tak zůstal.

Manka sklesla do dosud čekajícího bílého auta, které ji, nedostavši nový příkaz, automaticky dovezlo zpět po téže trase k Ústřednímu parku, kde opět zaparkovalo na zinkovém pruhu přichystáno k další jízdě. Ale já teď nemám už kam jet, autíčko.

Těžce raněná Manka se vlekla po vyhřívaných trávnících, ani už kam jít, z listnatého zeleného bludiště zazněl smích, šepot i něžné výkřiky milenců, Manka prchala pryč, vběhla do mramorového koryta a brodila se po pás v modré parfémové vodě, zmáčená tunika se jí přilepila k tělu a krátká vlečka se roztrhla o trysky fontány. Ale teď přece na ničem už nezáleží.

Od hrajícího keramického můstku k ní přispěchal plameňák a přitulil se k ní hrudí, pod jeho růžovým peřím však ucítila kovovou schránku robota a s odporem jej odstrčila. Nepomůže mi mazleni naprogramovanýho plechu.

Ve slaném závoji slz se jí lámalo výškové panoráma města, hroznový Palác her, kde jsme s Milanem… A zasklené terasy Zimní věže, kde jsme se seznámili. Kde zůstal Milan teď? Nechal mě odejít. Teď budu muset už sama – Ale co zbývá Julii bez Romea?

Tvrdě pohlédla na trojhrannou věž Pražského orloje, vysoko nad otáčejícími se koulemi hvězdárny svítila a plála obrovská plocha jeho ciferníku a Hrášek s Bublinkou ukazovali přesný čas 10.29.

Za necelé dvě hodiny se mi všecko stačilo zřítit se a Milan už není.

Zřítit se, opakovala Manka, když došla k letišti Úparku. Ve druhé dráze přistávalo dvoumístné sportovní letadlo, chlapec z něj pomohl děvčeti vystoupit a držíce se za ruce spěchali do bludiště.

Manka vklouzla na teplé dosud sedátko letounu a vzlétla kolmo vzhůru. Proč nejsi se mnou, lásko? Ale Milan už není a tak musím letět sama.

Namířila přímo doprostřed obrazovky ciferníku Pražského orloje a nastavila nejvyšší rychlost, před přídí letadla se šílenou rychlostí zvětšovaly zářící řady číslic obludně velikých už jako domy a Hrášek s Bublinkou zakryli oblohu. Bublinko, půjč mi svého Hráška –

Mančino letadlo se vřítilo do orloje a zarylo se do sítí jeho elektronických pletiv, obrovská obrazovka ciferníku výstražně rudě zaplála, pak zhasla, zmrtvěla, a po její lesklé šedé fólii se rozběhla pavučina miliónů droboučkých prasklin.

Kapitola 2.
Terfel

UŽ MI ZAČÍNAJÍ STYDNOUT NOHY, povzdychl si Áva Šamp (46) a marně se je pokusil zarýt hlouběji do infra-zahřívané matrace. Pozdě večer se vrátil ze své šestasedmdesáté již cesty do Himalájí a celou noc se nemohl zbavit pocitu chladu. Ale vždyť ses přece nemusel brouzdat s klienty ve sněhu, stačilo jen předat je nepálským terfelům a okamžitě se vrátit do Prahy. Ten Mount Everest mě jednou oddělá.

Ranní slunce se šířilo v mezerách plexových žaluzií a robot Robka (starý rádium-kalcitový typ) vjel do pokoje, jako by

se již nemohl dočkat každodenní série svých zlomyslností. Na které jej nikdo neprogramoval.

Vytáhl žaluzie s třeskem, jaký by jejich konstruktér určitě nepovažoval za možný, a hned pak na ležícího Ávu pustil proud ledového vzduchu.

„Zavři to!“ zaúpěl Áva a popotáhl nosem. „Copak nevidíš, že mám rýmu?“

„Léčení rýmy vyžaduje především hojnost čerstvého vzduchu,“ řekl robot hádavě.

„Ale ne ledového.“

„Dobré jitro. Je úterý sedm-patnáct. Vstávej!“

„Ještě chvilku. Mám rýmu a musím se prohřát.“

„Vstávej!“

„Nech mě ještě pět minut. Slyšíš, ty elektrický střevo? To je příkaz!“

„Vstávej!“ zašuměla Robka, přistoupila k Ávovu lůžku a strhla z něj přikrývku se zjevnou rozkoší. Kterou si ve svých obvodech naindukovala sama, její program jí velí právě jen vzbudit mě (ale ovšem i dostat z postele).

„Čištění zubů jsi dnes zkrátil o třiasedmdesát vteřin!“ sekýrovala Robka dál.

„Protože je už pozdě!“

„Kdybys vstal hned, stačil bys to. Tvoje paradentóza vyžaduje třikrát denně dvouminutové ošetření chrupu i dásní –“

„Jestli hned nezavřeš klapačku –“

„– nebo ti vypadá i zbytek tvých zubů.“

„– tak tě vypnu!“ dořekl Áva, čeho se Robka nejvíc (a jediného) bojí, a pak už pokojně snídal míchaná svajíčka (syntetická vejce) a smléko (průmyslově vyrobené) s smedem (bezvčelý produkt), obsluhován mlčícím již robotem. Robka funguje dobře až na to, že po deseti letech provozu se mnou sílí v ní rysy ženy po desetiletém manželství. Jako by se ten kybernet sám učil vyplňovat, co tu chybí… Áva Šamp je sám, protože nešťastně a beznadějně zamilován.

RANNÍ CHODNÍKY SE SLUNCEM na kamenných ornamentech, spěch dívčích nohou ve studentských kalhotkách, dupot stuleních (ze skůže) leteckých bot a cupání červených dětských papuček, tečkovaný robot fičí s nákupní taškou, žena ve žlutém kimonu venčí afgánského chrta a čtyři námořníci předhánějí trojici letušek pokoušejíce se je oslovit. Směrem k pátému centru dav houstne a za zinkovým parkovacím pruhem se kolony aut a busů slévají do řízené řeky lesklých střech, nad níž krouží letouny jak hejna racků.

Vestibul růžově a stříbrně pruhované kulové budovy felicistiky 5. pražského obvodu voní skávou (z szrnek, ale s přísadou pravého kofeinu) prýštící z chromových jeskyněk ve zdech a plastikovými sfialkami (protože je úterý a zítra budou skarafiáty), Áva popotáhl nosem, sjel zdviží do třetího suterénu a ve své mrňavé kanceláři si připjal na klopu svého ošumělého fialového župánku úřední růžový odznak s velkým stříbrným F, čímž se ujal své práce terénního felicisty – pochůzkáře (terfela).

Tak copak tu dneska máme: statistik J. Bureš se cítí otupělý ze statistických výpočtů, odreagujeme ho v ústavní šokárně nebo v trenažéru havarující rakety? To si rozhodne primářka. Na dalších jedenácti kartách stejný požadavek „pást ovce plus táborový oheň“, to určitě viděli včera v televizi. Tak těchhle jedenáct si vezmu na starost sám, sovcí máme na skladě dost ještě z té odysejské plavby a u snaftového táboráčku se aspoň ohřeju. Další dva klienti chtějí ostrovní idylu v jižních mořích, takže s kartami z minulého týdne jich budu mít už třicet na plný turnus. Takže ve čtvrtek si uděláme celodenní Tahiti… Áva vyťukal příslušnou objednávku a vyčkal jejího potvrzení na obrazovce: Fel PRG 05 Ct 15.5.2300 TAHITI30 + terfel A. Šamp.

Další dvě karty – ale kuš! – už zas chtějí „zdolat Mount Everest“ a hned další klient přitom ještě „ulovit sněžného muže“. Ach jo, my ubohý nožičky, už zas vás čeká himálajskej sníh! Zbývá už jen doufat, že těchhle alpinistů nebude třicet na plný turnus dřív, než se zbavím rýmy. Snad Tahiti a táboráček pomůže… vzdychl Áva nad posledními dvěma kartami. Jemný optik T. Velinský potřebuje ke svému štěstí „sekyrou vydlabat člun z kmene“ a důchodkyně V. Kárová zachránit někomu život

Áva Šamp zapojil index věcné kartotéky a za pár okamžiků na obrazovce vyplul záběr mohutného javorového kmene, samozřejmě z plastiku. Tohle by jemného optika asi neuspokojilo, on si spíše představuje, jak zalit potem statečně sekerou buší a opravdové třísky mu lítají kolem uší. Přírodně rostlé stromy ovšem rubat nelze, když v celé Praze jich zbývá sotva dvacet v univerzitní botanické zahradě. Áva odvysílal čtvrtému okruhu požadavek na speciální třísekschopnou imitaci kmene plus masivní kopii sekyry podle katalogu Muzea ručních řemesel.

A teď ještě sedmdesátiletá Veronika Kárová chce někomu zachránit život. Jakpak by to asi mohla stará paní udělat?, přemýšlel terfel Šamp promítaje si videozáznamy tohoto často objednávaného prožitku. Tahat někoho z havarovaného auta – to pro stařenku není. Do kosmu ji taky nepustíme, to je tak pro desetileté kluky, zavrčel a odcvakal celou nabídnutou sérii příšerně pukajících raket a astronautů vtahovaných gravitací tu do ohnivého pekla slunečních erupcí, tu zas do oceánu zmrzlého čpavku. Chtělo by to něco jako víc ze života.

Na obrazovce se zjevil vyděšený mladík zapletený do jakýchsi drátů, v nichž se právě jako začínal škvařit, tihle zahrávači dovedou zahrát všecko. A jsou to dobří lidi… Jenže ale k zachránění tohoto chlapce stačí, jak ukazuje zelená šipka, právě jen vypnout proud. Bude to té staré paní stačit k pocitu štěstí?

Záběr škvařeného mladíka se náhle začal rozplývat v soustředných kruzích vstupu centrálního dispečinku a Áva si na obrazovce přečetl příkaz vyzvednout v úrazové nemocnici v 11.30 jakousi M. Lebduškovou a okamžitě ji předvést k primářce.

DO TICHA ostře bílé a liduprázdné čekárny úrazové chirurgie zněl chichot, žbluňkání a hudba 832. dílu seriálu Hráška a Bublinky. Áva Šamp jen povzdychl a otočil se k pohádkovému šlágru zády. Raději se budu dívat z okna. Odtlačil

sklo, vyklonil se a díval se dolů na řeku.

„Vás bolí hlava?“ ozval se za ním dívčí hlas.

„Ne. Proč?“

„Tak pojďte dál a ona vás hned rozbolí.“

„Terfel Šamp z felicistiky pátého obvodu,“ představil se v ordinaci.

„Dežurná sestra Vacová. Klientku vám předáme za chvilku a zatím si můžete přečíst její materiál,“ řekla obtloustlá dívka v bílém a zasunula kartu do čtecího přístroje.

„PRAHA 05 WYC 38 EL 1284 Manka Lebdušková (20)…“ četl Áva zběžně na obrazovce přeskakuje celé odstavce v houšti technicko-medicinského úředního blábolu, „…při atmosférickém tlaku… dvoumístným letadlem typu… vletěla do orloje.“

„Vletěla do orloje – Co znamená tahle šifra?“ zeptal se.

„Ale to není žádná šifra, ona tam přece fakticky vlítla!“ kvikla sestra Vacová. „Copak jste to z okna neviděl?“

Za oknem, vysoko nad panoramatem pražských domů, trčela nad stříbřitými koulemi hvězdárny štíhlá trojhranná věž Pražského orloje, jehož ciferník vskutku nesvítil. Celá jeho plocha se jen matně šedě leskla a přibližně uprostřed se tměla hezká malá černá hvězdička.

„Docela milá změna po tom jukání Hráška s Bublinkou,“ zamručel.

„Prosím?!“ zapištěla dežurná hrozivě.

„Promiňte, to byl samozřejmě jen vtip,“ řekl rychle Áva, jemuž prvních devadesát dílů seriálu Hráška a Bublinky již doživotně stačilo, ovšem přiznat to seriálové fanynce by bylo hazardní. „A kde je to éro?“ zeptal se jí.

„Čtyři helikoptéry ho tahaly magnetama, to bylo žúžo! Ta holka vlítla do orloje takovým fofrem, že prolítla tím, no –“

„Ochranným elmag-pláštěm věže.“

„No, tím. A takovým fofrem, že ji už nestačil zabrzdit ani ten, no –“

„Antigraviblok letadla. Co se jí stalo?“

„Nic. Máte to v tom materiálu na pěti posledních stranách.“

„A proč to udělala? O tom v materiálu nevidím nic.“

„No ona nám to teda řekla, ale doktor Butan to do zprávy nechtěl dát.“

„Proč?“

„Protože je to šíleně fantasticky nádherný…“ vydechla dežurná Vacová a zjihla ve sladkém zasnění. „Určitě jste viděl šest set třiaosmdesátej díl Hráška a Bublinky, kde ona –“

„Neviděl, ale určitě to bylo šíleně fantasticky nádherný –“

Vtom vešel muž v bílém s dívkou v promočené bílé tunice a suše Ávovi řekl, co měl i napsáno na bílém štítku na prsou: „Dežurný lékař Butan.“

„Terfel Šamp z felicistiky pátého obvodu,“ představil se mu i Áva.

„Předávám Manku Lebduškovou. Navrhuji dozor. Její materiál –“

„Zrovna jsem jej dočetl,“ řekl Áva.

„Odvysílejte jej ihned všem okruhům a založte,“ přikázal dežurný dežurné a suše se rozloučil.

„Doprovodím vás,“ řekl Áva Mance jemně.

„Mně je to jedno.“

„Co je vám jedno?“

„Všecko,“ řekla zarytě. Hnědé vlasy i oči, běžný obličej bez zvláštního rysu nebo znamení, průměrná postava – vypadá až podezřele normální. S tímhle typem bývají největší trable.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí.

„Ne.“

„Jsme pořád ještě v nemocnici a snad byste tedy ještě mohla…“

„Nemohla. V žádné nemocnici na tohle není lék.“

„Já se z toho zjevím, jak je to šíleně fantasticky –“ začala za jejich zády dojatě vzdychat sestra Vacová a Áva rychle vyvedl pacientku ke služebnímu vozu felicistiky 05.

„Jestli vám opravdu není dobře …“ zkusil to s ní ještě jednou.

„Není, ale vy s tím nemůžete nic udělat.“

„Smím vám říkat Manko? Já jsem Áva,“ řekl a rychle se rozjel.

„Mně je to jedno.“

„Manko… proč jste to udělala?“

„Z nešťastné lásky,“ řekla nová klientka.

Něžně ji pak za ruku uvedl do růžovostříbrně pruhované koule felicistiky 5. obvodu přímo k primářce dr. Jávové. Manka šla mrtvě jako stroj. Možná jsme na tom dost podobně, vzdychl si Áva, já jako tahle ztřeštěná holka… A zase se mu to svíravé napětí usadilo v hrdle, jako pokaždé, už deset let, před každým setkáním s ní – a tak ji opět viděl, v její ordinaci zaplavené růžemi a světlem, vzpřímenou, energickou, mladou a krásnou Lindu Jávovou – zářící a tak šťastnou. Znovu si bolestně uvědomil, jak ji miluje. A jak beznadějně.

Kapitola 3.
Primářka
felicistiky

„NEŠŤASTNÁ LÁSKA NEEXISTUJE,“ řekla primářka dr. Linda Jávová (25) Mance a rozhodně zatřásla svou lesklou korunou dlouhých vlasů v tmavorudé barvě srpnových ostružin.

„Nanejvýš cosi jako duševní chřipka. Dočasná a skrz naskrz iracionální,“ dodal z boční obrazovky genetik ing. Vodák,

CSc., který se účastní jednání dálkově vidfonem ze své pracovny.

„Vy o tom nic nevíte," řekla Manka Lebdušková vzdorně.

Áva Šamp se mlčky díval na svou Lindu a mhouřil oči, jako by zíral přímo do slunce.

„Naším úkolem je učinit tě šťastnou," řekla Linda Jávová Mance. „Máme rozsáhlé možnosti a můžeš si přát prakticky cokoliv."

„Ale já své přání už řekla tamtomu –" křikla Manka a ukázala bradou na obrazovku s ing. Vodákem.

„A slyšela jste odpověď na úrovni současné vědy," odtušil genetik důstojně.

„Slyšela jsem akorát blábol z těch vašich hracích mašinek!"

„Milá dívko," urazil se ing. Vodák, CSc., „vy jste naplnila svůj psychogram do poslední telky! Máte v něm IRAF tisíc a tak jste vlítla do orloje. Váš partner má IRAF nulu – a logicky vás tedy nechal odejít hned po výsledku testu.

Kdepak máte svého Milana? Proč neletěl s vámi do orloje? Nechal vás, protože pochopil, co vy pořád nechcete chápat. Ty naše hrací mašinky zachránily před neštěstím jeho, vás i vaše případné děti, vaše rodiče, příbuzné, spolupracovníky, sousedy…"

„Mě nezachránily před neštěstím, ale potopily do něj až po krk," řekla Manka hořce.

„Genetik nás začíná otravovat a tak ho vypneme, ne?" usmála se Linda na Manku. „Nebo ho chceš ještě poslouchat?"

„Ne!" řekla Manka.

Linda vypjala vidfon a ujala se své nové klientky. „Vím, jak ti teď je," říkala jí tiše. „Muži některé věci prostě nechápou. Ale my dvě bychom si možná mohly porozumět. Pro mě felicistika není jenom práce, ale cosi víc… asi celý můj život. Ráda bych se s tebou spřátelila, Manko, opravdu… Budeš-li ovšem chtít. Všechno chce svůj čas. Chci, abys věděla, že jsem ti kdykoliv a úplně k dispozici. Zřídím ti zvláštní linku. Vymysli si prakticky cokoliv a pak mi to řekneš, ano? To je zatím všecko. Teď jdi domů, odpočiň si a zkus se pobavit. Přeji ti štěstí."

Áva vyprovodil Manku z ordinace, a když se vrátil, svítily na primářčiných obrazovkách záběry Mančina psychogramu odvysílaného sem genetikou.

„Docela normální holka až na ten IRAF tisíc, ten je skoro už na pokraji šílenství," konstatovala primářka.

„Šílenství lásky?…" špitl terfel Áva nesměle.

„Ale láska přece není šílená, nýbrž naopak přináší štěstí," řekla Linda Jávová s převahou. „Chudáka holku asi zpitoměla televize nějakým historickým filmem ve stylu Romeo a Julie nebo něco na ten způsob. Ale teď snad můžeme doufat, že další střemhlavý nálet už nepodnikne."

„A když ano?"

„Hodíme ji na krk psychiatrům. Ale zřejmě jí bude stačit změna prostředí a trocha rozptýlení. Zařiď pro ni nějakou zábavní plavbu kolem světa, ale tak, aby nevěděla, že je to od nás. Ať jí dá poukaz její závodní výbor."

„Provedu."

„Co jinak?"

„Přišla mi karta statistika, který se cítí otupělý statistikou. Mám ho vzít do šokárny nebo na trenažér?"

„Nejlepší bude přírodní léčení. Vezmi ho do lesní rezervace."

„Pak mám jedenáct požadavků na pastýřský táborák a už třicet na Tahiti. Jel bych tam s nimi ve čtvrtek."

Jeď."

„Jinak sháním nějaký kmen, z kterého by se dal sekyrou vydlabat člun, a pak pro jednu starou paní zahrávače, kterému by mohla zachránit život."

„Na tyhle jednorázové akce nemusíme mobilizovat hned zahrávače a vytrhovat je z práce a od jejich rodin. Udělej to té paní sám. Můžeš se třeba topit v bazénu, to vždycky pěkně vyjde."

„V bazénu…" protáhl Áva a prosebně popotáhl svým zarýmovaným nosem. „Ale co když ona neumí plavat?"

„S tím ovšem musíš počítat a topit se v bazénu pro neplavce," usmála se primářka na muže, který ji před desíti lety zachránil.

HOLČIČKA LINDA PROŽILA ŠŤASTNÉ DĚTSTVÍ v otcově vile na severním okraji souměstí Praha-Ústí, vysoko na jižním svahu Krušných hor. Zahradní ráj vilové čtvrti, kde tenkrát ještě rostly přírodní bukové stromy, zněl po celý den veselím dětských her, jimž se otvíraly každé dveře.

Lindin otec, evropská kapacita rodící se felicistiky (tehdy ještě zvané felicitologie), zbožňoval svou jedinou dcerušku a ona ho. Slavný felicitolog považoval hravost za zdroj každodenního štěstí a věnoval dcerce většinu svého času, vymýšlel s ní nové vodní hry a vodil ji krmit motýly až ke krušnohorským hřebenům, kde vzácně bylo lze ještě nalézt poslední přírodně rostlé ostružiny.

Trvale nepřítomná Lindina matka, přísná (a poněkud strohá) se účastnila historických meziplanetárních expedic, mezi nimiž se zjevovala doma tak zřídka a nakrátko, že se s dcerou sotva znaly. Po její hrdinské smrti na Saturnu celé souměstí zahrnulo desetiletou tehdy Lindu láskyplnou útěchou, lidé ji doslova nosili na rukou a ovdovělý otec ji bral s sebou i na služební cesty. Dívenka tak brzy zapomněla na ztrátu matky, jako by neštěstí ani nepocítila (nebo už jej ani nebyla schopna?).

Dalších pět let Lindina nezkaleného štěstí průzračně plynulo v zeleném krušnohorském ráji s moudře hravým otcem a stále více s Pavlem Jávou ze sousední vily, nerozlučným již druhem jejích dětských a pak už dívčích her. K patnáctým narozeninám Linda dostala živou srnku a ránu přímo do srdce: otec jí představil svou nastávající druhou ženu Gabrielu.

Neschopna již dělit se o otcovu lásku s kýmkoliv, prchla Linda do hor a vypátrali ji až po týdnu v Ústředním dívčím domě souměstí Dresden-Leipzig. „Ta ženská mi ukradla tatínka!" křičela Linda plná vzdoru.

Paní Gabriela vyvinula nesmírné, leč marné úsilí získat náklonnost své tvrdohlavé nevlastní dcery. Linda docházela

do rodného domu už jen přespávat, ale i to pak stále řidčeji, když se zamilovala do klavíristy Citrina. Tento muž byl o dvacet let starší než Linda, potřetí již ženatý, vrtkavý a až příliš rozmarný, ale šlo tu zřejmě o cosi jiného: Citrin byl nápadně podoben Lindinu otci.

Slavný felicitolog zhluboka vzdychl nad tímto neradostným objevem, ale pak začal rázně jednat. Přiměl Citrina se s Lindou okamžitě rozejít (poměrně snadno, neboť vrtkavý Citrin se už naivně horoucí pubertánky nabažil) a začal dceřin komplex léčit příslušným negativním modelem.

Jako kdysi historická medicína vybudovala síť dobrovolných dárců krve, začínala felicitologie pracovat s dobrovolnými zahrávači. Profesionální herci, známí z obrazovky, byli přirozeně nepoužitelní, ale pečlivě vybraná a instruovaná osoba vhodného typu mohla potřebnému pomoci aspoň překlenout nejhorší chvíle jeho osobní krize. Po televizním náboru (jemuž dokonce i Hrášek s Bublinkou věnovali část 87. dílu svého seriálu) se kartotéky felicitologie začaly rychle plnit videozáznamy a psychogramy dobrovolníků přivábených různými motivy, jimž všem však byla společná ušlechtilá touha pomáhat lidem.

Pro terapii své dcery vytřídil slavný felicitolog sobě dosti podobného (zjevem, hlasem i některými vlastnostmi) Ávu Šampa, tehdy 36 letého pracovníka manželské poradny, který dosud vedl značně lehkomyslný život (spousta mimoslužebních kontaktů s klientkami poradny), jímž se začínal cítit přesycen. Felicitolog ho intenzívně vyškolil pro dvoustupňový úkol negativního zahrávače: napřed maximálně získat Lindu a hned pak jí systematicky znechutit nejen sebe, ale celý svůj typ. Vědecky řízený zahrávač Šamp se v osobní felicitologově režii zhostil svého úkolu tak skvěle, že po čtyřech měsících ho Linda měla až po krk, vrátila se do své nové rodiny ke znovu milovanému otci, ale nalezla v sobě toleranci, časem i náklonnost ke své nevlastní matce Gabriele. Šťastna se vrátila i k Pavlu Jávovi, druhovi svých dětských a dívčích her, jež nyní s přirozeným půvabem přerostly do milenectví a vyrovnané lásky (v 17 letech sňatek a v ročních odstupech pak syn Dior a dceruška Dafne).

Linda Jávová pochopila blahodárnou moc vědy o štěstí a pevně rozhodnuta šířit její světlo mezi všechny potřebné.

PRIMÁŘKA dr. Jávová si vložila do úst stříbrnou lžičku sostružinového kompotu a vpojila se do okruhu své každodenní agendy. Na hlavní obrazovce se postupně zjevovali její sekundáři, asistentky i terfelové v krátkých informačních vstupech.

Celé Lindino oddělení muselo zvládat především nával požadavků ovlivněných včerejším televizním filmem z antického Řecka. Film zřejmě zapůsobil a pro spoustu občanů 5. obvodu bylo třeba opatřit tógy, lyry, luky a šípy, ovce, přílby, veslice a zorganizovat příslušné skupiny s odbornou režií. Z linek do Antického muzea se jen kouřilo.

Rutinně hladce běží sériová produkce kompenzačních prožitků a přesedění úředníci ožívají ve cvičném kamenolomu, neurotické ženy se uklidňují „hledáním pokladu“ v lesní rezervaci a nudící se manželé trnou úlevnou hrůzou při pobytu v historické rezervaci 20. století. Jednotlivé trenažéry a ateliéry (lidově zvané „odreagovna“, „raubírna“ a „šokárna“) plní zájemcům jejich často opakované přání „zazpívat si v televizi“, „poznat hlad a žízeň“, „bát se“ – klienti felicistiky si nejčastěji přejí to, co osobně nepoznali, a odcházejí uklidněni.

Běžná rutina ovšem nestačí na rovněž častá a lidsky přirozená přání „udělat dobrý skutek“, „pomoci někomu“, „trpět pro někoho“ nebo „zachránit někomu život“ – zde nutno pracovat s externími živými zahrávači a ovšem respektovat i jejich osobní štěstí, například při přání klientky „aby se o mě někdo bál“, „aby na mě žárlil“, nebo při požadavku klienta „aby po mně toužila a kvůli mně plakala“.

Linda si znovu lízla sladkotrpkých sostružin a přesně ve 13.30 se přepojila na centrální dispečink. Odbor pracovně tvůrčího uspokojení hlásil volnou kapacitu pro patnáct klientů a teleprint zapojení nových šedesáti linek, odbor libých vzruchů má obvyklé trable v laboratoři rozkoší a v oddělení klidových stavů praskl strop. Knihovna nahlásila blok šestnácti tisíc přírůstků, předseda závodní rady oznámil datum celoústavního výletu a Linda prosadila svůj nápad na ples klientů ve formě velkoskupinového psychodramatu.

Pak dojedla sostružinový kompot a do zbytku směny pracovala na svém projektu jednotné katalogizace všech poskytovaných prožitků a měření jejich hloubky. Při odchodu ještě jednou přelétla pohledem záplavu plastikových skvětin, ale vzala si jedinou, pyšně osamocenou v útlé křišťálové váze, drahocennou přírodně rostlou růži, kterou jí sem denně posílá choť Pavel. Přidržujíc si ji u úst sjížděla eskalátorem k letišti.

Z DEVÍTI VOLNÝCH STROJŮ si Linda vybrala červenou helikoptéru a vzlétla do meziobvodového vzdušného kanálu. Na matně šedém ciferníku Pražského orloje zahlédla roj teček opravářských čet. Proč vlastně sem ta Manka vlítla? Kvůli svému klukovi. Udělala bys to ty kvůli Pavlovi? Nevím, proč bych měla. Ale pro dnešek už dost felicistiky.

Obrovité pražské souměstí se rozlévalo od obzoru k obzoru, až po osmdesáti kilometrech letu přímo k severu nad modrým pruhem Vltavy a pak Labe končilo vilovými čtvrtěmi 42. obvodu na svazích Krušných hor. Linda přistála na strávníku zahrady mezi svým rodným domem, kde bydlí otec s paní Gabrielou, a sedmipokojovým obytným vejcem, které s Pavlem dostali od 42. obvodního výboru ke sňatku.

Obě děti jí s křikem vyběhly vstříc až ke schůdkům helikoptéry a Linda k nim přiklekla do trávníku k mazleni, líbání i kočkování.

„Mami, ty jsi zase mlsala ostružiny,“ pištěl pětiletý Diorek, „a máš z nich modrý zoubky!“

„Já chci taky modrý zoubky!“ vřískala čtyřletá Dafnička.

„Budeš je mít, když budeš hezky papat ostružinky,“ slíbila matka dcerušce.

„Já už ostružinky nerada!“

„Tak modré zoubky nebudou. Kde je tatínek?“

„Leží na kanapi a říká, že je unavený, ale on tam chrupe!“ hlásil Diorek

„A co dělá dědeček?“

„Hraje si s labutí a strká do ní sondičky," hlásil Dior.

„A mně nechce nechat utrhnout si ani jedno pírko!" žalovala Dafne.

„Labutím a vůbec žádným ptákům se pírka nesmějí trhat, protože by je to bolelo," vychovávala Linda dceru.

„Ale naše labuť přece není labuť, ale jenom sabuť," přela se malá Dafne.

„Dafnička je ještě hloupá a neumí říct slabuť," naparoval se Diorek nad sestřičkou mladší o necelý rok.

Ve skleněné hale dřímal Pavel Jáva na kruhovém gauči a vpádem rodiny probuzen se na Lindu omluvné usmál: „Odpusť, lásko, ale já měl dneska perný den."

„Tak spi dál, a já si zdřímnu s tebou," usmála se na něho Linda, odevzdala děti vanilkovému robotu (bionika 5. generace třídy de luxe) a jakmile je odvedl, ulehla ke svému muži.

„Co tě tak utahalo, miláčku?" zašeptala mu přitahujíc si něžně k hrudi jeho tvář. „Jestli se ti ovšem chce o tom mluvit."

„Ani ne. Raději budu poslouchat tvůj tep."

„Když se takhle pootočím, budeš jej slyšet líp."

„To ano. Jenže ale teď zas už sotva usnu."

„Tak co bychom tedy dělali, abychom se hezky měli?" smála se Linda tiše, spustila žaluzie uzamykající současně všecky vchody a z hruškového ručního spreje začala zvolna poprašovat muže obláčky sexparfému.

Pozdě odpoledne podáván na zahradě lehký druhý oběd, vanilkový robot přivedl umyté děti a spolu se svým kávovým druhem servíroval sdrůbež a sovoce v tiché souhře, kterou se obě děti ze všech sil, leč ovšem marně snažily nabourat. Proto svorně zajásaly, když z ulice přilétl pruhovaný míč a přistál v míse ovocného salátu.

„Ten je správnej!" zaječel Diorek a lovil jej v plátcích chlazeného sananasu.

„Já chci balón!" vřeštěla Dafnicka sápajíc se po něm, ale to již přilétaly další míče v párech a pak v celých řetězcích. To Liga volného času v rámci akce „Na naší ulici je dnes svátek" uspořádala míčové odpoledne a děti už nebylo možno u jídla udržet.

Nebe se zarojilo tisíci rostoucími tečkami a na střechy domů, chodníky a do zahrad sněžily míče velké, maličké i obrovské, kulové, kruhové, krychlové, kuželové a šišaté a šikmé, všech barev duhy, svítící, pulzující, rotující, s obrázky zvířat, autíček a samozřejmě i Hráška s Bublinkou. Jávovi vyběhli na ulici, z otcova domu se k nim přidala paní Gabriela a zvedala Diorka a Dafničku v náručí.

Lindin otec (viceprezident evropské sekce Ligy a teoretik této i podobných akcí) si z okna natáčel studijní záběry.

Tiše a lehce se snášející míče se vršily do závějí po kolena a postupně až do výše pasu, smazaly půdorys čtvrti, celou ji vystlaly měkkými oblaky a spojily do jediného pohádkového hřiště. Všecky dveře i okna otevřeny dokořán a zakrátko už nerozeznat, kde vlastně kdo bydlí, lidé se nořili se smíchem do poddajného přílivu, z něhož vyplula tu ruka, tu čísi koleno a tu zas hýždě naší soušky učitelky.

Tři matky se koulovaly tuhými tenisáky a děti skákaly ze školní střechy za nimi do měkoučkých vln, do dneška si neznámí lidé stavěli si spolu z hranatých míčů domky, jejichž vzduchové zdi se pak rozjížděly do tvaru člunů troskotajících něžně o peřinové útesy – výkřiky, výskání, smích i polibky až do počínající tmy. Na naší ulici je svátek dnes a každý den.

Kapitola 4.

Smutná dívka

„VSTÁVEJ, DÍVKO!" přišel ráno budit Manku Lebduškovou její robot Fifi (nepříliš důvtipný ferri-fyziomatický systém) do jejího růžového dívčího pokoje.

„Proč?" vzdychla unaveně. Už snad půl hodiny seděla bezvládně na pelesti lůžka civíc si na bosé nohy, otupělá žalem a neschopna vstát ani si ještě lehnout. Všechno ztratilo smysl. Milan už není. Láska není. A mě bolí už i jen žít –

„Protože je středa třináctého května, sedm hodin ráno, musíš do práce a dědynek a babinka tě už čekají se snídaní."

„Nemám chuť."

„Hezké holky musí pořádně snídat, aby se z nich staly krásné holky."

„Tak já nemusím, protože hezká nejsem."

„Ale ty jsi přece nejhezčí holka z celé ulice. Krev a mlíko! Tvářičky jako růžičky a zoubky jako perličky!" mlel robot Fifi. Podle Mančina přání „aby byl jako moje kámoška" původně naprogramován do spektra mladé dívky, ale nezbedný dědeček jej přemluvil do podoby „švarného mládence" a vydatně jej nabíjel svým vlastním výrazivem… jež bylo neodolatelné snad ještě v minulém století, kdy dědeček, tehdy předměstský frajer, prohánět holky, z kterých teď už dávno jsou babičky, ale spíš prababičky.

„Odpal, Fifáku, jdeš mi na nervy," zahučela Manka a vstala jen proto, aby se jej zbavila. Bez zájmu se na sebe podívala do zrcadla: pod rozcuchanými vlasy tvář pobledlá nevyspáním a rozhryzané rty. Tvářičky jako růžičky! Ale i když se načešu a našminkuju, nebudu hezká nikdy. Mám prostě jen takovej tuctovej ksicht a vlásky jak myší ocásky. Ale Milan mě viděl krásnou – ale Milan už není.

„Ahoj, kůzle!" zahalekal na Manku dědynek v jídelně a babinka se na vnučku starostlivě podívala. „Spalas dobře, Mančinko?"

„Ne."

„Ale vždyť jsi jako čerstvá jahůdka v trávě!" povykoval dědynek. „Nebýt já tvůj příbuzný, kočko, hnedka bych si tě poránu oblízl a štípl si do tvé boubelaté –"

„No tak, dědyne!" okřikla ho babi, která s ním má andělskou trpělivost už šestasedmdesát let a nahrazuje matku Mance, jejíž rodiče již druhý rok pracují a žijí na oběžném satelitu.

„Tak se pojď najíst, Maňulinko," volal děd. „Hezké holky musí pořádně snídat, aby se z nich staly –"

„Najím se venku," řekla Manka rychle už ve dveřích.

„Mančinko, prosím tě," volala za ní babinka naříkavě, „slib mi, že nepoletíš érem… Nebo já tady uschnu strachy."

„Neboj, babi, pojedu metrem."

Vagón metra zalit měkce zlatým slunečním svitem, ovšem umělým. Ssluníčko, ušklíbla se Manka. Bylo by mi líp, kdybych mohla být sManka… tu by aspoň nemohlo nic bolet. Vyjíždějíc pak z metra po schodech vzhůru, spatřila přímo nad sebou štíhlou trojbokou věž Pražského orloje, na jeho ciferníku vesele svítí a planou všecky řádky, Hrášek mává zelenou tlapkou a Bublinka přeje „Dobrý den a hezky si jej užijte!" růžovými písmeny. Takže se vlastně nestalo vůbec nic?

V šedé krychli Kosmarchívu, kryté kadmiem a bez oken, pracuje Manka Lebdušková sama v celém devátém patře jako „mladší archivářka". Kosmické lodi za letu nepřetržitě vysílají obrovská kvanta informací, od údajů teplot, tlaků, radioaktivity, magnetických polí a mikrovariací intenzity neutronové složky kosmického záření až po zdravotní křivky kosmonautů, jejich krevní obraz, chloridy, vápník, albuminy, globuliny, krevní cukry, charakteristiky stolice a moči. Dokumentace je plně automatizována a Manka z ní během několika vteřin schopna zodpovědět jakýkoliv dotaz, např. při jakých souřadnicích letu a v které jeho sekundě potkala raketa CC-Lena 716 planetoid 87569 Rd.

Jenže tyto dotazy docházejí zřídka a zpravidla se uspokojují přímým propojením bez osobního zásahu obsluhy. Práce mladší archivářky je ovšem potřebná, ale jako práce ani moc nevypadá. Za dva roky svého zdejšího působení neviděla Manka dosud žádného tazatele ani na obrazovce, natož živého.

Hodinu za hodinou přecházela Manka svým devátým patrem trnouc při každém zaševelení parlorů. Proč se Milan aspoň neozve?… Neozval se do konce směny, Manka ji předala odpolední operátorce Vendulce Černé a vyšla do ulic směrem kamkoliv.

NA ROZSÁHLÉM MODROZELENÉM CHODNÍKU Nábřežní třídy hlučelo velké odpolední korzo a plápolalo jásavými barvami (jarní sezóna roku 2300 ve znamení žluté, oranžové a stříbrné), pěstění osmdesátníci ve žlutých hábitech, holky v pomerančových krinolínách a kluci v těsných stříbrných trikotech, volání, strkání a smích – Manka se ve svých žlutých minišatech mrtvě vlekla s rozostřeným pohledem. Tak vrazila do měkké překážky – to chlapec s dívkou se objímali vprostřed dlažby a teď na ni udiveně zírali, on ve stříbrné kombinéze s oranžovým Hráškem na prsou, na její hrudi obraz žluté Bublinky.

Je mi zle, řekla si Manka, došla do nejbližší samoobslužné drogérie a začala prohledávat regál náladových sprejů: žluté kapsle pro vzbuzení chuti k jídlu a šedé k jejímu potlačení, bílé proti zlosti, erotizující růžové, červené pro rychlé rozjaření – chvatně vzala purpurovou kapsli, nastříkala si z ní do obličeje prudce vonný obláček a vyšla znovu do ulic.

Moc rozjařená tedy nejsem, ale snad mi to už konečně začíná myslet. Milanovi je teď třeba stejně bídně jako mně a ještě hůř, protože on mě fakticky nechal odejít… a teď se za to stydí. To proto se mi neozval – úlevná chemie uvolnění jí z mozku proudila páteří do všech nervů, sledována novou chutí pokoušet se a podnikat – on teď už jistě čeká na obvyklém místě, já pitomá tu bloumám po ulicích a Milan na mě čeká v Paláci jako každý den! Manka se přiřítila k parkovišti a hned na jeho okraji naskočila do sedmimístného auta dřív, než vystupující rodina je stačila opustit.

Hlavní vchod čtyřicetipatrového Paláce her je stylizován jako obrovský dětský obličej (aby se v něm všichni cítili jako děti), jehož otevřenými smějícími ústy se vstupuje dovnitř, napřed nutno vylézt na jejich třímetrové „zoubky" a z nich pak sjet dovnitř po skluzavce přímo do bazénu teplé přislazené modré vody (čímž se každý hned při vstupu dostane do správné nálady, revmatici se pak mohou usušit ve vysoce výkonných horkovzdušných kabinách).

Veselým mumrajem rozlehlé přízemní haly se promočená Manka prodrala ke zdviži a vyjela do 31. patra do motohračkárny, ve velkém sále bez oken si mladíci a pár děvčat hrálo v hromadách nejroztodivnějších desek, kotoučů, rámů, sloupků a plechů (magneticky spojovatelných a samohybných) a skládalo z nich legrační pojízdné nesmysly. Milana tu nevidět.

Jasně, když mě nenašel tady, čeká mě už ve Slaňáku… Manka sjela zdviží do 18. poschodí a netrpělivě vběhla do vejčitých dveří „Slané jedlé pohádky", uvnitř Tonda s Gitou, známí kluci i holky a jejich obvyklý řehot, jak ve žlutých ssýrových skalkách honili růžového sšunkového vlka a snažili se ošulit sedm chytrých houbových trpaslíků o jejich skutečně vzácný poklad – plátek opravdovského vařeného hovězího (žádného smasa!!) z opravdové živé a přírodně rostlé krávy.

Milan tu není a Tonda s Gitou řekli, že ani nebyl… Na Manku dolehla náhle únava z probdělé noci i skleslost z nového zklamání (a purpurová kapsle už přestávala působit). Opustil mě a pro jistotu i svá oblíbená místa. S nechutí pohlédla na salámový trávníček a jezírko sokurkového láku. Já slané věci nerada a sem jsem s ním chodila jen proto, že on je tak rád. My se k sobě fakticky asi nehodili…

Já ráda sladké a kvůli němu jsem si je tady už rok nedopřála – Manka vtrhla do sousedního sálu „Slaďáku" („Sladké jedlé pohádky") a hned ode dveří se ho jala systematicky rabovat, cpala si do úst listí čokoládové lípy i s větvemi a očesala půl střechy perníkové chaloupky, děti začaly vřískat, když se zakousla do marcipánové Sněhurky a snědla jim mluvícího králíka, ale Manka hltala pořád dál – dávno již ne pro chuť, už jen pro otupění.

Malátně se pak vlekla chodbami halasícího smíchu dolů do ryku přízemní haly, z jejíhož světle žíhaného stropu se vytrvale snášely stříbrné, sladce rozpustné hvězdičky, zraňována cizím veselím opustila Palác her, přešla pár bloků a zapadla do suterénního kina. Skoro sama v malém kruhovém sále zírala na polyekran, děvče leželo na operačním stole a mladík nervózně přecházel dlouhou nemocniční bílou chodbou, bylo to o lásce a boční plochy se rozehrály jejich vzpomínkami, běželi si vstříc po rozkvetlé horské louce a líbali se v mořském přílivu, na hlavní ploše pokračovala dívčina operace chirurgovým laserem a chlapec na dlouhé bílé chodbě jako by trpěl s ní, Milan třeba ani neví, jak mi je –

Dívka zachráněna a chlapec si ji šťastně odvážel na nemocničním vozíku, na všecky plochy polyekranu vtančil Hrášek s Bublinkou, Mance bylo stále hůř a vyšla z kina – ale kam? Kam ale. Prudce ji začalo bolet břicho, usedla na obrubeň žulové kašny, hryzala si rty a na tváři ucítila pálící slzný závoj.

Z posledních sil vytočila na svém náramkovém parloru Milanovo číslo, vyslala mu tísňový signál, shrbila se ke kolenům přitaženým k bradě a zmrtvěla.

„MANKO," řekl Milan, když nad ní stanul a zakryl ji svým stínem.
„Milane. Je mi zle."
„Já vím. Mně taky."
„Proč jsi nevolal?"
„Nevěděl jsem, co ti říct."
„A nebyls v motohračkárně ani ve Slaňáku."
„Nemohl jsem přijít… jen tak, jako by se nic nestalo."
„Co budeme dělat?"
„Já nevím. Já ještě nic nevymyslel."
„Co chceš vymyslet?"
„Vlastně nevím, ale… Přece vždycky se dá něco…"
Sedíc na oblé žulové obrubni vzhlížela zespoda do Milanova vážného obličeje, nyní zbledlého úporným soustředěním, do té tváře, kterou tak milovala… ale i tak znala. Dvacetiletý je pořád ještě chlapec, ale dvacetiletá je už hotová žena. Milanovi by možná opravdu bylo líp s mladším děvčetem …
„Tak jo. Je dobře, že se snažíš něco vymyslet… pro nás oba," říkala mu měkce, ženský… nebo spíš mateřsky? „Víš, já teď už myslet nemůžu. A tak až to vymyslíš, ozvi se nebo přijď. Ale teď už jdi. Potřebuji být sama, víš? Prosím tě, jdi už!"
Dívala se pak za Milanem, jak odchází, stále rychleji – to ze špatného svědomí nebo z úlevy? – až zmizel v davu. Teď zase já nechala odejít jeho. Ale než takováto setkání, tak raději asi žádná…
V zelené vodě žulové kašny si omyla tvář a vydala se domů co nejdelší oklikou. Po kilometrovém bloku svítících a hrajících průčelí se domy rozestoupily kolem skleněného pavilónu 53. Dětského domu. S čelem přitisknutým ke chladivé skleněné zdi pavilónu se zjihlá Manka dívala na děti. Já je strašně miluju a chtěla bych mít i svoje. Jednou je budu mít. A nejmíň pět…
Večer pro děti přišli rodiče a odváželi si je domů, Manka šla dál v záři rozžíhajících se světel a zabočila do tichých tmavých uliček starobylé Univerzitní čtvrti. Do šera malého parčíku svítil otáčející se kinosloup a odvíjel příběh z divoké polární krajiny, snad z Antarktidy, plechový domek se otřásal nápory vichru a uvnitř žena hrála na flétnu, řítící se uragán převrátil domek, žena utíkala tmou, zalykala se svištícím sněhem, upadla a zasypána smrští. Pak zářivě modré nebe nad krystalicky třpytnou závějí, z níž vyčnívá jen ruka s flétnou. Vousatý muž v oranžovém arktickém kožichu vyprošťuje polozmrzlou a oživuje ji svým teplým dechem, táhne ji za sebou na saních a pak spolu v kabině letadla, jejich oči plné štěstí – Svět je plný lásky a ona čeká někde i na mě. Bude to Milan NEBO MÁ PRAVDU GENETIKA? Já teď už taky nevím nic. Snad jen to… že líp, aby mě zklamal už teď, než třeba pak s dětmi po desetiletém manželství.
Tmavomodré nebe nad Univerzitní čtvrtí se rozhořelo velkým ohňostrojem, za filozofickou fakultou zahřměla rumba, to Liga volného času pořádá karneval pod heslem „V Praze je dnes Rio de Janeiro" a Okružní třídou projíždějí čtyřpatrové vozy květin, v každém patře tančí hnědé polonahé dívky a shora hřmí brazilský orchestr, další vůz je obrovský květinový kalich a za ním pochoduje slon z fialového šeříku.
Manka stržena davem tančících na chodnících, za slonem tažena loď z ohnivých karafiátů a s obou jejích palub se snesl ryk samby, chodník zdivočel a Manka náhle strčena těsně až k ohromnému kolu kočáru z bílých růží, v němž seděly dvě rozesmáté ženy, mladší ve velkolepé klasické večerní toaletě ze zlatého láme, starší v obyčejném puntíkovaném pyžamu. Obě se ovívaly stejnými krajkovými vějíři a královsky se bavily.
„Vyskoč si k nám!" křikla na Manku uskakující před kočárovým kolem ta mladší ve zlaté róbě a pomohla jí nastoupit. Zblízka vypadala nejmíň na sedmdesát let.
„Připomínáš mi mou prababičku, když jí utekl králík," ušklíbla se na Manku žena v puntíkovaném pyžamu (při pohledu zblízka jistě stoletá) strkajíc jí do ruky svůj vějíř, „ta chudinka stará byla tenkrát skoro tak ztrápená jako ty."
„Už nebudu," slíbila Manka.

PŘEDSEDA ZÁVODNÍ RADY se na Manku rozpačitě usmál a položil před ni zelený žeton poukazu na rekreační plavbu lodí The Warlord kolem světa.
„Proč právě mě?" zeptala se ho. „Vendulka černá je tu o rok déle."
„Jako dík za tvou práci. Taky abys přišla mezi lidi. A abys dostala lepší barvu. Opravdu ti nic neschází?"
„Ne"
„Kdybys něco potřebovala, přijď za mnou kdykoliv. Tak tedy hezkou plavbu a nezapomeň vzít si něco proti mořské nemoci," usmál se na ni prošedivělý muž a jeho kroky zanikly v tichu chodby devátého patra Kosmarchívu.
Manka si prohlédla zelený žeton a všechno to řekla babičce jen parlorem bez obrazovky, aby si ušetřila obraz jejího bědování.
„Samotná holka a budeš se trmácet někde po moři…" bědovala babička tedy jen akusticky. „Vždyť ty nemáš kouska rozumu a já tady zatím uschnu strachy –"
„Přivezu ti flaštičku pravé přírodní mořské vody a pozdravuj dědynka," rozloučila se Manka a přímo z práce jela metrem na letiště. V samoobsluhách kolem přistávací plochy si vybrala zelený kulatý kufřík, do něj stříbrné a oranžové šaty (žluté měla na sobě), plavky, opalovací krém, čerstvé první vydání Sebraných spisů V. Párala a zubní kartáček. Linkovým letadlem dorazila do Marseille a odtud po obědě (stelecí nadívané sbroskvemi) přiletěla helikoptérou na palubu lodi, která právě vyplouvala z Gibraltarské úžiny do Atlantického oceánu.

The Warlord je historicky cenný americký bojový křižník ze sklonku 20. století (kdy ještě existovaly válečné lodi a peníze) restaurovaný pro rekreační plavby Světové odborové federace. Mančin turnus vede trasou č. 4b přes druhý panamský průliv, souostroví Paumotu, Singapur, Ceylon a Port Said.

V přidělené kajutě číslo 205 s legračně malým kruhovým okénkem se Manka převlékla do nových žlutooranžových plavek a vyšla na palubu. V paprscích subtropického sluníčka se opalovali mléčně bílí Skandinávci v pojízdných lehátkách a kávově hnědé Malajky si lakovaly nehty na nohou v chladivém stínu historických raketometů a děl. Stařenky se učily hrát kulečník a jejich stařící pod dohledem sportovního referenta seskakovali do vln s podmořskou výzbrojí. Na slunci i ve stínu laškovali milenci, ve vlnách kolem lodi stáda přírodních a sdelfínů.

Po společné večeři uspořádán v hlavní jídelně maškarní bál vrcholící v ranních hodinách šlehačkovou bitvou ve všech prostorách Warlorda, po níž Manka poprvé zas usnula hlubokým spánkem a to tak rychle, že si ani nestačila svléci půjčený kostým nájady.

The Warlord se sunul směšnou „rychlostí“ sotva osmdesát kilometrů v hodině (na niž prý jeho konstruktéři byli tenkrát pyšni) po zčeřené hladině rovné jako deska. Manka si našla veselou partu na nohejbal, tanec a podmořské lovy, ale nejraději byla s dětmi v jejich bazénu ledvinového tvaru vprostřed hlavní paluby. Trávila celé hodiny s malými caparty, učila je plavat a pít limonádu brčkem, krmila je, utírala jim pusy, nosy i zadečky a přes překládací interkom předčítala české pohádky.

Po zastávce na ostrově Madeira (sjíždění saněmi po strmých ulicích jeho hlavního města Funchalu, bohatá nabídka suvenýrů a ochutnávka staroslavného madeirského vína, ovšem v jeho smutaci) vyplul The Warlord do nekonečných modrých dálav oceánu.

Den hladce klouzal za dnem a noci si podávaly ruce, slunce dštilo žár z jasného nebe nebo zas skryto za rychle se ženoucími bouřkovými mraky nad zpěněným vlnobitím, ale Manka vytrvale vždy znovu vzhlížela s tajnou (a nesmyslnou již?) nadějí ke každé přistávající modré poštovní helikoptéře.

Kapitola 5.
Zmatky mladého muže

„TAK JO. Je dobře, že se snažíš něco vymyslet… pro nás oba,“ rozloučila se Manka sedíc na nízké obrubni žulové kašny se zelenou vodou. „Víš, já teď už myslet nemůžu…“

Ale já zase musím, povzdychl si Milan Kareta bloumaje bezcílně davy kolem svítících a hrajících průčelí kin, heren, samoobsluh, cukráren a divadel. Ale když mě teď Manka sama poslala pryč, nedokazuje to, že se k sobě opravdu nehodíme A PRAVDU MÁ GENETIKA?

Týrán pochybnostmi minul obrovský dětský obličej vchodu Paláce her a stanici houpačkové dráhy do Ústředního parku, nesnesl bych teď naše stará místa, a dál šlapal chodníky ve snaze se aspoň nějak unavit. Na rohu Sportovní třídy přeběhl pouliční letiště a nedočkavě vtrhl do Pavilónu čtyř vod, v přízemní hale se spěšně svlékl, vyjel zdviží do prvního patra a střemhlav skočil pod modrou hladinu.

První poschodí Pavilónu, zvané „Waikiki“, je stylizováno jako jihomořská pláž, okrouhlá nádrž modré vody vroubena křemičitým bílým pískem a kokosové palmy v tropickém houští se vějířovými listy opírají o zamžené sklo. Jihomořsky teplá voda (27 °C) však spíš dráždí než uklidňuje a pod žhnoucím ssluníčkem se Milan začal dusit, přeskakoval zpocená těla opalujících se a rychle ke zdviži, projel druhým patrem „Český rybník“ (historicky věrné skopie staletých jihočeských dubů na strávníčku a hnědostříbrná voda o teplotě 22 °C), tady to Manka měla nejradši, a v třetím poschodí se vrhl do chladné (16 ° C) „Horské řeky“, skrytými čerpadly hnané jako rychlý proud přes vibrátory, jež ji zvířují do bílé pěny jakoby peřejí.

Mladý muž úporně krauloval proti silnému proudu, zmatek v jeho hlavě se však pořád neztrácel, Milan znovu vyběhl ke zdviži a sjel do suterénní „Eskymácké zátoky“. Mezi krami umělého ledu tu v mrazící černé vodě (10 °C) funí tlustí administrativní pracovníci s červenajícími a fialovějícími obličeji, Milan seskakoval s ker, dřel se ve vodě i nehnutě splýval, suchým ssněhem si třel tělo doruda a až do ztráty dechu. Takže teď by mi už mělo být líp, umínil si pak venku na večerní májové ulici. Ale není –

Na tmavomodrém nebi plál velký ohňostroj a barevné hvězdičky se snášely na chodníky, Okružní třídou hřměl, výskal, blýskal se a třískal karnevalový průvod a Milan vtažen lidmi vybíhajícími z domů do vřavy. Za pochodujícím slonem z fialového šeříku plula karafiátová loď chvějící se sambou na svých palubách, hned za ní kočár z bílých růží a v něm mezi dvěma ženami rozjařená Manka s krajkovým vějířem. Já ji přece miluju – a vždyť každá měřicí metoda má nějakou toleranci pro své odchylky a chyby, tedy i genetická psychografie, vždyť i sebelepší měřicí aparatura může mít svůj mrtvý prostor, ve kterém měřit neumí – a tak třeba i pro mě s Mankou VÝROK GENETIKY NEPLATÍ –

„VYPADÁŠ, JAKO BY SES NALOKAL DUSÍKU,“ řekl doma Milanovi otec Kareta žvýkaje smažený svepřový řízek u televize.

„To proto, že dneska zase nesnídal,“ přidala se matka Karetová.

„Náš Milánek je zamilovanej!“ vykřikla se smíchem Milanova šestnáctiletá sestra Desta, zamilovaná po uši (a bude se v červenci vdávat).

„A ty nejsi?“ opáčil Milan sestřičce. „To jo, jenže ale já přitom nepřestávám snídat a nevypadám jako po dusíkovým koktajlu,“ chichotala se Desta a Milan ji soustředěně pozoroval pro své řetězící se úvahy, její nezralé dosud tělíčko a dětsky okousané nehty, její hihňání a láskyplnou péči o kompletní sbírku kazet všech dílů seriálu Hráška s Bublinkou (Destina veškerá kultura), jak mlsá mléčnou čokoládu, otírá si prsty o sukni a tajně se učí kouřit… Ve svých šestnácti je pořád ještě děcko, ale podle genetika Vodáka bych ve svých dvacíti letech měl mít partnerku zrovna takovouhle bláznivou šestnáctiletou – Jenže ale zase právě takováhle o ty čtyři roky než já mladší partnerka by se od samého

začátku rozvíjela pro mně a já spolu s ní, není dvacetiletá Manka pro mě opravdu už stará?… Mladý muž usínal pozdě, spal krátce a nepokojně.

Pročež ráno jakživ poprvé přišel do školy pozdě a profesor Nikl byl se spolužáky už v parku. Milan Kareta studuje na Karlově univerzitě třetí ročník fakulty mezních oblastí na katedře bio-anorganických struktur a každý studijní den začíná hodinovou diskusí při procházce profesora s posluchači (na Niklově katedře jich je pět), druhá hodina je věnována společné práci v laboratoři a po ní mají studenti už volno pro své osobní zájmy.

„Zaspal jsem," omluvil se Milan profesoru Nikloví a spolužákům, když je v parku našel za jasmínovým keřem a připojil se k diskutujícímu kroužku – leč jen fyzicky, neschopen dnes sledovat jeho každodenní hru nápadů i výpadů, a nadšení i ironie. „Víš, já teď už myslet nemůžu," řekla Manka u kašny. Lásko moje, já zase až příliš –

Při druhé hodině v laboratoři předváděl profesor Nikl aktivaci biokovu na úroveň vivokovu, náramná věc vidět pochodující kysličníky platiny, a v závěru profesor předhodil nápad na stupňovou syntézu vivokeramiky Milanovi – jenž byl naň schopen právě jen tupě přikývnout. „Ty jsi dnes nemohl zaspat, Milane," ušklíbl se na něho profesor, „protože ses dosud neprobudil."

Studio č. 3 přiděleno od začátku letního semestru Milanovi pro jeho diplomní práci „Matanalytické modelování biokeramických symbióz", moc pěkný kruhový sálek s fantastickou aparaturou a Niklův nápad s vivokeramikou by normálně Milana rozehřál, rozehrát to tady všecko až do večera … dnes však jen mechanicky mrtvě zapjal základní program, na zářící obrazovky vypluly keramické mřížky, proti nim buněčné kolonie a začaly se srážet jak lodi při námořní bitvě, vrcholné drama vzájemného průniku a prostoupení hmot, jež Milana denně provokuje k padesáti novým postřehům a kombinacím – dnes na ně tupě jen civěl.

MANKA ANO nebo MANKA NE?? dunělo mu vytrvale v hlavě, až to už nemohl snést, rázně z aparatury vymazal svůj biokeramický program a celou její volnou kapacitu napěchoval údaji „Pro Manku" – v Šifrin-Whiteheadově numerickém kódu to udělalo 505 bodů – a pak vycvakal argumenty „Proti Mance". Šifrin-Whitehead ukázal znovu 505. Čímž tedy dokázáno, že levá rovnice se rovná pravé, neboli po vykrácení, že nula je shodná s nulou.

Tahle rovnice je můj bolestně přesný psychogram, 505 pro – 505 proti a celkově nula od nuly pojde. Nula se definuje jako libovolně malé číslo – a to jsem já, ubohý malý blbeček, který neví co chce. A tím končím, protože JÁ SI MANKU NEZASLOUŽÍM –

Milan vyčerpaně klesl do křesílka, vymazal Šifrin-Whiteheada a přepojil celou aparaturu na vysílání městské televize, na všech jedenáct obrazovek vtančil Hrášek s Bublinkou v 16. repríze 832. dílu svého seriálu, drželi se za tlapky, líbánkovali se a nejmíň po stopadesáté se chystali na svatbu, JÁ CHCI MÍT SVATBU S MANKOU – Milan se chytil za hlavu a utekl ze školy do nejbližšího šokového baru ve Fialové ulici.

V rudém příšeří podzemní recepce šokbaru „Ocelový mlýn" si osamělý host v dětské astronautické helmičce listoval v nabídkovém katalogu poskytovaných zde hrůz, jež člověka zděsí nebo aspoň rozptýlí, v každém případě úlevně přivedou na jiné myšlenky.

„Nechci žádnou děckárnu, ale něco ostrého a plnou dávku!" poručil si Milan u barpultu.

„Budeš to mít!" zachechtal se barman v lesklém smokingu, zavedl ho ke zdviži a oba muži vstoupili do dusna nízké a těsné kabiny. Barman stiskl tlačítko do třináctého poschodí, kabina začala rychle stoupat a na stěně se míhala čísla projížděných pater 3 – 8 – 10 – 12 – 13 – 15 – 18 – 24 – barman zuřivě mačkal rudě svítící tlačítko STOP, vtom strašlivý náraz o strop, všechna světla rázem zhasla a utržená kabina se řítila šachtou dolů, barman zařval strachem, kabina s třeskem dopadla a její proražené dno se vysypalo.

Oba muži zůstali viset ve vzduchu držíce se každý za jedno polokruhové madlo na stěně roztříštěné kabiny. Hluboko pod jejich zoufale máchajícíma nohama se zvolna otáčelo obrovské ozubené soukolí výtahového mechanismu, drtící teď trosky dna kabiny do jakési kovové vaty.

„Volej záchranu –" chroptěl těžce zraněný barman rozbitými ústy, „– nad tebou ten zelený knoflík –" Pokoušel se vytáhnout se ke svému madlu oběma rukama, ale neměl již tolik sil, kovová tyč madla mu klouzala z prstů a muž se s výkřikem děsu zřítil do propasti přímo do soukolí. Zhroucená postava ve smokingu tam zůstala ležet jen okamžik. Ozuby ohromných kol začaly vtahovat cukající se mužovy nohy a za příšerných skřeků zvolna pohlcovaly svou neúprosně pomalou rotací celé tělo centimetr po centimetru až do posledního chomáčku mokrých vlasů.

Vahou Milanova těla začalo se mu jeho madlo viklat v ruce, praskat a vytrhávat se ze stěny kabiny, úhel jeho odklonu zvolna rostl, s krátkým zadrnčením se uvolnila jeho horní příchytka a úhel odklonu byl rázem už devadesát stupňů.

Mladý muž zůstal viset vysoko nad rotujícími ozubenými koly, jež barmana již zpracovala do odporné šedé kaše, a zpocenou rukou se držel trvale klesajícího madla. Pak praskla jeho dolní příchytka a madlo s posledním zadrnčením vyrváno ze stěny kabiny.

Vlastní pád těla ovšem již brzděn antigravipolem a centimetr nad ozuby kol ovšem zapojen ochranný elmagplášť.

„To už jsi hotovej?" řekl v barové recepci (další přesná kopie robotového sbarmana v lesklém smokingu ovšem již zase v pohotovosti za barpultem) osamělý host v dětské astronautické helmičce Milanovi, který si sem přišel umýt ruce. „Tak pojď se mnou ještě jednou a uděláme si to sami dva bez robota, to je zábavnější!"

„Na mě to nezabírá," zahučel Milan a vyšel na květnovou ulici plnou hudby, světel a lidí ve všech odstínech jarní oranžové, žluté a stříbrné. Po krátkém rozptýlení v šokbaru se v něm znovu v plné síle rozezněla ta otázka osudu lásky s Mankou. PLATÍ PRO NÁS VÝROK GENETIKY NEBO NEPLATÍ?

DEN HLADCE KLOUZAL ZA DNEM a noci si podávaly ruce, slunce kreslilo chvějící ornamenty na pražské keramické chodníky nebo zas skryto za rychlými oblaky májových přepršek, Milan chodil domů jako stroj, špatně spal, ráno ve škole mlčky pochodoval parkem s diskutujícím kroužkem profesora Nikla a mlčky zíral na jeho brilantní pokusy v laboratoři, ve svém studiu č. 3 pak už nezapínal ani základní biokeramický program a mlčky civěl na mrtvě šedé

obrazovky.

„A tak až to vymyslíš, ozvi se nebo přijď…“ rozloučila se Manka tenkrát u žulové kašny se zelenou vodou, ale co mohu vymyslet, když stále méně vím, zda PŘIJMOUT ORTEL GENETIKY NEBO NEPŘIJMOUT? Vždyť obě řešení znamenají ztratit jeden druhého, první ihned a druhé, o to bolestněji, po předpovězeném zklamání soužitím.

Mladý muž ponuře sám na velkém odpoledním korzu mezi rozjařenými hlasy, strkáním a smíchem, dívky ve žlutých a pomerančových krinolínách se vedly se svými chlapci ve stříbrných trikotech, jak se všichni tihle tak šťastně našli? Zřejmě se napřed hledali. Kdežto ty ses loni v Zimní věži prostě jen tak náhodou potkal s Mankou. Co kdyby ses tam s ní náhodou (varianta B) nepotkal nebo další náhodou (varianta C) potkal jiné děvče?

A mučivě tak dlouho zablokovaný mozek mladého matematického analytika začal rychle pracovat směrem pryč od té mučivé blokády, varianta A (Manka) je bolestně bezvýchodná, varianta B je rovněž nulová, ale varianta C… znamená aspoň pokus. A pokus každý je lepší než mučivá jen sebepitva.

Varianta C znamená experimentálně si navodit novou potenciální náhodu, Milan naskočil do prvního volného auta a nejkratší cestou dorazil k Seznamovací lince.

Do válcové budovy Seznamky s planoucím červeným srdcem na průčelí vedou dva oddělené vchody, jeden pro muže a druhý pro ženy. Před mužským vchodem se naparoval hlouček výrostků, ale uvnitř v čekárně bylo spíš rozpačité ticho, Milan se zařadil do fronty za ustaraného tať ku škrtícího se v jinošském stříbrném trikotu a vyjel eskalátorem k řetězu zvolna se pohybujících kabin.

Zrudlý tať ka v těsném trikotu nemotorně naskočil do volné kabiny a po něm Milan do následující. Po několika vteřinách přistoupila k němu z druhé strany partnerka č. l – vyšší než Milan skoro o půl metru. Rozpačité úsměvy. Kabina se zvolna šinula obloukem vzhůru a její stěny se ponenáhlu začaly přibližovat. Partnerka č. l se rozpačitě usmála a Milan se začal potit. Tlačeni stěnami museli se navzájem blížit, až stanuli přitištěni těsně k sobě jako při tanci a tak spolu projeli ještě dvě minuty (rozpaky jejich úsměvů zesílily a pak strnuly) až k nejbližší přestupní stanici.

Pro páry, které při jízdě našly v sobě zalíbení, připravena zde útulná kavárna s hudbou a intimním osvětlením, Milan se na partnerku č. l ještě naposledy rozpačitě usmál, přestoupil dopředu do další kabiny (dívka přešla dozadu do následující) a vlak šťastných náhod vyjel k další štaci. K Milanovi udýchaně přistoupila partnerka č. 2 s křišťálovou čelenkou, milá, ale už nejmíň třiceciletá, a lítostivě se na sebe usmáli. Když pak ode dna kabiny začala stoupat voda, Milan galantně pomohl ženě vystoupit na stoličku (byla tu jen jedna) a na další přestupní stanici se rozloučili.

Partnerka č. 3 byla mladá rusovláska, značně divoká. „Přece tady nebudem stát jako dva ypsilóni!“ řekla rezolutně hned při vstupu a položila obě paže Milanovi kolem krku. Když pak do kabiny vskočil tygr (ovšem jen kybernetický stygr s úkolem navodit „situaci“ ke sblížení obou partnerů), rusovláska se ho ani trochu nelekla (což by dle programátorů Seznamky zřejmě měla, aby ji partner mohl jako chránit a tak si ji získat), nýbrž se s chutí začala s tygrem prát, rvala ho za ocas a dupala mu po hřbetu. „Dělej taky něco!“ křikla na Milana páčíc ubohému stygrovi čelisti podpatkem a na přestupní stanici se s Milanem pohrdavě rozloučila: „Ty ubožátko, s tebou je ale nuda!“

Milan přestupoval z kabiny do kabiny a z druhé strany k němu přistupovala partnerka za partnerkou, byly mezi nimi i moc hezké dívky a bylo by snadné některou si vybrat, když při jízdě byli společně zasypáni sladkými vločkami až po brady, vrháni k sobě rotací kabiny, snižováním jejího stropu spolu skoro slisováni a v další zasněženi a zmraženi, že bylo těžké se neobejmout a nehřát se vzájemně dechem – z nejtěsnější blízkosti hleděl Milan do tváří stále dalších dívek, splývajících již do změti nesmělých i roztoužených očí a plachých i vyzývajících rtů… z nichž však stále neodbytněji vystupovala Manka, její oči, rty – a moje touha po ní.

Východ ze Seznamovací linky je již společný pro muže i ženy a Milan už klidně hleděl na šťastně se setkavší nové páry, ustaraný tať ka škrtící se v jinošském stříbrném trikotu teď zářil a odváděl si tu milou třicetiletou ženu s křišťálovou čelenkou, mou partnerku č. 2… Přeji vám štěstí, vy dva, a vám všem. Ale ovšem i sobě s Mankou. Milá genetiko, velmi názorně mi Seznamka potvrdila mou lásku.

Kterou jsem se marně pokusil zradit.

KONEČNĚ ROZHODNUT pro Manku vyjel Milan v obvyklou hodinu schůzek s ní do 31. patra Paláce her, v motohračkárně si sestavil ze samohybných součástek legračně vysokou tříkolku a vytrvale v ní objížděl sál, „A tak až to vymyslíš, ozvi se nebo přijď,“ řekla Manka tenkrát u žulové kašny se zelenou vodou. Nevymyslel jsem sice nic, ale čekám tu na tebe, abych ti řekl, že tě mám rád… Leč Manka do motohračkárny nepřišla.

Šel na ni čekat dál do sálu „Slané jedlé pohádky“, uvnitř Tonda s Gitou, známí kluci i holky a jejich obvyklý řehot, když honili kvičící prasátko z svepřové tlačenky (novinka Slaňáku), ale Manka se neobjevila. Vždyť ona slané nerada a sem chodila jen kvůli mně … teď zase já se přizpůsobím jejímu vkusu! Milan vešel do sousedního Slaďáku, odhodlaně žvýkal střechu perníkové chaloupky, snědl celou hřbetní ploutev draka z mléčné čokolády a spásl kus marcipánového trávníku. Bolí mě z toho břicho, ale jinak se cítím báječně, protože to dělám pro ni… Začínám bláznit a můj iracionální faktor IRAF teď již určitě není nula!

Kde tě mám hledat, abych ti řekl, že tě miluju? Nejraději se Manka dívá na děti, Milan naskočil do auta, na jeho voliči vyťukal okružní jízdu po všech Dětských domech, ale do večera jich stihl objet jen dvaadvacet (z celkového počtu 292 jen ve vnitřním městě) a Manku nenašel.

Ona taky ráda chodí do kina, a Milan jich marně objel sedmatřicet, až pozdě v noci v osmatřicátém, již ospalý, začal sledovat film. Jakýsi Alf s jakousi Betou se seznámili v zoo a poprvé se políbili u volného výběhu antilop, pak je potkala jakási nesnáz (romantický příběh se odehrával v 20. století, kdy ještě platily peníze a další nesmysly, takže nebyl příliš pochopitelný), Alf kamsi zmizel a sháněl nějaké ženské, Beta se tvářila hrdě, ale doma plakala, možná zrovna tohle je můj příběh, řekl si Milan a rázem procitl. Alf s Betou se pořád jaksi hloupě míjeli, jako by se už nikdy neměli setkat, ale Alfa najednou napadlo přijít na místo jejich prvního setkání, dlouhé panoráma výběhu antilop, u ohrady

stála Beta, jako by tam už dávno čekala, rozběhli se k sobě, dlouhý polibek, ještě delší záběr hrajících si antilopích mláďat, závěrečná hudba a na projekční plochu přihopkoval Hrášek s Bublinkou.

Proč ten Alf té Betě docela obyčejnsky třeba někdy nezatelefonoval? A proč ty ne Mance –

Do vidfonu by se to říkalo asi dost těžce, a nazítří se Milan přímo ze školy vydal na místo prvního setkání s Mankou. Zvolna procházel zasklenými terasami Zimní věže vysoko nad městem a pod nohama mu měkce chrupal modravě třpytný sníh. U tohoto zamrzlého rybníčku jsme se poznali, Manka zkoušela bruslit, upadla na záda a já jí pomáhal vstát… Zde jsme stavěli sněhuláka… Tady se pak koulovali… A pod tímhle vánočním stromkem… Milan se svezl na bílou čepičku pařezu a sněhové hvězdičky se mu tiše snášely do vlasů.

Kdyby Alf docela obyčejnsky zavolal Betě, nebyl by z toho žádný film, řekl si Milan vytáčeje číslo Mančina bytu, ale její robot Fifi mu sdělil, že Manka není doma a dědynek s babinkou jsou na bálu důchodců. Informátor Kosmarchívu nazítří ráno sdělil, že Manka Lebdušková je na odborářské rekreaci, jejíž místo však sdělit odmítl – v tom má jistě prsty genetika!

Babinka Lebdušková do vidfonu delší dobu bědovala, ale náhle pak velmi věcně (s podezřelou až ochotou) sdělila Mančinu rekreační loď včetně poštovního směrovacího čísla.

„A tak až to vymyslíš, ozvi se NEBO PŘIJĎ!“ řekla Manka tenkrát u žulové kašny, a místo do školy jel Milan přímo na letiště.

POD SKLENĚNÝM DNEM modré poštovní helikoptéry zářila zrytá deska hladiny Tichého oceánu mezi zelenými ostrovy severovýchodního okraje souostroví Paumotu (Tuamotu), kde se konečně objevila šedá tečka křižníku The Warlord sunoucí se od Tikahau k Matahivě. Vrtulník nabral sestupný kurs a přistál na ocelových plátech hlavní paluby.

Milan první seskočil na horký kov, hned ji spatřil a hnal se k ní – Manka v nových žlutooranžových plavkách seděla na okraji ledvinovitého bazénu a přes interkom vyprávěla pohádku malému černouškovi: „…a vlk babičku sežral, omotal si hlavu jejím šátkem a nasadil si její brýle. Pak si lehl do její postele, přikryl se až po bradu a čekal na Červenou Karkulku.“

„Manko…“ vypravil ze sebe Milan konečně.

„Milane –“ vydechla. Vstala tak překotně, že interkom se jí z klína svezl do vody. Černoušek jej hbitě vylovil a zavolal do něj jasným hláskem: „A jak to bylo dál?“

„Už jsem to vymyslel,“ řekl Milari.

„A přijels…“ řekla šťastně.

„Abych ti řekl, že tě mám rád. A že tě miluju.“

„A jak to bylo dál?“ vřískal černoušek přes interkom.

„Přišla Červená Karkulka s košíčkem dobrot a řekla: Babičko, proč máš tak velké zuby? Abych tě sežral, řekl vlk a sežral ji,“ zadrmolila Manka chvatně. „Milane, já tě tak dlouho čekala …“

„Teď budeme už spolu.“

„Já skoro už přestala věřit –“

„A jak to bylo dál?“ křikl černoušek.

„Přišel myslivec, vlka zastřelil, babička s Karkulkou z něho vyskočily a konec,“ odříkal to Milan rychle do interkomu.

„Ne,“ řekla Manka. „Přišel myslivec… on se jmenoval Milan… a nezabil vlka hned. Vlastně to nebyl vlk, ale vlčice, taková ještě hloupá… a jmenovala se Manka. Ten myslivec Milan jí rozpáral břicho, naplnil je těžkými kameny a znovu zašil. Vlčici Mance bylo strašně zle, doplazila se k žulové kašně se zelenou vodou, nahnula se k ní a jak byla plná toho studeného těžkého kamení, spadla do vody. Myslivec Milan ji tam nechal topit se a klidně šel pryč.“

„Ale teď jsem už zase tady,“ řekl Milan tiše.

„Tady nemůžeš zůstat.“

„Odletíme spolu. Hned.“

„A jak to bylo dál?“ zavřeštěl černoušek.

„A jak to bude dál?“ řekla Manka.

„Prostě budeme spolu,“ řekl Milan.

„Budeme se scházet v motohračkárně…“ zašeptala.

„Ano! Každý den, jako dřív.“

„Jako dřív… Pak půjdeme do Slaňáku…“

„Ne, budem chodit do Slaďáku! Já tě tam už hledal a narval se vším možným, že jsem pak sotva lezl. Chci teď všecko co ty, rozumíš –“

„Dík za to, že sis kvůli mně zkazil žaludek. Já kvůli tobě skoro umřela.“

„A jak to bylo dál?“ naléhal černoušek.

„Místo do Slaňáku budem tedy chodit do Slaďáku,“ vzdychla Manka. „A jak to bude dál?“

„No zkrátka budem spolu zase chodit!“ řekl Milan v rostoucím podráždění a rázně vypnul interkom. „To jsem ti přiletěl říct. Ale ty teď vypadáš, jako bys o to ani moc nestála.“

„Stojím o to, Milane. Ale teď chci už víc… chci všecko, rozumíš? Je mi už dvacet. Chci se vdát a mít děti.“

„Já taky. S tebou.“

„Ale víš, co nám o tom řekla genetika.“

„Najednou ji připomínáš zrovna ty!“

„Asi má pravdu, když jsme se neviděli tak dlouho a za pět minut se už hádáme. Jak by to vypadalo za pět let? A za patnáct? A za padesát?“

„Co to do tebe tak najednou vjelo, Manko? Copak jsme spolu nebyli vždycky šťastní?“

„Ano, to bylo štěstí. Ale nemusíme se jej právě proto vzdát? Protože my nejsme a nebudeme na zeměkouli sami dva.“

„Ty jsi asi zešílela!“

„Skoro a trvalo to škaredě dlouho. Teď už ne. Cos udělal ty? Nacpal sis ve Slaďáku břicho a pak sis zalítl navštívit mě na rekreaci. Ale nevymyslel jsi vůbec nic. Natož abys udělal.“

„Co já proboha můžu ještě –“

„Už asi opravdu nic. Protože ty nejsi žádnej mužskej!“ vykřikla náhle Manka. „Ty jsi ještě malý bejby a až jednou konečně vyrosteš, bude z tebe plechovej smužík! A teď už syp, ať ti neuletí vrtulník.“

Obrátila se k Milanovi zády, zapjala interkom a ihned zazněl jasný dětský hlásek: „A jak to bylo dál?“

„Když jsem malý bejby, budu si teda hrát!“ zařval Milan a zuřivě se rozhlížel po palubě. Teď musím něco udělat – HNED TEĎ! Se zaťatými pěstmi se rozběhl k velitelské věži.

„Poštovní vrtulník je již připraven k odletu,“ řekl mu u velínu prastarý dobrácký kapitán Warlorda.

„Já vím… Já už jdu…“ říkal Milan přiškrceným hlasem prohlížeje si rychle řídící panel lodi, až našel, co na něm hledal. Přiskočil a plnou vahou obou svých spojených dlaní stiskl vší silou rudé tlačítko FINAL (havarijní emergent z dob, kdy lodím ještě hrozily požáry, torpéda a bomby – často používaná rekvizita televizních historických filmů).

Během šesti vteřin se křižník The Warlord rozdělil a rozpadl na osm nezávislých volně plujících samostatných částí, sice nepotopitelných, ale na moři je již nelze znovu spojit.

Kapitán Warlorda srazil Milana hákem k zemi a začal vysílat SOS na všech okruzích všem letadlům, ponorkám, lodím, přístavům a letištím celé jižní polokoule planety.

Kapitola 6.

Odborníci se diví

PŘED SKLENĚNOU PŘÍDÍ růžově a stříbrně pruhované helikoptéry felicistiky vyvstal obrovský masív Mount Everestu, jeho černé srázy, ledovcové věže a sněžné mraky řítících se lavin. Vrtulník měkce dosedl na sněhovou přistávací plochu terasového velkoměsta alpinistů.

„Tak jsme tady,“ řekl terfel Áva Šamp nedočkavým členům svého 78. turnusu a počkal, až všech třicet jich vystoupí. Když pak sám stanul na ostrém velehorském sněhu zvířovaném ledovou vichřicí, otřásl se chladem ve svém ošumělém fialovém župánku a otřel si rukávem nos kapající věčnou rýmou. Tenhle Everest mě jednou oddělá.

„Tak tady jej máte, přeji správně sportovní výstup, pár hezkých lavin, sluníčko na vrcholu a za týden si pro vás zase přijedu,“ rozloučil se s 78. turnusem klientů felicistiky pátého pražského obvodu, předal je péči svého nepálského kolegy a převzal od něho třicet účastníků svého 77. turnusu ke zpáteční cestě do Prahy.

„Tak jak se vám to tady líbilo?“ zeptal se jich jako vždy.

„Celkem dobrý,“ odpovídali. „Nic moc, a laviny jsme viděli akorát z dálky.“ „Chtěl jsem se aspoň kousek zřítit, ale Nepálci nedovolili.“ „Celkem to ušlo, ale přibrala jsem dvě kila z toho věčnýho čaje s máslem.“ „Von je to odsud vlastně docela malej kopec!“

„Je to nejvyšší hora naší planety a její pól nepřístupnosti,“ uzavřel terfel Šamp diskusi a popotáhl nosem. „Blahopřeji vám všem a každému zvlášť, že jste vystoupili až na vrchol a zdolali tak královnu Himalájí. Pokud nejsou speciální přání, prosím, nastupte si, a případné dotazy zodpovím během letu.“

Speciální přání však byla – jako vždy. Jeden klient chtěl ještě na památku cepín, jiný kousek pravého ledu z ledovce a čtyři klientky si přály přadena pravé srsti z jaka… Áva Šamp s nimi šlapal vysokými závějemi mezi kiosky suvenýrů a odevzdaně vzdychal nad jejich loudavostí při nastupování do vrtulníku, pár klientů se chtělo ještě koulovat a jiní dva si zrovna teď usmysleli postavit sněhuláka.

Bičován mrazivým vichrem z velehorských štítů, jenž mu vháněl vlhkost do očí a spouštěl ji z nosu, přešlapoval terfel Šamp v protivně vlezlém sněhu a přestal se dívat na hodinky. Provázet lidi ke štěstí chce především trpělivost. Vyčkal dostavení sněhuláka, pomohl nést uloveného a již vycpaného sněžného muže (ovšem jen sjeti, ale zatraceně těžký je tenhle chlupatý robot) po schůdkách vrtulníku a konečně, jako poslední, nastoupil, zabouchl za sebou dvířka a utřel si rukávem nos. Snad sem teď aspoň deset dní nebudu muset znovu a pozítří vezu turnus na Tahiti.

VINOU PŘÍLIŠ HRAVÝCH ÚČASTNÍKŮ 77. turnusu zpožděn odlet z Himalájí natolik, že po překonání mezipásmových časových rozdílů dorazil vrtulník do Prahy až ráno, takže terfelu Šampovi bylo jít z letiště přímo do práce. Ve vestibulu růžově a stříbrně pruhované kulové budovy felicistiky 5. obvodu se napil kávy přímo z chromové trysky a ve své suterénní mrňavé kanceláři se napřed s chutí důkladně vysmrkal do čerstvého ručníku.

Tak copak tu dneska máme: na čtrnácti kartách stejný požadavek „proniknout do mořských hlubin“ a na šesti z nich navíc ještě „souboj s chobotnicí“, to zas bylo něco v televizi. Na dalších dvou kartách milé přání zažít ostrovní ráj v jižních mořích, prima! Zítra vezu turnus na Tahiti a tu se mi skládá už další. Tam dole je tak krásně teplo… Jauvej, ale tady hned tři klienti už zas chtějí „zdolat Mount Everest“ a všichni tři si umínili ještě ulovit přitom jetiho… to zas budu tahat tu metrákovou chlupatinu do vrtulníku. Tenhle Everest mě už brzy oddělá. Proč někdo nechce třeba na Saharu a jen tak se povalovat na sluníčku?

Na růžové kartě namluveno poděkování obvodního výboru, stará paní Veronika Kárová šťastna, že se jí podařilo zachránit život tonoucímu, a občanský výbor 5. obvodu děkuje zahrávači A. Šampovi… to jak jsem se minulý týden topil v bazénu pro neplavce. Jsem rád, že to té staré paní udělalo dobře. A na poslední kartě žádost mladé vdovy z 442. bloku o zahrávače tatínka její tříleté dcerušce, přiložen videozáznam jejího zemřelého otce a vdovina prosba, aby zahrávač měl pravého bíbra a dovolil holčičce ho za něj tahat… Tohle bude krásná role, ale přitom bude i bolet.

Jako mě tenkrát ta moje s Lindou Jávovou…

Tenkrát před desíti lety Lindin otec, slavný felicitolog, vybral tehdy šestatřicetiletého Ávu Šampa pro dvoustupňový

úkol negativního zahrávače: 1. získat Lindinu lásku a 2. systematicky jí znechutit nejen sebe, ale celý svůj typ (aby tak Lindu zbavil neblahé závislosti na ženatém klavíristovi Citrinovi).

Tehdejší pracovník manželské poradny (a proslulý proutník) Áva přijal úkol jako příjemně osvěživou vložku do svých četných známostí s podnikavými rozvedenými (a bohužel i vdanými) ženami a dle očekávání hladce splnil první část svého úkolu. Patnáctiletá tehdy Linda, zcela bezmocná proti tak zkušenému muži, vkrátku se do Ávy zamilovala až po uši, které jí silně rudly, jakmile ho spatřila už z dálky.

„To stačí," rozhodl Lindin otec, sledující dálkově celou akci videoakusticky, a vydal příkaz k zahájení druhé části úkolu.

A teď to začalo bolet. Zamilovaná Linda zkrásněla a v jejích průzračně upřímných modrých očích tolik důvěřivosti a lásky… „Jsem s tebou tak šťastná, Ávo …" šeptala.

„Já s tebou taky…," chtělo by se upřímně se přiznat, ale negativní zahrávač se ovšem místo toho musel odporně zašklebit: „Já se ale s tebou otravuji, ty štěně."

„Ty mě už nemáš rád?" vzlykala.

„Ne, a nikdy jsem neměl," velela říct Ávovi jeho stále těžší role.

„Ale já tě neopustím už nikdy!"

„Co bych s tebou dělal, prosím tě! Vždyť jsi mladší o jednadvacet let a mohla bys mi nanejvýš dělat dceru. Ale tu si udělám sám a s pořádnou ženskou, ne s takovým vyžletem jako ty."

„Ale vždyť jsi přece říkal –"

„To jen proto, že mi tě bylo líto, ty blbátko."

Linda štkala a její teplé vlasy v tmavorudé barvě srpnových ostružin se jí na ramenou srdceryvně třásly, tak strašně se chtělo aspoň ji pohladit – Áva musel mobilizovat všechny síly, aby ji loktem hrubě odstrčil.

V Lindiných modrých očích láska, rozkoš a štěstí postupně vystřídány slzami, úžasem, pohrdáním a nakonec lhostejností. Po čtyřech měsících byla zcela vyléčena – ale Áva do ní hluboce zamilován. Své dosavadní četné známosti náhle uzřel v pravém světle, jako pouhé odrhovačky ve srovnání s Lindinou čistou hudbou. Aby ji mohl slýchat aspoň zdálky, stal se asistentem jejího otce a miloval Lindu dál (i když se pak vdala za Pavla Jávu a měla s ním dvě děti), pokorně, tajně, něžně – a beznadějně Když se pak Linda stala primářkou felicistiky 5. obvodu, nastoupil k ní jako podřízený terfel, aby aspoň tak jí směl být nablízku.

Obrazovka vidfonu před Ávou se náhle rozsvítila a vyplula na ni Lindina tvář, Áva k ní nábožně vzhlédl – ale Linda ho sotva vnímala a z jejího rozechvělého hlasu slyšet katastrofu: „Ať děláš cokoliv, okamžitě toho nech! Musíš ihned odletět do Jižního Pacifiku. Je to někde u Tahiti, přesnou polohu dostaneš během letu."

„Ale to se mi hodí, zítra tam vezu turnus –"

„Ne, ty poletíš hned teď. Celá jižní polokoule má kvůli nám pohotovost! Ta holka, co vlítla do orloje –"

„Manka Lebdušková."

„– s tím svým klukem právě potopili křižník. Uháněj na letiště a oba mi je sem přiveď. V jakémkoliv stavu!" křikla primářka.

TŘPYTNĚ AKVAMARINOVÉ MĚLKÉ MOŘE mezi tichomořskými ostrovy Tikahau a Matahivou zbrázděno odplouvajícími loděmi všeho druhu, jež sem přispěchaly na pomoc, a světlým tropickým nebem se vracela záchranná letadla zpět do Peru, Austrálie a Antarktidy. Na teplých vlnkách se tiše houpalo osm součástí historického válečného křižníku The Warlord rozloženého autodestrukcí.

Jeho evakuovaní pasažéři i posádka odpočívali v lehátkách na palubě meteorologické velkolodi Aiolos, za každým lehátkem dva sanitární roboti, a čtyřicetičlenný lékařský štáb v plné pohotovosti. Nikomu se však nic nestalo (jen terorista Milan Kareta měl na hlavě značnou bouli).

„Za dvě hodiny dorazí náhradní loď, na níž budete pokračovat ve své cestě kolem světa," rozloučil se se všemi administrátor oblasti Jižního Pacifiku z velitelské věže, „takže mi zbývá už jen omluvit se za nemilé přerušení vaší rekreační plavby." „Náhodou to bylo docela fajn!" zašumělo to z lehátek. „Mně se ta bouračka taky moc líbila!" „Já si aspoň poprvé zaplavala v opravdovém moři!" „Pro nás to bylo prima vzrůšo!" „A lepší než plánovanej program!" „Nemohla by se ta náhradní loď taky trochu potopit?"

Administrátor Jižního Pacifiku si jen povzdychl a sestoupil do kapitánské kajuty, kde přijal Ávu Šampa a prostudoval jeho pověřovací kartu. Na jeho žádost pak kapitán destruovaného Warlorda přivedl Manku Lebduškovou a spoutaný Milan Kareta předveden dvěma psychiatry těžce ozbrojenými uspávacími a omračujícími postřiky všemožných kalibrů.

„Primářka Jávová si vás oba přeje vidět," sdělil terfel Šamp těm nesnesitelným milencům.

„Ale já ji vidět nechci," řekla Manka.

„Já taky ne!" křikl Milan a zachřestil pouty z lehoučkého, ale nezničitelného berylénu.

„Tebe se budeme ještě na něco ptát!" zasyčel kapitán Warlorda na Milana a obrátil se pomstylačně k Ávovi: „Slibte mi, terfele, že tomuhle frackovi dáte pořádně do těla!"

„Spolehněte se, kapitáne. Felicistika našeho obvodu je vybavena na absolutně všecko."

„Ale proč chcete odvézt i Manku?" zeptal se kapitán. „Ona přece nic neprovedla, byla hodná a starala se nám o děti."

Áva mu stručně pověděl o Mančině průletu ciferníkem Pražského orloje.

„Měla jsem tím érem vlítnout raději do okna té vaší primářce," zahučela Manka.

„To je dneska mládež," vzdychl si kapitán Warlorda.

„Odveďte si oba dva. A trvám na tom, aby byli spoutáni, dokud neopustí oblast Jižního Pacifiku!" přikázal pražskému terfelovi administrátor oblasti Jižního Pacifiku.

Dva těžce ozbrojení psychiatři přistoupili zezadu k Mance a na jejích útlých zápěstích jemně cvakla pouta z berylénu.

Špalírem námořníků velkolodi Aiolos pak pražská trojice dovedena k růžovostříbrně pruhované helikoptéře, mladí delikventi uloženi do její zadní kabiny a v přední nastartoval terfel Šamp odlet k severovýchodu.

„Napřed jsi mi zkazil život a teď ještě rekreaci," slyšel ze zadní kabiny Mančin hlas.

„Ale já tě stejně asi miluju," řekl jí Milan.

Áva Šamp se zachvěl hrůzou a chvatným stiskem havarijního tlačítka oddělil se od těch šílenců za sebou spuštěním ochranné clony mezi kabinami z plumbonu, který by měl odolat i atomové radiaci.

„KARLE, THLE JE NEJVĚTŠÍ PRŮŠVIH mého života," vzdychla ve své ordinaci dr. Linda Jávová, primářka vědy o štěstí nešťastně.

„A nejtrapnější případ mé desetileté genetické praxe," řekl dutě genetik ing. Karel vodaák, CSc. „Navíc pak absolutně nevysvětlitelný."

Na obrazovce před nimi se řítily hrůzně přesně stereobarevné záběry evakuace zničené rekreační lodi, vysílané sem Administrací Jižního Pacifiku, osm trosek křižníku The Warlord obsypaných desítkami záchranných plavidel, ve vzduchu mraky letounů a mezi tím vším dva tisíce trosečníků ve člunech, na žebřících, i jen se záchrannými kruhy, na nafukovacích matracích nebo bez ničeho ve vlnách zpěněného moře.

„Karle, co jsme udělali špatně?"

„Všechno. Neudělali jsme totiž vlastně nic."

„Já myslela, že té holce bude stačit zábavní plavba kolem světa…" vzdychla Linda.

„Ta Lebdušková má obrovský iracionální faktor, v psychogramu měla IFAF tisíc, takže od ní je nutno čekat cokoliv. Ale nemohu pochopit toho Karetu, která má IRAF čistou nulu, tedy jako já… Jak jen mohl člověk jako já udělat tohleto? Co přivádí tyhle dva diametrálně rozdílné lidi ke společnému šílenství?"

„Které jako by pořád sílilo –"

Vtom zašuměl bzučák a terfel Šamp předvedl Karetu a Lebduškovou v poutech.

„Mohl byste nám k tomu něco dodat?" řekl genetik suše Karetovi ukazuje na sterobarevné záběry námořní katastrofy.

„Byli jsme s Mankou dva normální slušní lidi – dokud jsme se neseznámili s vámi!" odsekl předvedený Kareta drze.

„Milane, prosím tě, nesmírně bys mi pomohl," říkala mu Linda naléhavě, „kdyby ses aspoň pokusil mi vysvětlit, proč jsi to udělal."

„Když jsme se s Mankou nepohodli, byl jsem najednou v takovém stavu… že jsem prostě musel něco udělat."

„Vy jste se s ní nepohodl a tak jsme prostě musel potopit křižník s dvěma tisíci lidmi," řekl mu genetik s ledovou ironií. „Začínáte konečně už chápat, jaké by asi bylo vaše manželství?"

„Možná lepší, než vy jste schopen pochopit!" zaútočil Milan. „Ale aspoň to zkuste. Tenkrát u vás jste nám řekl, že s Mankou nemáme nic společného."

„Nic kromě toho stále nebezpečnějšího šílenství," sykl genetik.

„A není to třeba právě ten iracionální faktor IRAF?" opáčil Milan. „O kterém jste nám řekl, že u Manky je tisíc, ale u mě nulový?"

„Vaše šílenství je prostě šílenství," řek mu suše ing. Karel Vodák CSc. „Plus asociální perverze, kterou je v obecném zájmu nutno vyléčit."

Ale proč jsem tady já?" promluvila Manka Lebdušková. „A proč jste mi zkazili rekreaci?"

„Pokud si vzpomínám, rozbila jste Pražský orloj," připomněl jí genetik.

„Jsi tady, protože se tě to týká," řekla jí Linda Jávová. „Máš na Milana velký vliv a prosím tě, abys mi pomohla. Já chci zas pomoci tobě. Už jsem ti přece říkala, že jsem ti kdykoliv a úplně k dispozici. A ráda bych se s tebou spřátelila."

„A nač to všechno bude?" zahučela Manka.

„Chci tě udělat zase šťastnou. I Milana."

„Jak ale může Být někdo šťastný takhle –" křikla Manka a zdvihla až k primářčiným očím své ruce spoutané berylénem.

„Sundej jí ty náramky," přikázala Linda Ávovi. „I jemu."

„Takže teď už můžu jít?" zeptala se jí Manka trouc si o sebe svá osvobozená zápěstí.

„Samozřejmě. A nezapomeň, co jsem ti řekla. Teď tě prosím už je na chvilku."

„Co to ještě bude?" Manka se netrpělivě pohnula.

„Milan půjde taky," řekla primářka. „Dřív, než se vrátíte mezi lidi, bude dobré odreagovat váš… ničivý pud."

V ČEKÁRNĚ ATELIÉRU ČÍSLO 5 seděla osamocená dvojice, snad manželé. Linda Jávová se s Karlem Vodákem a Ávou Šampem posadili na volnou lavici proti nim. Manka s Milanem vzdorně zůstali stát. Na ciferníku hodin nad vchodem ubíhala minutová ručička nazpátek, ukazujíc tak krátící se čas do začátku příští seance. Ještě čtyři minuty, už jen tři.

Dvojice na protější lavici byli určitě manželé. On (ve žlutém) ospale zíval na televizní přenos fotbalového utkání, ona (v oranžovém) ho podrážděně peskovala: „Tondo, copak nemůžeš být ani chvilku bez té pitomé televize?"

‚A co mám teda dělat?" zavrčel.

„A co si se mnou třeba povídat – to se ti nechce, co!" sekla ho jedovatě.

„Povídat si s tebou při téhle tvé launě znamená se za minutu už zas hádat."

„Já se nehádám, Tondo, já ti jen říkám pravdu. Hádáš se ty!"

„No tak jo a dej mi už pokoj."

„Proč bych ti měla dávat pokoj? Dáváš jej ty mně? A nečum pořád na tu televizi! Tondo! Nebo to aspoň přepni na

něco jiného než pořád ten pitomý fotbal –“

Minutová ručička dospěla na ciferníku k nule a nad vchodem se rozblikalo zelené světlo.

„Růžena Pánková,“ ozval se neosobní hlas. „Prosím, vstupte.“

„Půjdeme s ní,“ řekla Linda a celá pětice vstoupila za ženou v oranžovém dovnitř. Muž ve žlutém zůstal sedět v čekárně u televize.

Ateliér č. 5 (lidově zvaný „raubírna“) je zařízen běžným sériovým nábytkem, mezi nímž stojí několik dost zvláštních, jakoby zubařských křesel. Na zdech visí meče, dýky, biče a příšerné mučicí nástroje. Mezi tím vším se tiše pohybuje asi deset různých postav, mladších i starších, půvabných i ošklivých (pro každý vkus).

„Tondo!“ vydechla Růžena Pánkova, žena v oranžovém, a oči se jí zaleskly, když mezi těmi postavami zahlédla – absolutně přesného dvojníka svého manžela.

„Dej mi už pokoj, prosím tě,“ řekl jí dvojník – absolutně přesným hlasem jejího manžela.

„Tak tobě se nechce si se mnou povídat?“ zašeptala plížíc se k němu.

„Povídat si s tebou při téhle tvé launě znamená se za minutu už zas hádat,“ odsekl jí.

„Když si nechceš povídat, budeme se tedy bavit jinak!“ vykřikla krvežíznivě a srazila ho do nejbližšího zubařského křesla. Berylénovou smyčkou ho chvatně připoutala za krk k opěradlu, strhla se zdi jezdecký bičík a zasadila mu první ránu. Muž zavyl bolestí.

„Růžena Pánková žije se svým mužem již dvanáct let ve spořádaném manželství,“ vysvětlovala primářka tiše Milanovi a Mance. „Za tu dobu se ovšem občas dostaví… jistá nervozita a podráždění. Udělali jsme jí tedy kopii jejího chotě. Je to samozřejmě jen robot, ale jako živý, že? Paní Růžena se na něm odreaguje a tak se jí uleví. Nechcete si taky na někom posloužit?“

Terfel Šamp vyslal signál a těch deset postav se postavilo do kruhu kolem Milana a Manky. Tvářili se ustrašeně i vzdorně, prosebně i výhružně – zkrátka pro každý vkus.

„Budeš pořád čumět na televizi?“ křičela za nimi Růžena Pánková mrskajíc svého smanžela.

„Už ji nikdy ani nezapnu, miláčku …“ kňučel trestaný.

„Špatně! Budeme se dívat každý den, ale už nikdy na ten pitomý fotbal!“ vykřikla paní Růžena, odhodila bičík a přistoupila k zubařskému křeslu s hrůzným železným trojzubcem. „Mně to připadá dost odporné,“ řekla Manka.

„A trapné,“ dodal Milan.

„A jaké vám připadá potopit loď s dvěma tisíci živými lidmi na palubě?“ opáčila primářka.

„Nebo rozbít Pražský orloj?“ připomněl genetik.

„Pošlete ty roboty pryč,“ zahučela Manka. „Já jim ubližovat nebudu.“

„Leda kdyby tak mezi nimi byl… někdo, na kom bych si rád zchladil žáhu,“ ušklíbl se Milan.

Primářka Jávová jen vzdychla a na její pokyn přivedl terfel Šamp ze skříně absolutně přesnou dvojnici – primářky Jávové.

„Pročpak se schováváte před svými pacienty do skříně, paní primářko?“ zeptala se Manka výsměšně.

„Schoval jsem ji tam já,“ řekl Áva Šamp pevně.

Linda Jávová posadila svou dvojnici do křesla a připoutala ji berylénovou smyčkou za krk k opěradlu. Pak sňala se zdi a podala Milanovi těžký karabáč, Mance železný trojzubec. „Prosím, poslužte si a ulevte si.“

„Nebaví mě píchat do plechovýho robota,“ řekla Manka.

„Kdyby to tak aspoň byl pan inženýr Vodák,“ přál si Milan. „Toho tu nemáte?“

„Dosud ne, ale dám ti ho udělat,“ slíbila primářka.

„Nejmíň tak šest kusů!“ křikl Milan pomstychtivě.

„Přijď si pozítří,“ řekla Linda.

„Nemusíte čekat tak dlouho,“ řekl Karel Vodák, odhodlaně se posadil do mučednického křesla, sám se připoutal za krk k jeho opěradlu a Milanovi prostě řekl: „Prosím, poslužte si a ulevte si –“

V té chvíli ing. Karel Vodák, CSc., nenápadný plešatějící mužík s legračně kulatým bříškem v nudné úřední šedé tunice – vypadal náhle jako žulová socha hrdiny.

Linda k němu vzhlédla s obdivem. Milan Kareta konečně zmlkl a primářka ukončila seanci.

Růžena Pánková se rozběhla ke svému pravému choti v čekárně, objala ho kolem ramen a nosem mu něžně přejížděla po tváři: „Tonánku, ty moje zlato…“

„Už je ti líp?“ zeptal se jí muž ve žlutém dívaje se přitom přes její vlasy dál na fotbal v televizi.

„Už je mi zas úplně dobře!“

„No tak fajn, ale nezacláněj. Zrovna začal druhý poločas. Chceš taky koukat?“

„No jestli! Kteří jsou naši?“

„Ti v těch žlutých trikách.“

„Báječní kluci a úplně je zbožňuju!“

„Tak já jdu,“ řekla Manka vycházejíc rychle ze dveří.

„Počkej na mě!“ zavolal za ní Milan.

„Na tebe jsem se už načekala dost,“ řekla a ztratila se na eskalátorech.

„VŠIMLI JSTE SI, že Mančin zájem o Milana slábne?“ zeptala se primářka Jávová při návratu do své ordinace.

„Praha si oddychne a zajásá i Jižní Pacifik!“ zavtipkoval terfel Áva Šamp.

„Nevidím na tom případě nic komického,“ řekl suše genetik ing. Karel Vodák, CSc., který Ávův humor (ani žádný jiný) jaksi nesnáší. „Nýbrž naopak nutnost pokračovat v akci s maximální vážností.“

„Což zatím přivodilo dvě katastrofy,“ připomněl Áva Šamp, který ing. Karla Vodáka, CSc., jaksi nesnáší.

„Což nás ovšem nutí zabývat se případem Kareta – Lebdušková daleko odpovědněji," řekl genetik ještě sušeji.

„No jasně!" přidala se k němu primářka felicistiky. „Copak můžeme ty dva nechat, aby dál rozbíjeli orloje, potápěli křižníky a kdoví, co si ještě vymyslí?! V dřívějších dobách by za to oba byli už dávno v těžkém žaláři. Ale když naše společnost už vymýtila asociální perverze válek, třídních rozdílů, vražd, krádeží, terorismu, a když teď zrušila i policii, soudy a vězení – nebude přece bezmocně přihlížet k ohrožení bezpečnosti, které Milan s Mankou představují! Zavřít je nelze. Musíme je tedy vyléčit."

„Přesně tak," řekl genetik. „Především je ovšem nutno rozpoznat podstatu jejich úchylky."

„A co když je to láska?" zazpíval Áva Šamp veršík z prastarého šlágru.

„Terfele, prosím vás!" rozhořčil se genetik. „Jak by mohla existovat láska mezi tak dokonale odlišnými jedinci, které nespojuje ani jeden společný rys, znak, zájem, vlastnost, ani minimální pravděpodobnost zdaru nebo společná perspektiva …"

„Tisíc podob a tváří má láska…" zanotoval Áva z dalšího šlágru.

„Jen v tomto obvodu jsem vyprojektoval již 986 šťastných manželství, dalších třináct má slibný vývoj," řekl obvodní genetik chladně, „a i tento tisící případ přivedu ke zdárnému konci."

„Vše, co potřebujeme, je láska…" přezpíval Áva z evergreenu historické staroanglické skupiny „Brouci".

„Nech už toho zpívání," napomenula primářka rozverného terfela. „Musíme začít tvrdě pracovat na případu!"

„Právě k němu jsem chtěl připomenout, že pokaždé a ve všech svých fázích nemusí nutně být přísně logický. Sám znám případ, kdy ti dva byli také odlišní ze všech sil a on byl o dvacet let starší než ona. Nebo dokonce o jedenadvacet…" říkal naléhavě Áva milovaným Lindiným modrým očím, jako by v nich teď po desíti letech znovu chtěl vznítit jejich tehdejší důvěřivost, lásku, rozkoš, štěstí… „Ti dva se po krátké době sice rozešli," pokračoval stále úpěnlivěji, „ale on ji miluje pořád dál, teď už plných deset let, ale pořád stejně intenzívně a hluboce …"

„A ona?" zeptala se felicistka Jávová z profesionálního zájmu.

„Ona o tom neví. Je šťastně provdána a má dvě děti," zašeptal zamilovaný terfel.

„Prosím tě, kam na tyhle marmeládové kýče pořád chodíš?" řekla mu Linda roztržitě a obrátila se ke genetikovi. „Karle, mě teď něco napadlo. Tys říkal, že Kareta má IRAF nulový."

„Čistou nulu," potvrdil genetik. „Jako já."

„Jak tedy mohl udělat – co udělal?" podivila se primářka felicistiky.

„To právě nemohu pochopit," řekl genetik nešťastně. „Ale promítnu ti Karelův psychogram, abys na vlastní oči viděla –"

„Šedá je teorie, ale strom života pestře stereobarevný," ušklíbl se mu Áva, stiskl tlačítko a na obrazovku opět vyplul námořní horror nebohého Warlorda. „Když tohle udělal Milan s IRAFem nula, jak se vlastně liší od tisíciirafové Manky, která nám zase vlítla do orloje?"

„Mezi těmito dvěma akcemi je zásadní rozdíl," přel se genetik odborně, „čin Lebduškové byl izolovaný a zcela nesmyslný, neboli vysoce iracionální. Oproti ní Kareta jednal se zřejmým záměrem ovlivnit Manku i nás, tedy účelně neboli rozumově čili racionálně –"

„Tohle mi tedy rozumové ani racionální nepřipadá," přerušila ho Linda ukazujíc na vodní pohromu rekreační lodi. „Mohl by Milanův IRAF třeba kolísat?"

„Od nuly do tisíce?" zasténal genetik. „To přece nemyslíš vážně, vždyť to mohlo být jen přechodné pominutí smyslů. Nebo že bych si Karetu znovu přeměřil?"

„Nezapomeňte ho napřed důkladně spoutat," píchl si Áva s chutí, „a hned po měření mu předhodit šest ing. Karlů Vodáků, CSců, do raubírny!"

„Měřit se už nebude, ale pracovat!" rozhodla primářka.

„Předpokládejme tedy u Milana momentální IRAF pět set –"

„Maximálně sto padesát," přel se genetik.

„Tak tři sta, Karle, a už nesmlouvej. Jsi přece vědec."

„Teprve jen kandidát vědy," upozornil Áva.

„A ty jen polovzdělaný terfel," sjela ho primářka. „A já mizerná felicistka, která tento případ hrubě zanedbala. Tak už dost té středověké rytírny ze shakespearovského divadla Romea a Julie, teď dáme dohromady precizní plán jejich komplexní léčby. Jak na tom ti dva vlastně jsou? Napřed pracovní vyžití. Milan je dobrý student, tady žádný problém, tak dál. Ale Manka dělá v Kosmarchívu stereotypní netvůrčí práci, zde nutno začít. Ávo, sežeň někoho, kdo zajde za Mankou do Kosmarchívu a přesvědčí ji o potřebnosti a ceně její práce. Dál. Pro Manku i Milana vyškolíme negativní zahrávače, kteří rozvolní jejich vzájemnou adhezi. Jako tenkrát ty jsi pomohl mně od Citrina, Ávo, vzpomínáš?"

„Lindo, já nejenom vzpomínám, ale já… Víš, já –"

„Tak dál. Po felicistickém řešení třeba případ uzavřít i geneticky."

„To je už moje práce. Vyhledám pro oba vhodné partnery o přiměřených parametrech a oba je šťastně ožením a provdám," řekl obvodní genetik ing. Karel Vodák, CSc., prostě.

„Takže všecko jasné," uzavřela primářka vstávajíc, aby oba muže propustila.

„Až na ten Karetův IRAF," vzdychl genetik. „Že by opravdu mohl tak zakolísat?"

„Nebo dokonce narůst?" zašeptala primářka.

VE TŘI HODINY ODPOLEDNE si Áva Šamp odepnul služební odznak terfela, růžový knoflík s velkým stříbrným F, a opustil svou mrňavou kancelář ve třetím suterénu.

Slastně mhouřil oči ve slunci končícího května a s rukama v kapsách se dal strkat vesele hučícím davem velkého odpoledního korza po rozlehlém keramickém chodníku.

„Terfele, pamatujete si na mě?“ vyrušila ho žena ve žlutém.

„Nemohu si teď vzpomenout ze kterého turnusu…“

„Loni v listopadu jste nás vezl na Havaj a sehnal jste mi žraločí kůži do předsíně.“

„A-ano, myslím, že už si vzpomínám.“

„Hned jsem vás poznala podle tohohle vašeho fialového župánku, který jste měl i tenkrát. Vy jdete na maškarní bál?“

„Ne. Proč?“

„No přece fialová se nosila loni na podzim a v tomhle zmačkaném hadru vypadáte jako strašák! Pojďte, já vám vyberu něco v linii. A co děláte dneska večer?“

„Děkuji, jste velice laskavá, ale musím ještě cosi… A přeji vám štěstí!“ rozloučil se Áva s klientkou a ztratil se jí v davu. Opravdu teď tuhle fialovou nikde už nevidět.

A chudák můj župánek si už svoje zkusil.

Áva přistoupil k výkladu textilní samoobsluhy svítící všemi odstíny a kombinacemi žluté, oranžové a stříbrné. Módní barvy letošního jara. No jo, ale jaro za chvilku skončí a musel bych sem znovu pro zas něco jiného –

„Šíleně ráda vás vidím, terfele! Zrovna jsem vás chtěla zavolat,“ vyrušil ho pronikavý ženský hlas v oranžovém sárí.

„Dobrý den. My jsme spolu byli na Tahiti nebo Havaji?“

„Ale ne, v Ohňové zemi přece. Chtěla jsem vám zavolat, že jsem se zrovna rozvedla.“

„To je mi velice líto.“

„Ale ne, to je přece báječné, protože vy jste mi byl už v Ohňové zemi moc sympatický… Pojďte honem, ukážu vám svůj nový byt –“

„Děkuji, jste velice laskavá, ale musím ještě cosi… A přeji vám štěstí!“ řekl Áva ženě rychle a naskočil do nejbližšího auta. Jako terfel se pořád ještě nedokážu zbavit svého pracovního stylu z těch let v manželské poradně, pro který mě muži moc nemilovali, ale ženy zas až příliš.

Po strávnících Humoristického parku proudily zástupy od atrakce k atrakci a Áva spěchal směrem k řece, kolem kosmické lodi tažené svelbloudem zabočil k říčnímu břehu, kde stojí poslední starička atrakce, sál křivých zrcadel. Mezi jeho zadní zdí a řekou městští projektanti zapomněli úzký proužek zbylé přírodní trávy. Áva ulehl na záda, podložil si rukama hlavu a zavřel oči ve sluneční záři.

Musel je pak otevřít, když na něho padl stín a ozval se tichý Dinin hlas: „Ávo.“

„Ahoj, Dino. Co tady hledáš?“

„Přišla jsem se jen podívat, zda tu zase ležíš.“

„Ale my se přece viděli minulý týden a uvidíme se zase příští –“

„Já vím, neboj. Já jen, že se na tebe dívám ráda,“ usmála se, půvabná ve své žlutooranžové tunice se stříbrným lemem, a ve svých dvaatřiceti pořád ještě mladá.

„Já na tebe taky. Jednou za čtrnáct dní.“

Dina Deborová, má poslední známost zbylá ještě z dob v té manželské poradně. Oba se na sebe díváme rádi, už deset let. Zprvu často, pak vůbec ne, a teď pravidelně jednou za čtrnáct dní. Z praxe vím, že tohle právě tak stačí, aby známost ani neskončila, ani nesměřovala nebezpečně k manželství. O které Dina značně stojí. Já však miluji Lindu Jávovou.

„Možná bych tě snesla častěji, Ávo, ale nejsem si tím jistá,“ řekla (svou taktickou lež) a šla. „Tak zas za týden.“

„Celý ten týden se na tebe budu těšit, Dino!“

Což je pravda (lhát není jen špatné, ale navíc ještě příliš pracné). Uvidíme se za týden a znovu za dalších čtrnáct dní, budeme spolu a bude to hezké. S Dinou si vzájemné prospíváme a jeden pro druhého blahodárně funguje současně jako pozitivní i negativní zahrávač. Takže jsme dohromady vlastně čtyři? Ale mě teorie nikdy nebavila a pro dnešek už dost felicistiky.

V podvečer se Áva vrátil do městských ulic, s rukama v kapsách se loudal kolem svítících a hrajících průčelí, až pocítil ospalost, a mohutně povečeřel devět chodů pod umělým sluncem indické restaurace Kathiawar.

„Proč jsi mi nezavolal, že nebudeš večer doma?“ uvítal ho hádavě jeho domácí robot Robka nad mísou svého nevalného šedivého guláše.

„Chtěl jsem, ale jaksi jsem se k tomu nedostal,“ zahučel Áva a sunul se přímo k posteli.

„Nedostal ses, protože ses zase válel někde v trávě!“ sekýrovala Robka lovíc na Ávově fialovém župánku travní stéblo.

„Ty nehudruj, stará, a radši mi sežeň něco na sebe. Tahle fialová hrůza už děsí klienty. Nebo to aspoň odnes do čistírny!“

„Tento fialový oblek naopak výrazně sluší tvému postavení a hlavně věku,“ řekla Robka pichlavě.

„Nejsem žádný dědek a to bys mrkala, jaký je o mě zájem, ty babo plechová!“

„Povrchní zájem vede k oboustrannému zklamání,“ zamumlal robot, jako by žárlil – po deseti letech zdejšího provozu už perfektní model ženy po desetiletém manželství.

Áva si nastříkal do nosu dokonale neúčinný nosní sprej – kdypak konečně už lidstvo laskavě vynalezne něco proti rýmě?! – a překulil se do postele.

„Jíti spáti v ponožkách je nehygienické a celkově odporné,“ mlela už zas Robka pantem. Jak jsem rád, že jsem se neoženil, řekl si Áva (svou milosrdnou lež), a zaryl hlavu do polštáře pod stereofotkou usmívající se Lindy Jávové.

Nazítří ráno, již zase s růžovým knoflíkem s velkým stříbrným F v klopě svého utahaného fialového župánku, pomáhal terfel Šamp nastupovat do růžovostříbrně pruhovaného letadla třiceti účastníkům svého 29. turnusu na Tahiti.

„Víte, mně se ani nejednalo o pouhý pobyt na ostrově,“ řekl mu metrákový klient na eskalátoru, „ale podle toho filmu Pán ostrova…“

„Byste si chtěl zahrát pána ostrova," přikývl terfel Šamp. „Promluvím o tom s ostatními."
„Ale podle toho filmu jsem si chtěl zahrát já," namítl další klient.
„Já taky!" přihlásil se třetí.
„Promluvím s ostatními a pokusím se rozdělit turnus na tři skupiny," slíbil jim Áva.
„Na čtyři, prosím!" přál si čtvrtý.
„Ale to pak v mé skupině bude málo lidí!" protestoval první.
„Poprosím tahitské terfely o pomoc," usmál se na ně Áva.
„Terfele, vyměnila jsem si kartu s přítelkou, abych mohla letět s vámi," ozval se pronikavý hlas té ženy v oranžovém sárí, která Ávu včera před textilní samoobsluhou zvala do svého nového bytu, „a doufám, že se mi teď budete věnovat mnohem víc než tenkrát v Ohňové zemi…"
„Vynasnažím se ze všech sil," slíbil jí terfel Šamp odbíhaje shánět dva zatoulané klienty – Růženu Pánkovou, odreagovavší se včera v raubírně ateliéru č. 5, která se teď něžně kočkovala se svým chotěm na eskalátoru cizího letadla do Grónska.

Kapitola 7.

Rozhněvaná dívka

NA VŠECH STĚNÁCH ČTRNÁCTI SÁLŮ devátého patra Kosmarchívu bez oken se tiše rojí barevné body na displejích a matnicích osmi tisíc vstupů obrovitého podzemního memobloku elmag-paměti, osmi tisíc kanálů, jimiž nepřetržitě proudí řeky miliard informací z letících kosmolodí v celém vesmírném sektoru. My to tu jen sledujeme v suterénu pro případného zájemce – kterého jsem však za své dva roky zde dosud nezažila. Manka Lebdušková přelétla pohledem poslední sál – všecko pořád v pořádku – a vrátila se ke svému pletení ze světle modré svlny. Bude z toho čepička… na hlavinku mého prvního syna.

Nikdy v životě jsem nevěděla tak málo, co mi přinese zítřek. A nikdy na to nebyla tak málo zvědavá. Milan… ale já už teď nevím nic ani o sobě. Jen to, že obrovsky se mi chce ŽÍT –

Do kybernetického ticha, jež jako by vířilo (ale pořád na stejném místě) zazněly náhle kroky, zesílily a ve vchodu stanul tmavovlasý mladý muž s deltovým odznakem astronautického výzkumu.

„Jiří Jambor z třetí letecké kliniky v Brně," představil se plaše. (Může mu být asi pětadvacet a je opravdu hezký.)
„Manka Lebdušková, operátorka," vyhrkla a zrudlá chvatně strkala rozpletenou dětskou čepičku do niob-titanové hubice megametru.
„Jestli bych vás směl na pár chvil obtěžovat…"
„Ale samozřejmě! Promiňte, já jen… Vy jste tady totiž moje první služební návštěva."
„To je ale senza náhoda! Protože já zde jsem na své první služební cestě!"
„Takže jsme se tu sešli jako dva prvňáčci," usmála se.
„Ano a já jsem strašně rád, že tu potkávám vás… Bál jsem se, že narazím třeba na nějakou starou učenou sůvu."
„Stará ani učená nejsem, ale –"
„A sůva teprve ne. Víte, co já potřebuji, je vlastně dost zamotané."
„Tak to zkusíme rozmotat?"
„Když mi pomůžete… Víte, já zkoumám zdravotní stav astronautů a náhodou jsem zjistil, že u některých se při delším letu objevují takové zvláštní změny, nejčastěji ve čtvrtém dni letu, pak v osmém, dvanáctém… jako by to byly nějaké násobky jejich biorytmu. Ale dál s tím už nemůžu hnout, protože je to úplně jiné u astronauta, který letí poprvé, a který třeba podesáté, dál se to mění podle toho, kolik G dostal který do těla, jaké záření, jak je starý, podle typu lodi, délky letu, průletu určitých pásem… rozumíte mi?"
„Moc ne a tak mi raději povězte, jakou potřebujete pomoc."
„Potřeboval bych veškeré letové údaje všech astronautů v našem vesmírném sektoru za posledních padesát let, ale vytříděné do skupin plně srovnatelných parametrů."
„My tu ale skladujeme jen posledních dvacet let a zbytek má světová centrála v Addis Abebě…"
„Můžeme se s ní propojit?"
„Samozřejmě."
„Tak zkusíme to?"
„Jasně!" řekla Manka a rozjařeně se do toho dala, tiché sály devátého patra se rozblikaly a rozšuměly veletoky protékajících dat, otázka Jiřího Jambora zněla prostě, ale byla vlastně obrovská a dávala pořádně zabrat, Manka musela zmobilizovat všechny své znalosti (tak málo zde mobilizované), pobledla, zpotila se a nadřela jako naposledy při maturitě… ale když pak po dvou hodinách sestavila odpověď, byla znovu jako tenkrát i tak šťastná. Za ty dvě hodiny tu prožila víc než za poslední dva roky.
„A je to!" vydechla odfukujíc si vlasy z čela.
„Ještě dlouho ne, tohle je teprve hrubý materiál," usmál se na ni Jiří Jambor. „Ale děkuji vám moc za ty tisíce lidí, kterým teď pomůžeme. A někomu to možná zachrání i život."
„Tenhleten výpis z archívu?"
„Dala jste nám padesát let pozorování a my teď už jenom vyladíme léčení a ověříme si je znovu s vaší pomocí. Smím si pro ni zase přijít?"
„Jasně! A kdykoliv. Víte, já si tu připadala jako vlastně zbytečná…"
„Fuj, to je ale nesmysl! Někteří lidi dělají nějakou věc třeba deset roků a vás přitom potřebují třeba jen na jediný minutový dotaz. Ale ta minuta od vás je stejně cenná, potřebná a nezbytná jako těch jejich deset roků – ale tohle přece ví každé děcko ze školy! Tak ještě jednou dík a já už jdu."
„Já děkuji vám… a strašně moc. Vracíte se do Brna hned?"

„Ano. Proč?“

„Protože teď zas já vám bych chtěla udělat nějakou radost. Kdybyste měl ještě chvilku čas… A měl rád sladké…“

„Na sladké věci mám čas vždycky!“ prohlásil Jiří Jambor (ten opravdu hezký mladý muž) již na chodbě cestou k eskalátorům, kde se před nimi kdosi rychle skryl.

„Máte v Brně taky Slaďák?“ zeptala se ho Manka v 18. patře Paláce her při vstupu do „Sladké jedlé pohádky“.

„Máme, ale Kruh bojovníků proti obezitě nám jej předělal na cukrářský horror. Všechno je tam teď naschvál šíleně přeslazené,“ řekl Jiří Jambor pochutnávaje si na příjemně nakyslém jablečném závinu, visícím hned u vchodu v bohatých girlandách. Když pak spatřil studánku rybízového moštu, radostně zahýkal a v pokleku se jal lačně chlemtat.

Pro dětský křik nebylo ve Slaďáku slyšet vlastního slova a Manka si zavedla Jiřího Jambora do perníkové chaloupky.

„V tomhle je taky minimálně cukru,“ řekla lovíc z kouta moudrého fíkového hada se zlatou korunkou. Začala ho jíst od ocasu a svému hostu nabídla jeho korunovanou hlavičku.

„Had je vskutku výtečný,“ řekl uznale Jiří Jambor plnými ústy. „Jako celý váš Slaďák.“

„Jsem tu skoro každý den a vždy vás ráda uvidím.“

„Líbíte se mi, Manko, a zajímáte mě.“

„Vy mně též a mě taky.“

„Všiml jsem si… vašeho tajemství. Ale když nechcete, nebudeme o něm mluvit.“

„Řeknu vám ráda absolutně všecko.“

„I o té… dětské čepičce? Kterou jste přede mnou schovala do megametru…“

„Ach jo. Ano, to je takové malé tajemství… maličké, ještě holčičí. Anebo už ne? Zkrátka, mám ráda děti. Ale vy se ovšem ptáte na něco jiného a tedy: nemám dosud dítě ani muže. Stačí?“

„Úplně a dík,“ řekl Jiří Jambor a přestal žvýkat hada. „Já jsem taky volný a mám taky jedno tajemství. Chcete je slyšet?“

„Sem s ním!“

„Víte, já mám docela rád tu kosmickou medicínu, kterou dělám už šest let… Ale mnohem radši bych… proč já jen začínal s těmi tajemstvími! Já bych raději… ale, Manko, nebudete se mi smát?“

„Vy jste se mi taky nesmál, Jirko, ačkoliv bylo čemu.“

„Já bych… totiž… Já bych chtěl napsat román.“

„A co vám v tom brání?“

„Právě ta kosmická medicína. Víte, pro tu by člověk potřeboval nejmíň pětadvacet hodin denně – jenže na ten román zrovna tolik.“

„Tak se staňte spisovatelem!“

„K tomu právě je ale potřeba napsat napřed ten román. Takže bych teď potřeboval nějaké dobré zaměstnání, užitečné, ale při kterém se dá i přemýšlet a snít… a ovšem i co nejvíce žít.“

„Kdybych o takové práci věděla…“

„Vy o ní víte, Manko. Vy ji totiž děláte.“

„Myslíte… v Kosmarchívu?“

„Ano, to je přesně ono. Nebo vy tomu nevěříte?“

„Teď… už ano. Vy jste mě o tom dnes přesvědčil.“

„Musím už jít,“ řekl Jiří Jambor a rázně vstal. „Úkol je splněn a vracím se do Brna.“

„Třeba se tam někdy přijedu podívat na váš cukrářský horror, Jiří. A na vás.“

„Přijeďte brzo.“

„COPAK SE TI TO STALO, Mančinko?“ lekala se doma babinka (ale potěšeně).

„Copak se asi stalo mladé šťavnaté holce, když se najednou začne zase fintit a česat a šminkovat?“ pokyvoval dědynek.

„Copak asi?“ smála se na ně Manka.

„Mladá dívka projevující zvýšenou pozornost vůči svému zevnějšku…“ začal robot Fifi (nepříliš důvtipný ferri-fyziomatický systém) odpovídat ze zbytků svého původního programu, z něhož se opět smekl do vrstvy prehistorického předměstského výraziva, do níž jej přemluvil dědynek, „…šťavnatá holka se fintí pro svého fešného mládence, do kterého je zamilovaná a on do ní, protože ona je přece nejhezčí holka z celé ulice. Krev a mlíko! Tvářičky jako růžičky –“

„– a zoubky jako perličky a stop!“ stopla jej Manka. „Tak čau, babinko a dědynku. Jdu do kina.“

„Ale vždyť jsi vůbec nevečeřela!“ bědovala babinka.

„Najedla jsem se ve Slaďáku. A vrátím se pozdě, protože dnes mám krásný den!“

„Tak si aspoň vezmi s sebou Fifinu,“ přála si babinka.

„Už čtyři sta let vycházejí slečny do města bez guvernantky,“ připomněla jí Manka.

„Tak já ti ji přestrojím jako mládence –“ zkusila to babinka ještě jednou, ale Manka jí odsekla už ze dveří:

„Proč bych s sebou tahala plechovýho smuže, když ulice jsou plné krásně živých!“

(Což ovšem babinku sotva uklidnilo.)

Červnový večer v pražských ulicích… Z tmavomodrého nebe se měkce sypou vločky světel, dětské hry tichnou u vchodů věžáků zvoucích dovnitř teple zlatými čtverečky oken, na vltavském břehu ztichlé dvojsiluety milenců hluchých k průletům eskader vrtulníků a celé město dýchá láskou. Mance se už nechtělo do kina, přála si žít tenhle svůj krásný den intenzívně minutu po minutě. Kde je Milan, proč tu zase není? Odpoledne se mi zdálo, že jsem ho zahlédla na ulici a snad dokonce i na chodbě Kosmarchívu? Ale to asi nebyl on. A mně se chce žít, ne pořád jen čekat. Zítra

bych si mohla zajet do Brna na ten cukrářský horror. A za Jiřím … CHCI MUŽE, KTERÝ CHCE MĚ – i kdyby se měl porvat s celým světem.

Tmavomodrá tma nábřeží náhle rozťata ostře fialovými a jedovatě zelenými kužely mocných světlometů, příboje vzdálené hudby roztříštěny elektronickými skřeky, nestvůrné vozidlo z šedého kovu zaskřípalo tankovými pásy na chodníku a z černého výřezu se vyhrnuly zelené osminohé obludy s vířícími metrovými tykadly na hranatých hlavách, první z nich doskákala přímo k Mance, ovinula ji pavoučím sevřením a zavlekla dovnitř tanku, který se rychle rozjel.

„Co to má jako bejt?“ zeptala se Manka, když na řinčícím kovovém dnu konečně nabrala dech.

„Ruga ziú emorro! Ruga rugata!“ zaskřehotal obludný únosce u volantu rozjařeně.

„Liga volného času?“

„Jasně a dneska děláme vpád mimozemských bytostí. Copak vy nečtete Pražský kulturní program?“

„Dnes jsem se k němu nedostala.“

„Jste asi velice zaměstnaná.“

„Až ode dneška,“ řekla Manka a pak vydechla: „Milane –“

To když „mimozemská bytost“ náhle sňala hranatou hlavu s tykadly a otočila se od volantu.

„Milan nejsem, ale Saša. Saša Sahara, dítě vnitropražské dlažby a kosmický svářeč první třídy!“ představil se hrdě.

Milan to opravdu nebyl, ale byl mu neuvěřitelně podobný.

„Já jsem Manka Lebdušková a taky z vnitřní Prahy.“

„A co to děláte, že vám nezbývá čas si ani přečíst kulturní program?“

„Operátorku Kosmarchívu!“ řekla hrdě.

„To vám teda salutuju, Manko. Tak co, budem pokračovat v tom vpádu spolu?“

„Jasně!“

„Tak si nahoďte příslušné roucho a fičíme!“

V rohu tanku ležela hromada kostýmů, Manka si jeden natáhla a za chvilku z ní byla pěkná zelená obluda.

„To je vlastně docela príma mít najednou osm noh!“ chichotala se kopajíc se současně třemi špičkami do tří pat, sedmou končetinou se přitom škrábala na zádech a osmou česala. „Nebo to jsou ruce?“

„Zkusím si to zítra vzít do fachy. Teď si ještě nasaďte hlavu a vyrážíme do akce.“

Tank prudce zabrzdil u zdi domu a vyslal vzhůru po jeho zdi plazivý motožebřík, Saša podal ruku Mance, stoupali spolu nahoru a do otevřeného okna v šestém patře se vplížily dvě zelené obludy.

Uvnitř čtyřčlenná rodinka kolem televizoru (x-té opakování n-tého dílu seriálu Hrášek a Bublinka).

„Tati, mami,“ všimla si návštěvníků malá holčička, „přišel Mikuláš s čertem!“

„Buď zticha,“ utrhla se na ni matka přilepená očima k televizi. „Teď už každou chvíli přijede Bublinka na traktoru.“

Otec dřímal a vytáhlý mladík si četl na kapesní obrazovce.

„Ruga ziú emorro! Ruga rugata!“ zaburácel na ně Saša Sahara.

„Ruga rugata.“ přidala se Manka za jeho zády.

„Vlastíku, probuď se!“ vykřikla žena. „Zas už nám leze do kvartýru!“

„Pane Valášek, tenhle týden vám už potřetí připomínám,“ zamlel otec ospale, „že vy bydlíte v pátém patře, kdežto my v šestém…“

„Ale, Vlastíku, to není pan Valášek a oni jsou dva…“

„Jsme výsadkáři osmé invazní galaktické armády a zatýkáme vás. Ve vašem bytě bude zřízena ubikace mužstva!“ zahřměl Saša.

„Ruga rugata!“ zakřičela Manka.

„Ale proč zrovna u nás?“ lekl se otec konečně. „Mačkáme se tady čtyři ve čtyřech cimřičkách, ale o patro níž se ten ochlasta Valášek roztahuje sám v pěti pokojích –“

„Tati, neztrapňuj se,“ zahučel vytáhlý mladík, který jen krátce vzhlédl od svého čtení. „Oni jsou přece z Ligy.“

„Tak se, páni, někam posaďte, já vám pak uvařím čaj,“ uklidnila se matka zírajíc už opět na televizi. „Jen co přijede Bublinka na traktoru – víte, já tuhle scénu vždycky tak prožívám…“

„Jdem pryč, tady zdechl pes,“ řekl Saša Mance a vyjeli o patro výš. Před televizorem seděla osamělá zralá žena jen ve žlutém županu a hned se je hrnula vítat. „Ruga ziú emorro!“ stačil Saša jen říct, ale to už objat obyvatelkou domu. „Tak si u mě hezky hačni, fešáku,“ dýchala mu horce do hranaté masky, „a udělej si hezky pohodlíčko…“

„Paní, my jsme tady kvůli invazi!“ křikla na ni Manka. „Ruga rugata!“

„To nevadí, že jste dva,“ říkala žena medově. „Já hned brnknu své přítelce, ona je velice feš a bude tu coby dup…“

„Jdem pryč,“ řekla teď zas Manka Sašovi a odtáhla ho k motožebříku.

V osmém patře zase rodina u televizoru, ale tihle byli prima, „Já chci taky strašit!“ zavolalo jedno dítě, „Můžeme chodit s vámi?“ volalo druhé, „Vezmete nás s sebou do party?“ smála se maminka.

Spolu s Mankou pak motožebříkem sjeli k tanku a přímo doprostřed pouliční bojové vřavy. Veselá rodinka, již převlečena za zelené obludy, urputně zápasila o vozidlo napadené rojem oblud všemožného druhu, všichni se chtěli povozit v tanku, známém již jen z historických filmů, a celé město si chtělo hrát – osminohé kostýmy s hranatými hlavami už dávno nestačily, všecky samoobsluhy vzaty útokem a na chodníky se vyrojily davy maškarních obludiček obalených do plexiskla a flexiplechu, na další zbyl už jen alobal a staniol, pak přišla na řadu slepenka, přikrývky a matrace, záclony a koberce, hlavy přiodívány vázou, lustrem nebo aspoň věncem buřtů, ale objevil se i muž oblečený do člunu a žena oděná ledničkou, celé město začalo vesele řádit a ulicemi proudily bujné řeky stále legračnějších nestvůrek, jež se spouštěly z oken i šplhaly vzhůru po balkónech.

Manka se Sašou několikrát od sebe odtrženi, ale energický (a stále sympatičtější) Saša nikterak nehodlal Manku ztratit a přidržoval si ji stále větším počtem končetin, až ji z pouličního mumraje vyvedl zpět na vltavské nábřeží.

„Tady jsme se dneska potkali," usmála se Manka.

„Mrzí vás to?"

„Už jste mohl poznat, že ne. Nebo si říkáte o kompliment?"

„Zrovna pro vás jeden brousím," řekl a stoupaje si v rychlém sledu vždy na další ze svých osmi nohou, roztočil se před ní jako akrobatická hvězdice. „Zkus to taky, milá chobotnice!"

„Provedu, kapitáne S. a milý chobotníku."

Na vltavském břehu spolu vířily dvě osmicípé hvězdy, tančily, rejdily, koulely se a valily, vrážely do sebe a blbnuly, až už nemohly dál a poskládaly svých celkem šestnáct paprsků na lavičce u zábradlí.

„Kdybychom byli milenci," řekl Saša Sahara, když se vydýchal, „nevěděl bych teď, kterou ruku vám položit na které koleno a kterou vás obejmout kolem pasu."

„A já zas, kterou vás plácnout přes tu první a kterou přes tu druhou. Ale povězte mi radši ten slíbený kompliment. Nebo jej pořád ještě brousíte?"

„Teď už to není žádný kompliment, ale vytavená, překalená a vytvrzená pravda… Ale při vykání by se mi špatně říkala."

„Tak ji řekni tak, aby se ti říkala dobře."

„Je mi s tebou dobře."

„I mně s tebou, Sašo."

I nejplašší dotyk dvou živých teplých rukou je víc než nejbujnější spletenina šestnácti umělých.

Začíná, to vesele, mile a krásně… skoro jako tenkrát s Milanem.

KDYŽ JSME ZDRAVÍ, jako bychom ani necítili, že máme nějaké tělo, jsme-li však šťastni, cítíme to v každém nervu, svalu, kloubu (jež jako by chtěly tančit) a pohybu (jimiž nádherně plýtváme), všech pět smyslů nám nonstop vysílá barevné zpravodajství ze svých hostin a ten šestý (nebo co to máme uvnitř) do nás hustí nadnášivé hélium.

„Vstávej, dívko!" přišel ráno budit robot Fifi, ale Manka dávno už vzhůru (nemohouc svým štěstím ani dospat), a dokonce už i učesaná(!), objala kybernet a vtančila s ním do jídelny, kde babinka spráskla ruce (ale z radosti), kdežto dědynek převrhl hrnek smléka a jal se s vnučkou vytáčet valčík.

„A teď vy dva!" vyzvala Manka prarodiče k tanečku, naprogramovala jim sérii polek a vydala se do práce.

„Proboha, kam jdeš?" volala za ní babinka v dědynově sevření.

„No přeci do fachy."

„Ale vždyť jsi vůbec nesnídala! A máš na sobě noční košili!"

„Je snad už červen, ne?" smála se Manka, přepásala si lehounkou oranžovou košilku tříbarevným TV-kabelem, cestou hrábla po koláči a dojídala jej už ve vagóně metra mhouříc slastně oči v teple zlatavé záři – ovšem jen umělého sslunce.

Ze čtrnácti strojových sálů devátého patra Kosmarchívu teď čtrnáct útulných pokojíčků přátel, Manka chutě rozběhla magnetrinovou kontrolu (ač její termín je až v srpnu) a dokonce i všeobvodovou regeneraci (na kterou by bylo dost času v prosinci). Přesně v jedenáct hodin (kdysi i Milan volal přesně takhle…) volal Saša Sahara a v jeho hlasu tolik nedočkavosti a touhy – jako je jich i ve mně. Jako bych začala žít znovu… až se začínám skoro lekat: není toho štěstí najednou nějak až příliš moc?…

„Ten tvůj už zase vartuje před barákem," usmála se na ni odpolední operátorka Vendulka Černá, když ji ve dvě přišla vystřídat.

„Já vím."

„Napřed jsem si myslela, že je to pořád ještě Milan, on je mu teda šíleně podobný… Ale Milana jsem tu už taky párkrát zahlídla. Jako by tě sem chodil špehovat nebo co."

„Na víc on se nezmůže."

„Ale ty zas jo, viď. Jsi teď celá jako proměněná."

„Spíš asi už zas normální, Vendulko. Jako ty jsi pořád a už dávno," usmála se Manka, sjela po schodech před budovu a kráčela k Sašovi, čekajícímu ji u zmrzlinového sloupku, s naléhavou nadějí v očích hleděla na jeho chlapecky štíhlou postavu ve stříbřitém sportovním dresu a vážný světlý obličej. On tak umí být vážný i veselý, s ním by šlo možná docela všecko – co jsem chtěla mít s Milanem.

„Vzal jsem ti tu tvoji cukrátkovou, ty můj bonbónku," řekl Saša podávaje jí její oblíbenou „obyč" sladkou jen malinovou zmrzlinu bez ničeho – on vždy tak stoprocentně ví, co já ráda, a vždycky mi to poskytne – kdežto sám lízal tu svou hořkou sýrohovězí s kovovou pěnou nukleátu lithia. Přesně tutéž, kterou má rád i Milan… Saša je mu vážně ve všem až fantasticky podobný a proto naše známost tak rychle letí dopředu – nebo až příliš rychle?… Někdy se až lekám, jak mě Saša za tu kratičkou dobu tak skrznaskrz zná, každou mou chuť i nechuť, náladu i mé sny, ale dokonce i mé vzpomínky, které jsem mu sama neřekla… jako by mě měl předem přečtenou.

Saša s Mankou jeli přímo do Paláce her, vyšplhali po zubech do smějících se úst vstupního dětského obličeje, ruku v ruce sjeli po skluzavce do bazénu teplé přislazené modré vody a odtud napřed do motohračkárny, sestavili si dvě pojízdné vaničky, každý vsedl do jedné a najížděli v nich do sebe, vráželi a se sráželi, až je zase rozsekali.

Svačit chodíme napřed do Slaňáku a pak do Slaďáku, abychom si oba přišli na své, za vejčitými dveřmi Tonda s Gitou, známí kluci i holky a jejich obvyklý řehot, když ve žlutých ssýrových skalkách honili mazanou skaviárovou lišku.

„Ahoj, Milane!" křikl Tonda na Sašu, který si tak nechá říkat i od Gity a od všech – jako by mu to nevadilo? Nebo jako by to dokonce chtěl?…

Saša Sahara pokojně spásl záhonek sšunkových kopretin a šlo se do sousedního Slaďáku. Manka strnula hned v jeho srdcovitých dveřích: pod jablůňkou z mléčné čokolády si Jiří Jambor, ten hezký mladý výzkumník z Brna, vesele

povídal se skutečným Milanem Karetou.

„Podívej, Manko, kdo to za tebou přijel!“ ušklíbl se Milan zmalovaný čokoládou.

„Čekám tu na vás už dvě hodiny,“ usmál se na ni Jiří Jambor.

„Jenže Manka je ovšem už v péči dalšího dobrovolníka, který mi je zábavně podobný. Hezká sešlost, co?“ křikl Milan a začal se křenit.

„Tenhle chlápek nás chce jenom naštvat, Manko,“ zahučel Saša Sahara. „Mám mu jednu vrazit nebo půjdeme do jiné cukrárny?“

„Proč hned tak svalnatě, milý dvojníku,“ vysmíval se Milan. „To jsi tak naprogramován nebo se bojíš pravdy?“

Klíčící podezření může rázem vyrůst do stromu neblahé skutečnosti a Manka zadržela Sašovu pěst, aby to Milan mohl vyklopit. „Oni oba jsou jen zahrávači, Manko. Hodní a snaživí hoši, ale oba ti hodila na krk paní primářka felicistiky. Jambor dostal za úkol dodat ti chuť k práci v Kosmarchívu a tenhleten můj dvojník Sahara je dvoustupňový negativní zahrávač. Napřed se do něho zamiluješ a on ti mě pak vědecky zhnusí.“

Manka zavřela oči, a když je pak otevřela, ti tři stáli pořád proti ní. Za jejich zády zazněl výbuch smíchu, to dětem se právě zdařilo strhnout perníkovou chaloupku.

„Je to pravda?“ zeptala se.

Jiří Jambor se Sašou Saharou mlčeli.

„Čímž ti právě odpověděli,“ řekl Milan a vytrhl z kapsy růžovostříbrně pruhovanou čtecí kartu, „tady to je v manuálu zahrávače doslova: ‚Při prozrazení úkolu jej zahrávač sám nikdy nevyjeví, ale ani nelže a ponechá situaci přirozenému vývoji…‘ Podívej, tady to máš –“

„Kašlu ti na to. A na vás všecky tři,“ zasyčela. „A nenávidím vás!“

„Ale to by zas nebylo spravedlivé, oni to mysleli dobře, prostě jen plnili úkol, a já ti chtěl pomoci pochopit…,“ začal honem Milan, ale Manka už nechtěla slyšet nic.

„Kašlu na vaše úkoly a pomoci, spráci a slásku,“ vykřikla na ně už ze dveří, „a na celou tu vaši odporně roboťácky plechovou lež!“

Srdcovité dveře „Sladké jedlé pohádky“ se za ní magneticky tiše zavřely. Děti se s křikem vrhly na trosky stržené perníkové chaloupky, zatímco za jejich zády dva roboti již přisouvali další přesně stejnou.

PŘI NEMOCI NÁS BOLÍ HLAVA, v krku, nebo břicho, v neštěstí však celé tělo, každý pohyb nebo i jen nadechnutí, pocit raněného při doznívání operační narkózy a všech pět smyslů, obzvlášť pak ten šestý (nebo co to máme uvnitř) svorně lžou, že to zčernal celý svět.

Další bílé kapsle proti vzteku přestaly účinkovat stejně jako další červené pro rychlé rozjaření a Manka se dala trpně strkat bujným oranžovo-žluto-stříbrným davem kamkoliv po rozsáhlém keramickém chodníku, jen si s chutí vražte do téhle trapné holky –

– která si opravdu myslela, že se do ní zamilovali hned dva takoví fešáci najednou. Saša Sahara si kvůli mně dával říkat „Milan“, to aby to šlo rychleji – doopravdy se jmenuje třeba Pepík Grónsko – a měl mě pilně přečtenou se všemi mými náladami, sny i vzpomínkami, které jsem mu sama neřekla… z mašiny na ty psychogramy. Hodní a snaživí hoši, místo aby si odpoledne šli zahrát fotbal, mořili se s takovou hloupou holkou, kterou dostali za úkol… A Milan si v růžově pruhované kartičce čte, co ti dva se mnou ještě vyvedou, a má z toho ohromnou srandu.

Manka dostrkána s chodníku až na zinkový odstavný pruh a tvrdě pohlédla na řádku parkujících volných aut. Pryč odtud, ale kam?… Vysvětlovat doma dědynkovi, proč už se zas nefintím a nečešu a nešminkuju… a zase slyšet od pitomého plecháče Fifáka, že jsem nejhezčí holka z celé ulice, „Krev a mlíko! Tvářičky jako růžičky a zoubky jako perličky…“ Ale ty zoubky mají teď chuť kousat.

Kosmarchív pro mě už taky skončil. Jak jsem se Vendulce Černé vychloubala, že teď dělám výzkum s Jiřím Jamborem (stejně je to někdo úplně jiný!) pro leteckou kliniku v Brně… a jak se Vendulka přitom tak divně usmívala. To jí ten „Jiří Jambor“ vědecky vysvětlil, že s tím blbečkem Mankou se musí jak s malým děckem.

Manka sykla, jako by se jí dotkl rozžhavený drát, naskočila do auta a na jeho voliči si drsně vycvakala nejkratší cestu k interkontinentálnímu letišti. Já vám teď předvedu, že jsem už velká!

„Co letí nejdřív a nejdál?“ křikla na informačního robota u dveří letištní haly.

„Let 805 Praha – Melsyd, brána 92.“

Manka prošla bránou 92 a po půlhodinovém letu odhodlaně vkročila na australskou půdu na 24. přistávací ploše interletiště Melsyd (souměstí Melbourne-Sydney) dosud ve své oranžové noční košilce přepásané trojbarevným TV-kabelem.

„PŘILETĚLA JSEM K TRVALÉMU POBYTU,“ řekla Manka robotovi v imigračním kiosku melsydského letiště, „a chci napřed prvotřídní bydlení.“

„Máte zájem o ubytování ve věžáku, v řadové výstavbě nebo v bungalovu, v obytné čtvrti, v City nebo u moře?“

„Chci vilu u moře.“

„Pro kolik osob, prosím?“

„Budu v ní bydlet sama.“

„Není dost běžné přidělovat vily osaměle žijícím osobám.“

„A kdo v nich u vás bydlí?“

„V první řadě početné rodiny s malými dětmi nebo nemocní, pak veřejní, vědečtí a umělečtí pracovníci –“

„Já jsem teda vědkyně.“

„Není dost běžné přidělovat vily osaměle žijícím osobám.“

„Zatracenej plecháči, tos už říkal a já ti říkám, že jsem vědkyně a chci vilu u moře. Ale prvotřídní!“

„– – – – – –“ (těchto šest vteřin robot spotřeboval na dotaz překládací centrále, co znamená termín „zatracenej plecháči“, který v jeho vlastním vestavěném interkomu dosud chyběl), „– –“ (a tyto dvě na spojení s ubytovacím střediskem), „– přijměte, prosím, objekt 1208 A na břehu Botany Bay v distriktu Sydney-Kogarah.“

„Tak vidíš, že to šlo, zatracenej plecháči.“

„Přeji vám krásné bydlení,“ řekl robot a podal Mance zelenou ubytovací kartičku.

„To si taky udělám!“ zasmála se Manka, vyšla z odbavovací haly a strčila kartičku do voliče nejbližšího volného auta, jež ji zavezlo na nábřeží a po něm alejí královských palem (Palma regia) k bronzové bráně, skrze ni a zahradu až k mramorovému schodišti objektu 1208 A.

No těbůh, řekla si Manka před bělostnou ohromnou vilou, do jejíž jen střešní kopule by se vešla docela slušná hvězdárna.

„Vítáme vás a těšíme se na vaše příkazy,“ řekli jí u masivních křišťálových dveří dvojhlasně kávový a vanilkový robot, oba typu B5G (bionika 5. generace) třídy de luxe.

„No tak nazdar, seňoři, a příkaz mám zatím jeden. Nikdy vám nesmí ani napadnout říct mi, že jsem jako krev a mlíko a tydlety šaškárny, rozumíte!“

„Samozřejmě,“ usmál se kávový B5G, „zde budete zcela bezkrevná.“

„A bezmléčná,“ usmál se vanilkový B5G.

„Zmizte, plecháči!“ zahnala je Manka a chutě se vydala obhlížet nabytou nemovitost. Tady je to žůžo – zajásala ve vstupní hale nad travertinovou nádrží, v níž mezi čtyřmi vodotrysky majestátně vzplývaly obrovské kruhové listy Victoria regia. Dvě schodiště, jedno ze zeleného a druhé z modrého tlustého skla, vedla do prvního patra, v němž sedm salónů propojeno do velkolepé řady – ještě že na uklízení mám ty dva plecháče – ve druhém patře pak pokoje sice menší (takže téměř již obyvatelné), ale bylo jich zas celkem jedenáct – asi jsem to s tou vilou kapánek přepískla. Ve střešní kopuli pak porcelánový bazén s modrou vodou a plovoucím barem, celá se dala otevírat po dílech, jako když se loupe pomeranč, a bylo v ní ještě celkem osmadvacet plavacích křesel a lehátek.

Manka už jen vzdychla a vstoupila do liftu, který ji vyklopil v zahradě, vlastně v pořádném parku, v jehož bohatém exotickém houští by se ztratila i početná sloní rodina. Manka napočítala tři jezírka, vesměs krytá listy Victoria regia jako střechami obrovitých sombrer, a v náhlém úleku, že zabloudila, se hnala zpátky ke svému domu. Vypínal se pyšně a tak vysoko nad anglicky střiženými trávníky… že z něho šel skoro děs. Rychle odtud zdrhnout a za hodinu už můžu být zpátky doma – Ne! Zůstanu a zvítězím.

„MÁTE NĚJAKÉ DISPOZICE ohledně večeře?“ zeptal se jí kávový B5G v hale.

„Začne přesně v devatenáct hodin,“ rozhodla Manka. „Slavnostní ráz, velké prostírání, svíčky a tak. Výběr místních specialit, kopec malinové zmrzliny a hlavně dort!“

„Zúčastníte se večeře v těchto vašich elegantních pomerančových šatech, jež tak zdůrazňují váš bezkrevný půvab,“ ozval se vanilkový B5G, „nebo vám mám přivézt novou kolekci z boutiques v City?“

„Nešmajchluj se, vaniláči, vždyť na sobě mám akorát noční košili, jak jsem v ní ráno vstala z postele, a pro oblečení si zajedu sama. Zavolej mi vůz a naprogramuj ho na nejlepší šatové samošky v Austrálii!“

Bylo jich ovšem víc, než se stačilo objet za odpoledne, ale bylo by to zbytečné, protože všechny samozřejmě stejně nabity doznívající jarní (pro australské protinožce vlastně podzimní) oranžově-žluto-stříbrnou módou, celkem nic moc a zboží stejné jako v Praze. Manka si jím napěchovala plné auto a večer přesně v 19.00 sestoupila do prvního patra v rafinované stříbrné toaletě s dekoltem od ramenou po kostrč.

Slavnostní večerní tabule v jantarové jídelně se třpytila stříbrem ve světle čtyřiadvaceti svoskových svíček, fakticky teda veliký hogo-fogo, ale na rozsáhlých lasturových mísách tatáž jídla jako v kdejaké pražské hospodě.

„A kde jsou ty speciality?“ zeptala se Manka robotů.

„Nadívaní mořští skoníci s dušeným agáve,“ upozornil kávový B5G decentně.

„Rolované sklokaní ramínko s mangovou omáčkou,“ ukázal vanilkový B5G decentně

„Koníci nejsou tak dobří jako šneci, klokana máme v závodní jídelně Kosmarchívu každej čtvrtek a stejně tady máte jen samej umělej ssajrajt,“ řekla Manka rozmrzele robotům. „Jak je ten svět malej…“

„510,1 miliónu kilometrů čtverečních,“ usmál se kávový B5G.

„Z čehož by ovšem bylo možno odečíst 360,6407 milionu čtverečních kilometrů světového moře,“ usmál se vanilkový B5G.

„Nebo ovšem naopak přičíst troposféru, stratosféru, ionosféru a exosféru –“ přel se vlídně kávový kybernet.

„Nechtě toho,“ stopla je Manka a začala večeři vodnatou zmrzlinou z smalin. Ale dort byl výborný – ale za půlhodinu již přecpána a za hodinu ji začalo bolet břicho.

Jak se tráví osamělý večer ve vile?

„Bavte mě nějak!“ poručila Manka robotům.

„Určete druh zábavy,“ řekl kávový B5G.

„A ovšem její délku, intenzitu, elektrotechnické vybavení a stupeň rozpustilosti,“ objednal si vanilkový B5G.

„Jděte do háje!“ křikla na ně Manka (a oba B5G poslušně sjeli zdviží do zahrady, v jejímž vavřínovém hájku prochodili svědomitě celou noc) a vystoupila do ohromné skleněné kopule na střeše.

Prožívám velké dobrodružství, sugerovala si, a tedy musím mít velké pocity, když se se střechy své vily dívám na největší oceán světa a nad ním neznámé hvězdy jižní polokoule… Kde je Jižní kříž? POTŘEBOVALA BYCH NĚKOHO, KDO BY MI JEJ UKÁZAL… Ale kuš. Všichni mužští jsou zrádní hadi. Ale samotné mi je tu tak útulno asi jak myši v

katedrále – Manka našla ovládací panel a odklopila všechny díly kopule, jako by oloupala pomeranč. Hrdě stojím sama pod neznámými hvězdami jižní tropické noci a vyzývám světový oceán… K čemu ale?

Od Botany Bay zavál chladný větřík, Manka se zachvěla zimou ve svém příliš důkladném dekoltu, zalezla si do nejmenšího pokoje a usnula teprve až schoulena do klubíčka.

JAK SE TRÁVÍ OSAMĚLÝ DEN VE VILE?

Vůbec nemám chuť to zkoušet, Manka zavolala oba B5G, kteří dosud blbákovali ve vavřínovém hájku, poručila jim uklidit v jídelně a bez snídaně se vydala na okružní projížďku celého severního města Sydney, vzala to důkladně od Cronully až do Newportu a od Manly až po Parramattu, po estakádách nadúrovňových křižovatek projížděla mezi budovami ve tvaru pagod, koulí, hroznů, paraboloidů, dortů, kuželů a otevřených knih, ve všech výškách vodorovně, kolmo i schodovitě šikmo světla, proudění a výbuchy známých nápisů HAVE A GOOD DAY!… AJAX'S WAITING… TRIOB 350… MILK!!!… LIGHT OF SVĚTLANA… THE RIGHT MOMENT: JUSTNOW… 18-LADOGA…, sice v angličtině, ale totéž jako v Praze… a stejně tak i zde všude Hrášek s Bublinkou.

No nic, tak si odpoledne pro změnu zas mrsknu jižní město Melbourne, Manka si tam zalítla vrtulníčkem a svědomitě prometla všechny čtvrti křížem krážem od Camberwellu až do Footscray a Essendonu, od Coburgu až po nábřežní Mordialloc – totéž jako v Sydney a Praze. Celosvětově řízený průmysl přirozeně chrlí vždy jen optimální variantu a samozřejmě jen ve velkosériích, ekonomicky je to ovšem optimální, já vím… Stejně ale –

V prvním patře vily v jantarové jídelně přesně v 19.00 zase čtyřiadvacet svíček a ve stříbrném třpytu lasturových mis přesně stejná výstava týchž spotravin.

„… protože jsme neobdrželi novou instrukci," řekli dvojhlasně omluvně roboti B5G (tento typ reaguje i na nevyslovenou libost a nelibost).

Manka snědla kus klokana (dnes je čtvrtek, v Kosmarchívu ho taky měli a jestlipak si na mě Vendulka Černá vzpomene?), zalezla si do svého nejmenšího pokojíčku, z čtecího krystalku si promítala ilustrovaný záznam nesmrtelného románu „Profesionální žena" a rozhodla se, že zítra nastoupí do fachy.

Jak by se trávil osamělý týden ve vile? Líp na to nemyslet a hned ráno Manka volala dispečink pracovních příležitostí, aby našel příležitost pro ni.

„V jakém oboru?" ozvalo se z parloru.

„Jsem vědkyně," řekla Manka – co teď už musela.

„V jakém oboru?"

„Moment –" Tak honem nějakou vědu, u které vím, o čem aspoň je… co to říkal ten Jambor o té kosmické medicíně? Jenže Jambor beztak jenom kecal. Ale přece Milan mě krmil tou jeho biokeramikou celý rok a každý den nejmíň hodinu! „– obor biokeramika!" řekla Manka do parloru.

„Udejte svou bližší charakteristiku, IQ, studia, stáže, praxi, publikace, vynálezy a objevy."

„IQ 146 a ostatní předvedu až na místě." Protože IQ 146 má Milan a zřejmě to na biokeramiku stačí.

Než Manka stihla dojíst malinovou zmrzlinu, ozval se z parloru týž s-hlas: „Vaše žádost přijata, přepínám na video Biosyntu a přeji úspěchy ve vědecké práci."

Obrazovka videa se rozsvítila, vplula na ni mateřsky vlídná tvář stříbrovlasé ženy a pod ní rychle ubíhaly titulky: „Mrs. Nancy G. Dee, M. A., D. C., Ph. D., Manager General of biosynt 212, Melsyd, Australia".

„Marvelous…," slyšela Manka její hlas, a rychle si na interkomu nastavila anglo-český kanál, aby jí rozuměla, „…potřebujeme tě a už jsem pro tebe všichni se na tebe těšíme!"

Manka si rychle vybrala slušivé pomerančové šaty poseté stříbrnými klikyháky (protože snad podobné jsou v textech vysoké matematiky?) a po mramorových schodech vyhopsala k autu, které jí předjelo až do zahrady a pak ji vyklopilo na pokraji hliníkové a skleněné pahorkatiny Biosyntu 212.

„Ale ty jsi tak nezřízeně mladá…," podivila se jeho generální ředitelka paní Nancy G. Dee ve své pracovně vyložené deskami obrazovek. „Kde jsi tak brzo vystudovala?"

„Na Karlově univerzitě v Praze."

„to je ovšem vynikající škola. Výborně, tak podívej se. Náž závod 212 nemá vlastní výzkum a tak děláme většinou jen to, do čeho se jiným moc nechce. Samé běžné věci na bázi biohliníku nebo biosilikátů. Ale biokeramika by pro nás byla obrovská vzpruha, tahhle tvoje věda je tak perspektivní a nádherně mladá… jako jsi i ty. Tak zkusíš to u nás?"

„Zkusím."

„A mě považuj za svou zdejší maminku," usmála se paní Nancy na Manku. „Začneš hend nebo až po obědě?"

„Ráda bych napřed… jestli tedy vůbec… V každém případě ale…"

„Jasně. Pošlu ti domů celou naši dokumentaci a v klidu si ji prohlídni."

„Já to rozhodně zkusím. A moc vám děkuji, paní…"

„Já jsem Nancy, tvá australská maminka. A ty prostě přijď, Manko, až budeš mít chuť."

Proč jsem lhala, že jsem vědkyně… vzdychala Manka, když jí šest robotů Biosyntu nakládalo do auta celé haldy čtecích krystalků se záznamy závodní dokumentace, tohle přece nepřečtu ani za deset let! Rychle odtud zdrhnout a za hodinu jsem už zpátky doma… a v Kosmoarchívu mám v hubici megametru schovanou rozpletenou bleděmodrou dětskou čepičku – NE. Teď prostě už nemůžu zdrhnout.

Auto tiše svištělo nábřežím Botany Bay pod sloupovými kmeny královských palem a bronzovou branou předjelo k mramorovému schodišti. Manka tvrdě vzhlédla k pyšnému průčelí bílé vily se skleněnou korunou. A proč vlastně ne? Když se do toho pustím na plný pecky… proč bych nemohla dokázat nejmíň tolik co ten chlapeček Milánek Kareta, při tom jeo věčném flákání v motohračkárně a ve Slaňáku?!

„Teď tady začne vojna jako řemen!" křikla Manka na své dva roboty, kteří jí spěchali vstříc. „Udělejte mi ložnici

v nejmenším pokoji nahoře a do všech ostatních instalujte učební videoprogramy! Souborné heslo BIOKYBERNETIKA a musím o ní vědět ihned všecko, spojte se se všemi univerzitami, výzkumáky, akademiemi, knihovnami, archívy a napěchujte mi tuhle ratejnu od sklepa až do špičky tý skleněný báně na střeše!“

„V jaké hodiny mají učební programy běžet?“ zeptal se kávový B5G.

„Ve všecky. Čtyřiadvacet hodin denně ve všech pokojích, koupelnách, na WC i v bazénu v té báni.“

„Tedy ve všech prostorách objektu kromě vaší malé obytné ložnice nahoře,“ řekl vanilkový B5G.

„Do ložnice mi zaveďte dva programy hypnopedicky ve spánku.“

Kapitola 8.
Profesionální
deformace

SPÁNEK JE POUZE ROZKOŠ (a vlastně jen její výsledná fáze mdloby neboli odpočinek formou malé regenerační smrti unaveného), kdežto probouzení se je nekonečně víc – je výstupem k největšímu zázraku i nejprostšímu štěstí: k životu.

Je dobré se tohoto výstupu vesele zúčastnit a s prvními paprsky vědomí hřejivě vtěkávat do arkticky odlehlých krajin svého těla, tak třeba ruce procitnou dříve než ramena, voskové návleky nervů pukají jako led v březnu a tají do stružek slévajících se do mohutnějící vlahé řeky, která se valí jarní zemí procitajícího těla od temena až do špiček nohou a nazpět stále teplejším protiproudem, v němž jsme náhle už celí z jednoho kusu a tak nádherně naživu –

Teprve až pak začíná platit čas, kalendář a ovšem i hodinky, panenská jarní krajina zpřetínána sítí dálnic, cest a městských chodníků, ta teplá řeka spoutána mosty a navigacemi, nahnána do přehrad, náhonů a umělých průplavů, donucena pít z městské kanalizace a zapražena do lodní dopravy, ten modrý volný vzduch propíchán komíny, věžemi, stožáry s dráty vysokého napětí a jeho svobodná hudba vesmíru přehlušena bachratými svazky radio-, Tv- a všemožně elektrických signálů umělých vysílačů… Tak se Áva Šamp probudil toho červnového rána, aby seznal, že je v pokoji své dlouholeté přítelkyně Diny Deborové – jako před čtrnácti dny a příště zas až za čtrnáct dní – a že mu nezbývá, než teď s ní ještě posnídat.

„Tak už vstávej, medvídku,“ usmívá se Dina ve svém žlutooranžovém ranním župánku nad kouřícím horkým mlékem, do něhož mi nakape med – hrozně ráda si hraje na mou ženu, jednou za čtrnáct dní (ale chtěla by častěji a víc: každý den a už doživotně).

„Rád se na tebe dívám, ovečko, a mám k tobě i dotekovou sympatii,“ říkám jí, co opravdu cítím (ovšem jen jednou za čtrnáct dní).

„Tak se mi posaď na klín a já si tě ještě učešu.“

„Víš, že mi je s tebou vlastně krásně?“

„I mně. A víš, že ráno tě mám vlastně radši než večer a v noci?“

Nato já jí další sladkost, ona zase mně, jde nám to spolu dobře jako sehranému houslovému kvartetu – tahle felicistika po domácku – nebo jako kdysi dávno vepřová zabíjačka v řezníkově rodině. Protože i my jsme tu (nejmíň) čtyři: já jako pozitivní zahrávač pro Dinu („…je mi s tebou vlastně krásně“ atd.) a ona zas pro mě („…i mně je s tebou krásně“ atd.), ale jsem tu i jako Dinin negativní zahrávač („Mám tě rád, ale jednou za čtrnáct dní.“) a ona zase můj („Možná bych tě snesla častěji, ale nejsem si tím jista.“).

Navíc mě Dina asi miluje – já miluji ovšem Lindu Jávovou. A miluje B, které miluje C… je přece odvěký řetěz lidské lásky a já jeho vděčně se hřející článek, v radostné pokoře vůči Lindě jsem pořád jako chlapec – v šestačtyřiceti letech! – a jako zamilovaný student. Láska k Lindě je nejlepší, co umím a co mi život daroval… tenhle nádherně nesmyslný IRAF.

Být šťasten je pro felicistu profesionální dovednost jako hrát na housle pro člena kvarteta (…nebo jako pro dávného řezníka zabít prase?…) a přivést ke štěstí jiné je terfelova šťastná pracovní náplň, Áva vstal, otřel si ubrouskem ústa a políbil Dinu na rozloučenou.

„Bylo mi s tebou krásně, medvídku,“ usmála se na něho.

„I mně, ovečko.“

„Tak zas až za čtrnáct dní?“

„Celé ty dva týdny se na tebe budu těšit.“

„Asi bych tě snesla častěji, Ávo…“

„…ale nejsi si tím jista, viď.“

„Začínám být…“ porušila náhle pravidla hry a vstala od stolu, vlastně velice přitažlivá a víc než to, bylo by sladké se vracet k ní promrzlý z Mount Everestu nebo uondán pacienty, s Dinou bych možná mohl žít –

Naštěstí bylo už půl osmé. Hodinky nám bezpečně zkazí spoustu krásných a závažných chvil, někdy nás však mohou zachránit, Áva si zaťukal omluvně na hodinky a odspěchal.

Červnové ráno na volném vzduchu je samo o sobě poezie i bez milostných pasáží, Áva slastně mhouřil oči v jitřním slunci a otevřel je až před kulovou růžovostříbrně pruhovanou budovou felicistiky 5. obvodu.

Její vestibul voněl kávou prýštící z chromových jeskyněk a závějemi plastikových skarafiátů (protože je středa), Áva sjel do své mrňavé kanceláře v třetím suterénu a dřív, než si na klopu svého utahaného fialového župánku stačil připnout služební odznak terfela, zazněl z parloru milovaný Lindin hlas: „Ávo?“

„Lindo…“ zašeptal rozechvěle.

„Těžká havárie dvou zahrávačů a katastrofa celé akce. Přijď okamžitě!“

„TAKOVÝ KRACH FELICISTIKY mi není znám z doslechu ani z odborné literatury!“ zabouřil genetik 5. obvodu ing. Karel Vodák, CSc., přecházeje primářčinou ordinací jako přírodně rostlý lev.

„Postupoval jsem přesně podle instrukcí a šlo to hladce," bránil se zahrávač Saši Sahary (negativní zahrávač Milana Karety pro Manku), „dokud se ve Sladké jedlé pohádce nezjevil ten můj pravý dvojník Kareta, který Mance prozradil můj úkol. Ale i pak jsem postupoval podle manuálu, který přikazuje ponechat situaci přirozenému vývoji…"

„Udělals všecko výborně," uklidňovala ho primářka dr. Linda Jávová.

„Já taky dělal všechno přesně, jak jste mě školili," hájil se zahrávač Jiřího Jambora, „a skutečně jsem Manku přesvědčil a dokázal jí, že její práce v Kosmarchívu má cenu. Čímž jsem považoval úkol za skončený a přijel pak za Mankou už jen soukromě, protože ona se mi moc líbí…"

„Dejte se vyšetřit na psychiatrii!" sykl genetik Vodák.

„Proč, Manka je náhodou moc prima. Ale ten Kareta mě s ní vyšpehoval v Kosmarchívu a zbytek si už domyslel sám."

„Vy oba jste své úkoly splnili výborně," řekla primářka zahrávačům, „a je to jen moje chyba, že jsem vás nasadila příliš brzy a skoro současně, čímž vzniklo podezření. A že jsem podcenila Karetův IRAF. Vám oběma děkuji jménem pražské felicistiky a ráda bych vám udělala aspoň nějakou radost. Naší specialitou jsou zájezdy do Himalájí a na Tahiti."

„Ty Himaláje bych si dal," řekl zahrávač Saši Sahary.

„Já taky," přidal se zahrávač Jiřího Jambora.

„Ávo, udělej pro ně oba zájezd de luxe," přikázala primářka. „Jízdu na jacích, lov sněžného muže, večírek v klášteře lámů, přijetí u pančen-lámy…"

„…a samozřejmě výstup na Mount Everest," povzdychl terfel Šamp.

„Samozřejmě a osobně je doprovodíš až na vrchol! Tak ještě jednou dík vám oběma," usmála se Linda na zahrávače, políbila je na tvář a každému dala drahocennou přírodně rostlou růži na rozloučenou.

„Bohužel mám ještě další špatné zprávy," řekla po jejich odchodu. „Manka Lebdušková zmizela z Kosmarchívu i z domu."

„A co jste čekali od osoby, která má IRAF tisíc," pokrčil rameny ing. Vodák, Csc.

„Ale ona se třeba objeví už šťastně provdaná… genetikou jiného obvodu," ušklíbl se Áva na genetika 5. obvodu.

„To je silně nepravděpodobné," řekl Karel Vodák upjatě, „protože se mi dosud nepodařilo najít pro ni vhodného partnera ani pro prostudování čtrnácti tisíc psychogramů mladých mužů z celé Prahy."

„Ten Jiří Jambor by ji ale bral hned a asi i ona jeho," zaryl si Áva opět do ing. CSc.

„Jeho psychogram jsem dosud neprostudoval, ale –" začal Vodák, ale primářka přerušila spor věčných rivalů:

„Ani by to už nemělo cenu, protože zahrávači u Manky již skončili. Teď se ji pokusíme už jen normálně provdat."

„Napojím se na středoevropský dispečink a dodám vhodného partnera do konce týdne," nahlásil genetik.

„Osobně ho vyškolím a terfel Šamp ho pak osobně nasadí do kontaktu," rozhodla primářka.

„Provedu," zbylo říct terfelovi.

„Další špatná zpráva se týká Milana Karety," pokračovala dr. Jávová. „Opustil Karlovu univerzitu a nastoupil na Mančino místo do Kosmarchívu."

„Otřesné!" otřásl se genetik.

„Spíš dojemné," zašklebil se mu s chutí Áva a dokonce i zazpíval jeden ze svých nesnesitelných starých šlágrů: Ve tvých šlépějích chci kráčet, lásko… „Pane kandidáte věd, nezdá se vám, že tenhle holoubek s touhle holubičkou mají stále serióznější zájem o společné hnízdečko?"

„Chcete tím říct, že jejich svazek zesílila jejich asociální perverze, když oba teď opustili svá pracoviště?" osopil se na něho Vodák, CSc. „Kdybyste byl sčetlejší, terfele, bylo by vám jasné, že právě rozpor mezi biologickým a sociálním zráním je jednou z hlavních příčin nesouladu mladých párů!"

„To jistě, Karle," řekla Linda. „Záhadou ovšem zůstává, proč Milan při nástupu do Kosmarchívu sám sebe charakterizoval lživě – a nekonečně obšírněji, než bylo třeba – jako podprůměrně inteligentní typ s IQ 99, hluboce citový a s hluboko uloženou představou jediného partnera na celý život na bázi tvrdošíjné fixace na jedinou ženu…"

„Ale vždyť tohle všecko jsem mu přece sám přečetl z psychogramu té Lebduškové!" vylekal se genetik. „On sám je přece úplně opačný!"

„No právě," vzdychla primářka. „Ono to vypadá, jako by se Milan pokoušel sám sebe popřít a s tou svou Mankou se ztotožnit."

„Tak čistě racionální typ jako já…," šeptal genetik, „a tak hrůzně se spouští…"

„Pro váš typ je to zákonité," píchl si opět Áva. „Pokud ovšem někdy obživne."

„Pacifikovat Milana teď už opravdu nebude snadné," řekla primářka. „Při jeho nadprůměrném IQ 146 nelze na něho nasadit zahrávače – což nám právě dokázal. Proč ale tedy se svou nesporně vysokou inteligencí tropí stále větší nesmysly? Vždyť ten chlapec se nám vysloveně štěpí před očima… Není třeba nějaký nemocný?"

„Není nic, co by nevyléčila láska…" zazpíval Áva opět kus prastarého šlágru.

„Prostudoval jsem jedenáct tisíc dívčích psychogramu z celého obvodu a našel pro Karetu ideální partnerku. Jmenuje se Naďa Norková a čeká v předpokoji," oznámil genetik suše.

„Jen aby Milan byl ideální partner pro ni," vzdychla primářka.

„Mám strach, že jeho IRAF ještě pořád roste… Když tenkrát potopil ten křižník Warlord, zvýšili jsme jeho IRAF odhadem na tři sta… a to ty jsi ještě smlouval, Karle, a pokoušel ses tvrdit, že to může být jen přechodné pominutí smyslů. Doufám, že teď se už bez smlouvání shodneme, že Milan Kareta má trvalý a solidní IRAF nejméně pět set."

„To ho ta Lebdušková infikovala svým tisíciirafovým šílenstvím!" zahučel genetik.

„Musí to být nezbytně vždycky jenom šílenství?" zeptal se Áva a drze oběma vědcům ještě jednou zazpíval: „A co když je to láska?"

„LÁSKA JE NÁDHERNÁ, ALE je nutno pro ni mnohé podstoupit," začala primářka dr. Jávová školit uchazečku Naďu Norkovou, dodanou sem obvodní genetikou.

„Jsem připravena na všecko," řekla Naďa (velice půvabná sportovní žlutovláska se světle modrýma očima) studujíc soustředěně Karetův psychogram promítaný na čtyřech obrazovkách.

„Jak vidíš, je Milan kvalitní osobnost tvůrčího vědeckotechnického typu a opravdu chytrý chlapec…"

„Má IQ 146," četla Naďa ze žluté vyduté obrazovky

„Ano, a to je hodně. Všimni si jeho ctižádosti a až expanzivní dynamičnosti, vidíš, jak intenzívně ta křivka svítí… ale tady zas je poměrně výrazná nestálost. Nebudeš to s ním mít lehké."

„Zvládnu to," řekla Naďa Norková odhodlaně. „Měl už hodně ženských?"

„Před Mankou Lebduškovou jen dvě, ale ty nejsou nijak signifikantní."

„S tou Mankou to ale bylo vážné, že…" zjišťovala Naďa jezdíc prstem po hranaté fialové obrazovce.

„Ano. Dám ti pak s sebou kompletní nahrávku."

„Zrovna jsem o ni chtěla požádat. Takže to je už všecko?"

„Bohužel ne. Tento psychogram byl komputerován asi před měsícem, ale od té doby došlo v Milanově charakteristice k dosti podstatným změnám, které patrně působí jeho rostoucí IRAF."

„Ale tady má přece IRAF nulový," řekla Naďa a dlouhým pěstěným nehtem svého ukazováčku obkroužila na zelené obrazovce temný bod.

„Tato hodnota byla ovšem naměřena před měsícem a dnes již neplatí. Nové fyzické měření není momentálně možné a tedy jsme změněný Milanův IRAF stanovili provizorně odhadem na rovných pět set."

„Ale to je ovšem hodně! Když já sama mám IRAF čistou nulu… Jak se ta pětistovka u Milana projevuje?"

„Tropí nesmysly. Zanechal studia, nastoupil na nekvalifikované místo operátora v Kosmarchívu, vydává o sobě mylné informace, předtím potopil křižník Warlord… zkrátka vyvádí jak pominutý."

„Ale to je jako v nějakém historickém filmu, kde ti podivíni v legračních kostýmech… ale to oni tak hráli neštěstí. Ale to přece už dávno neexistuje?"

„Samozřejmě, to existovalo tenkrát, kdy ještě byly války, zločiny, nezaměstnanost, třídní a majetkové rozdíly, nemoci a hlad… Ale proč by ještě dnes mělo existovat?"

„No právě. No nic, tak já tedy beru Milana Karetu i s tím jeho IRAFem pět set. Jinak mi totiž docela vyhovuje a s tou jeho pětistovkou si už nějak poradím. Takže dík za vaše zpravodajství a dáte mi teď ještě ty nahrávky?"

„Samozřejmě. Tady máš kazetu o Milanových rodičích a dětství, v téhle druhé je extrapolace jeho citového života…"

„Raději bych to měla nahrané na čtecích kartách, abych je mohla nosit pořád u sebe a studovat bez promítače i cestou do práce, na plovárně a v každou volnou chvíli."

„Jsem ráda, že se do toho pouštíš tak důkladně, Naďo. S těmihle kazetami si zajeď dolů do třetího suterénu k terfelu Šampovi, který ti je přehraje na kapesní čtecí karty. Jinak jsem ti kdykoliv a úplně k dispozici a hned ti zřídím zvláštní linku přímého spojení."

„Myslím, že ji budu často žhavit," zazubila se Naďa Norková.

NEROZŘEŠENÝ PROBLÉM HLODÁ MYSL i po pracovní době, Linda mechanicky nastoupila do vrtulníku, který ji přenesl přes moře pražských domů vysoko do jižního svahu Krušných hor, automaticky přistál na zahradě před obytným vejcem manželů Jávových, vypnul motor, otevřel výstupní dvířka a spustil hliníkové schůdky na strávník.

„Maminka nepřiletěla!" zavřískala čtyřletá Dafnicka u paty schůdků.

„Ona se nám schovala uvnitř a chce na nás udělat baf!" hádal její pětiletý bratr Diorek (rovněž křikem), ale to se již oba domácí roboti přihnali ke zmrtvělému letounu, vanilkový B5G jemně, ale rozhodně sundal obě děti šplhající už po schůdcích nahoru, kdežto kávový B5G rychle vnikl do kabiny vrtulníku.

„Už je to v pořádku," odeslala ho Linda a sestoupila do zahrady.

„Je ti něco, miláčku?" zavolal na ni Pavel Jáva upjatý do nového, velice složitého cvičebního přístroje (věčný domácí kutil si je zhotovuje sám, aby shodil své počínající bříško).

„Mami, cos mi přivezla?" hulákal Dior.

„Mami, Diorek mě při obědě tahal za vlásky!" žalovala Dafne.

Náhlá vlna únavy Lindě skoro zavřela oči. „Jdu si na chvilku lehnout," řekla rodině a ve skleněné hale obytného vejce napřed spustila žaluzie uzamykající současně všechny vchody, nedočkavě si stříkla do obličeje obláček uspávacího spreje a za chvilku ještě jeden, ale ten již v polospánku.

Až pozdě odpoledne vyšla z haly a přede dveřmi zůstala stát. Obě děti v bazénu před sousední vilou Lindina otce s výskáním honily umělé slabutě, otec si je filmoval a jeho druhá žena Gabriela chystala s robotem večeři, muž Pavel dosud funěl ve svém novém cvičebním přístroji, strávníky se leskly v červnovém slunci a ze sousedních domů přilétaly útržky tiché hudby… Jsme tu šťastni, řekla si Linda – ale není to jen proto, že jsi s Pavlem nezažila dosud žádný IRAF? – křiklo na ni zevnitř cosi… co jako by náhle rozostřilo tu sladkou odpolední idylu. Začínám z té práce asi už blbnout, lekla se Linda. Proč bychom si tu měli pěstovat zrovna IRAF?…

V ostrém podvečerním světle se začaly dloužit hluboce temné stíny, Lindin otec poslal Diorka s Dafničkou domů, paní Gabriela jim učesala mokré hlavičky, potem lesklý Pavel ještě naposledy zdvihl těžké olověné kotouče a šel se osprchovat, vanilkový a kávový B5G bezchybně servírovali večeři, děti trochu zlobily, Pavel je mírně okřikoval, všechno bylo přece tak dokonale normální… Lindu však týrala neodbytná pochybnost – je tu opravdu všechno tak v pořádku? – když se zjitřenou vnímavostí pozorovala tento obvyklý sled důvěrně známých dějů, opakující se s nevyrušitelným klidem pravidelně každý den – ale není zrovna tenhle NEVYRUŠITELNÝ KLID spíše už jen ZMECHANIZOVANÝ STEREOTYP? –

Linda si otřela zvlhlé čelo, ale Pavel si nevšímal její náhlé úzkosti, veškerá jeho pozornost soustředěna právě jen na ssrnčí kýtu v tučné smetanové omáčce, kterou hltal lžící přímo z mísy – co shodil při svém dlouhém odpoledním cvičení, znovu nabere hned při večeři.

„Maminko, proč nepapáš?“ řekla Dafnička.

„Protože ten srnec je moc tlustej,“ řekl Diorek.

Děti si všimly, že nejím… stejně jako si všimly, když jsem po příletu domů nevystupovala z helikoptéry. „Je ti něco, miláčku?“ zeptal se jenom Pavel – teprve až dětmi upozorněn – aniž ovšem přitom vylezl ze svého cvičebního přístroje. Takže moje děti jsou v pořádku, ale to Pavel… Všiml by si můj muž vůbec, kdybych mu dnes místo sebe poslala domů jen svou robotovou kopii?!

S vydrážděnou vnímavostí studovala Linda každý pohyb, gesto a pohled svého manžela po celý zbytek dne až do noci… Pavel vydatně povečeřel, popil spiva, chvíli ještě cosi kutil s nějakými drátky, pohrál si trochu s dětmi, početl si ve své knížce, požíval u televize a pokojně se chystal spát – nemohlo by to být jiné, kdyby tu místo živé ženy měl plechovou smanželku. A po celou tu dobu Linda vědecky úzkostlivě přesně dbala, aby ho ničím nevyzývala, ale ani neodmítala – to si tě dnes takhle testuji, Pavle, abys měl možnost ty sám se projevit… Pavel usnul.

Ale Linda spát nemohla. Kdy se mi vlastně můj muž nejvíce přibližuje? Když na něho stříknu sexparfém. Když mu do koupelny podstrčím červené afrodisiakální mýdlo. Když spolu něco vypijeme – To mě můj manžel miluje už jenom vlivem chemie NEBO U NÁS DOMA ŠÍLENĚ CHYBÍ TO PLÁPOLAJÍCÍ ŠÍLENSTVÍ IRAFU… který ostatně nemusí být nezbytně vždy jenom šílenství, jak nám dnes řekl Áva Samp. A co když je to láska?…

To je ovšem nesmysl a ráno se na to budu dívat už zas rozumně a klidně, vzdychla dr. Linda Jávová stříkajíc si pozdě po půlnoci dvojitou dávku uspávacího spreje. To mi jen případ Kareta – Lebdušková tak zamotal šišku.

Kapitola 9.

Zrcadlové

bludiště

NA VŠECH STĚNÁCH ČTRNÁCTI SÁLŮ devátého patra Kosmarchívu bez oken se tiše rojí barevné body na displejích a matnicích osmi tisíc vstupů podzemního memobloku elmagpaměti – který ovšem dokonale zařídí všechno sám, bezchybně a líp, než by svedlo osm tisíc lidí. Tak nač tu vlastně zaměstnávají ještě živého operátora?!

Nový operátor Milan Kareta znovu projel vztekle na bicyklu – jezdím tu na něm, abych při zdejší „práci“ neusnul! – třináct sálů a v nejmenším čtrnáctém pak na dvou obrazovkách sledoval dál svůj učební program biokeramiky. Co tu celou tu dobu dělala tak nádherně živá Manka?

Když každá fyzikální hodina jako by tu ve vnitřním lidském čase trvala nejmíň rok… A tak až za čtyři roky Milanova vnitřního času zazněly na chodbě kroky a operátorka Vendulka Černá přišla převzít svou každodenní odpolední směnu (protože nerada ráno vstává, protože ráda pražský noční život).

„Můžu si aspoň sednout, než zas začneš s výslechem?“ usmála se a požitkářsky se zavrtala do svého měkkého vejčitého křesla (celé čtyři hodiny se z něho už nehne).

„Co tu Manka dělala denně celé čtyři hodiny?“

„Copak asi dělá mladá holka, když je zamilovaná?“

„Proto jsem tady, abych se to dozvěděl.“

„Tak proč ses jí nikdy nezeptal, Milane? O čem jste si vy dva vlastně povídali?“

„My?… No tak různě. Většinou… Manka vlastně o sobě ani moc neříkala a spíš poslouchala mě.“

„A tys jí povídal o té své biokeramice a to byla celá vaše zábava.“

„Počkej, to zas… Ačkoliv vlastně… No, skoro to tak bylo.“

„Takže se už nediv, proč Manku ten její zahrávač…“

„Zahrávač Jiřího Jambora.“

„…no. Ten ji tak uchvátil, protože na rozdíl od tebe, Milane – on se zajímal, co dělá ona. A tohle přece potřebuje každá holka… a určitě úplně každej. Ty jsi strašně chytrej kluk, Milane, když jsi ho tu vyslídil, všecko prokoukl a řekl to Mance. Ale já se bojím, že ty jsi chytrej až příliš strašně moc.“

„Chci se s tím porvat.“

„Jen si dej pořádně do těla, moc to potřebuješ. Nechceš čoko?“

„Ne, jdu teď do Slaďáku.“

„Zase ji vyhlížet? Ráno tady a odpoledne tam… Víš, Milane, ty jsi fakticky strašlivě chytrej – ale o některých věcech nevíš zas vůbec nic.“

„Právě ty se potřebuji dozvědět. A třeba zrovna tady.“

„Když se tu budeš projíždět na bicyklu a studit tu tvou biokeramiku?“

„Ach jo. Ale aspoň ten bicykl ti můžu doporučit, Vendulko. Udělá ti určitě líp než ta tvoje čoko.“

„Rady zelenáčů neberu a ty už syp do Slaďáku, chlapečku,“ zasmála se Vendulka Černá a ještě než Milan odešel, vymazala jeho dva učební programy a na obě obrazovky vhupkal Hrášek s Bublinkou.

Na rozsáhlých keramických chodnících hlučelo velké odpolední korzo a plálo šesti barvami, mezi žlutou, oranžovou a stříbrnou končícího jara rychle přibývaly nové módní barvy nadcházejícího léta: modrá, bílá a zlatá – ponejvíce na mladých lidech, ale tu a tam se již zjevila zlatobílá žena „neurčitých let“ i modrozlatě vyšňořený prošedivělý již seladon. Nevšímavě ke všemu prošel Milan ve svém stříbrném sportovním dresu k parkujícím autům, nejkratší cestou dorazil k Paláci her a napřed do motohračkárny – Manka tam nebyla, jen obvyklých pár výrostků (jsem tady ze všech nejstarší) se svými třináct- až šestnáctkami a jedna nová hezká žlutovláska se světle modrýma očima.

A ve Slaďáku vřískání děcek s pusami zmazanými čokoládou … která mi fakticky už leze z krku, Milan si s povzdechem zalezl do perníkové chaloupky a roztržitě začal jako vždy žmoulat ocas fíkového hada se zlatou korunkou

– protože v něm je minimum cukru.

V srdcovitých dveřích Slaďáku se tiše zjevila ta nová žlutovláska (opravdu moc hezká) se světle modrýma očima, s nevelkou chutí si zobla kousek nakyslého jablečného závinu, co visí v girlandách hned u vchodu, pak to šla zapít ještě (ale jen nepatrně) kyselejším rybízovým moštem ze studánky a viditelně se otřásla odporem. Ostře přehlédla celý sál a pomalými oklikami (a velice půvabně) došla do perníkové chaloupky.

„Taky se mi zdá, že v tomhle hadovi je minimum cukru," usmála se na Milana.

„Když nerada sladké, proč chodíte do Slaďáku?"

„A proč vy? Ale to je vaše věc. Dáte mi kousek?"

Milan jí podal korunovanou hlavičku fíkového hada a oba jej začali mlčky žvýkat, ona od hlavy a on od ocasu.

„Bohužel asi nemám vaši železnou vůli…," povzdychla po pěti minutách a odhodila fíkovou pochoutku, „…ale zato strašnou chuť na něco pěkně ostrého."

„V sousedním Slaňáku najdete bohatý výběr."

„Určitě tam najdu něco… mužnějšího, než je tohle dětské cukrátko. Nebál byste se jít tam se mnou?"

„Čeho bych se asi měl bát?"

„Že se vaše železná vůle rozpustí… ve čtvrtlitru okurkového láku."

„Tak jdem," ušklíbl se Milan a s ironickou dvorností vyvedl neznámou ze srdcovitých dveří „Sladké jedlé pohádky".

V sousedním Slaňáku zase ovšem známí kluci i holky

(i tady jsem byl vždycky nejstarší…) a jejich obvyklý řehot, když ve žlutých ssýrových skalkách honili uzeného spaviána (skoro již zoufalý výmysl ustarané správy Paláce her).

„A hele, náš Romeo přišel zas vyhlížet svou Julii!" vykřikl Tonda se smíchem.

„Ale copak nevidíš, že si ji už vede s sebou?" smála se Tondova Gita.

Milan uchopil neznámou dívku pevně za loket, vtáhl ji až doprostřed jezírka okurkového láku, rázným trhnutím ji potopil pod hladinu a sám se vrátil na břeh.

„Tohle je jiný kafe než tam vedle u dětiček!" pochvalovala si, když se pak vynořila a se zřetelnou chutí lokala dál ten koncentrovaný kysele solný nálev.

„Tak dost, to už stačilo. Milá dívko, teď to vezmeme hezky zkrátka. Já totiž nejsem tak docela pitomý, jak vy si myslíte –"

„– ale já si to vůbec nemyslím! Naopak vím, že máte IQ 146!" usmála se a chutě se zakousla do vypluvšího kořene křenu.

„Ovšem. Zničehonic se náhodou objevíte v motohračkárně mezi pubertánskými holčičkami –"

„Ale vy přece mezi ty puberťáky chodíte každý den!"

„Perfektně informovaná, co? A další náhodou pak zabrousíte do Slaďáku, ač sladké nerada, a ovšem když tam zrovna jsem. Neztrácíte čas a navážete konverzaci nad fíkovým hadem. Odkudpak asi znáte všecky moje zvyky, chuti i nechuti, až po to moje IQ? Nečetla jste náhodou můj psychogram – u primářky felicistiky pátého obvodu?!"

„Vyžádala jsem si od ní ještě vaše nahrávky na čtecích kartách, rodiče, dětství, citový život – zkrátka kompletní dokumentaci. A docela se mi zamlouvá," smála se dojídajíc ten pekelně pálivý kořen.

„Vzkažte paní primářce, že posílat na mě zahrávače je dokonale beznadějné!"

„To ona už poznala a já nejsem žádná zahrávačka," řekla dívka vystupujíc ze slaného jezírka a otřepávajíc si mokré vlasy, až z nich odlétaly snítky naloženého kopru.

„Jmenuji se Naďa Norková, Milane. A komputer ve mne našel tvoji ideální partnerku."

NUDA JE HORROR a Milan projížděl na bicyklu třináct sálů devátého patra Kosmarchívu v tak promyšlených smyčkách, aby přesně v devět dorazil do čtrnáctého sálu k rozsvícené obrazovce videa, kterým se dálkově účastní vyučování na své katedře Karlovy univerzity. Profesor Nikl právě vycházel se všemi čtyřmi spolužáky ke každodenní první hodině do školního parku a zakrátko se tam rozběhla prudká diskuse o oživování kovů, kterou Milan viděl, slyšel a do níž i párkrát zasáhl parlorem.

„Nebylo by skoro pohodlnější, kdybys tu zase chodil s námi?" usmál se na konci hodiny profesor Nikl obrazovkou na svého zběhnuvšího žáka.

„Musím teď vyřešit jeden životní problém," odpověděl mu Milan do videa.

„Zdá se mi, že si při tom řešení dost hovíš," ušklíbl se profesor odváděje spolužáky ke druhé hodině.

To jsem opravdu zdrhl ze školy, abych se tu projížděl na kole? Milan vztekle kopl do bicyklu a pro odreagování proběhl všech čtrnáct sálů ostrým klusem. Při návratu viděl na obrazovce videa začátek druhé hodiny profesora Nikla v laboratoři katedry. Mohl bych tu docela klidně studovat dálkově biokeramiku – co tady však dělala Manka? A KDO ONA VŮBEC JE??

Za týden jsem se tu o ní nedověděl vůbec nic. Protože si přitom dost hovíš – Milan si přitiskl pěsti ke spánkům a urputně hleděl na obrazovku, až ho to konečně napadlo. Rázně vypnul video a hned pak se optal centrály, jaký program právě přijalo video čtrnáctého sálu devátého patra.

„Hodinový přímý přenos diskusního kroužku profesora Nikla v parku Karlovy univerzity," hlásil nudný shlas.

„A teď potřebuji okamžitě zjistit veškeré mimopracovní přenosy celého devátého patra za poslední dva roky!"

Na obrazovku se vřítily svítící sloupce kalendáře, všecka odpoledne pokryta vysíláním městské televize – to si Vendulka Černá pouštěla Hráška s Bublinkou. Mančina dopoledne byla zprvu prázdná, pak se objevil učební program „Teorie informačních depozitářů" – Manka se chtěla zdokonalit v práci! – který však postupně řídnul a vnikaly do něho televizní seriály. Koncem prvního roku náhle jen sled prázdných dopolední, co se to Mance stalo před rokem? Začala se mnou chodit. A po dalších dvou měsících se u každého dopoledne zachvěl titulek nového učebního programu:

„Psychologie mladého muže“ – ona tu studovala mě! Ale já ji začínám poznávat s ročním zpožděním – Svítící Mančin kalendář vyjevil od půlky letošního května novou sérii prázdných dopolední… tehdy začala naše tragédie. To Manka tolik trpěla – nebo si mě už vymazala? ALE SNAD PŘECE NEMOHU BÝT JEN TAK PROSTĚ VYMAZÁN –

V náhlém poryvu zoufalství se Milan rozběhl do všech čtrnácti sálů, kam se ztratilo všecko to velké, co jsme spolu měli – ze všech stěn však jen tiché rojení barevných bodů v mlčících tvářích obludných aparatur. Někde tu musely zůstat aspoň otisky jejích prstů… když stopy lásky stroje neumějí registrovat. Protože mně se totiž nechce věřit, že všecko to velké, co bylo a dosud je ve mně… vzbudilo u jedné dívky jen několikaměsíční zájem o televizní kurs mladomužské psychologie.

Takže ještě jednou, elektrotechniko, předveď svou nemohoucnost – Milan zapjal radiační detektor cizích (protože lidské je tu cizí?) objektů a na více místech se objevilo slabě mlžné záření, Milan horečně propátrával signalizovaná místa a nacházel jen bezvýznamné drobnosti ze zdejšího pobytu dvou dívek, pár vlásenek, kulatý hřebínek, papírové kapesníčky, rtěnku a větší množství ukrytých i nedojezených „čoko“ Vendulky Černé. Ve čtrnáctém sále se ta slabě mlžná zář chvěla na niob-titanové hubici megametru, Milan netrpělivě již vsunul ruku dovnitř – a vytáhl nedopletenou malinkou čepičku z bledě modré vlny.

Nad ní ho pak zastihla Vendulka Černá přicházející na svou odpolední šichtu. „Ty ses dal z nudy dokonce už na pletení?“ smála se mu rozbalujíc si své další „čoko“.

„Tohle jsi nedělala ty?“

„Nemám na to čas a ani to neumím.“

„Takže Manka… Ale co to znamená?“

„Copak asi, milý studente? Co kdybys teď zapojil to své… jak se tomu říká… analytické myšlení?“

„Už hodinu si s tím marně lámu hlavu.“

„A co tvé semestry, vysoké IQ a tyhle baterie komputerů?“

„Jsou mi k ničemu.“

„No to jo. Tak heleď, tahle čepička – tohle totiž bude čepička, chápeš – je úplně maličká. A kdopak může mít tak malou hlavičku?“

„Dítě.“

„A čípak děťátko? Nevíš. Tak kdopak asi plete čepičku pro své děťátko?“

„Manka čeká dítě…“

„Třeba ho zatím jen chce.“

„Vendulko, tobě se přece Manka svěřovala se vším –“

„– až na tohle. Tohle jediné jsi měl vědět právě jen ty. No nestůj tu tak tupě! čepička je bledě modrá a tak Manka chtěla a už se chystala mít s tebou syna.“

KOMPUTER NENÍ OVŠEM ŽÁDNÝ BLBEC (a bolest od jedné ženy léčí nejlépe jiná žena) a Naďa Norková, dívka z komputeru, byla přesná a výborná.

Ve svých moderních modrobílých minišatech (a byla ještě taky krásně rostlá) čekala na Milana v autě, na kolenou rozloženu praktickou chladicí tašku a v ní šest porcí hezky ostré sýrohovězí zmrzliny s kovovou pěnou hořkého lithiumnukleátu, kterou oba milují.

„Půjdem po tomhle ještě do Slaňáku?“ usmála se po té společné rozkoši jazyku, patra a celé ústní dutiny.

„Mezi puberťáky?“ usmál se na ni Milan.

„Spíš bych měla chuť –“

„– já taky.“

A v okamžitém porozumění se jelo do Pavilónu čtyř vod, který oba mají rádi, s Naďou jde všecko tak hladce bezbolestně… Společně ohrnuli nos nad dusným horkem jihomořského „Waikiki“ v prvním patře, kde se nehybní pupkáči lesknou potem v peci umělého sslunce, rychle minuli druhé patro s „českým rybníkem“ – tady to Manka měla nejradši… a ve třetím poschodí „Horské řeky“ se společně vrhli do rychlého proudu chladné vody čeřené skrytými vibrátory do oslnivě bílé pěny peřejí.

Naďa Norková pracuje v metrické laboratoři Pražské atletické akademie a přitom studuje fortifikaci svalového vlákna.

„Podobá se to tvé biokeramice, jenže já na to jdu z druhé strany,“ vysvětlovala Milanovi svůj zamilovaný obor spojující sportovní lékařství s vysokou matematikou. „Ty se pokoušíš spářit tvrdou keramickou strukturu s měkkou živou tkání, kdežto já zase chci zvýšit výkon svalu vestavěním pevného anorganického vaziva. Zatím jsem zkoušela kovy, plasty a sklo… proč by to nešlo zrovna s keramikou?“

Vášnivě se o to přeli pět hodin a zapomněli jít na večeři.

„Dnes máš špatnou barvu,“ řekla Naďa Milanovi.

„Mám starosti,“ vzdychl.

„Tak je zlikviduj. Jako já začnu likvidovat ty svoje.“

„Co trápí tebe?“

„Tvoje špatná barva. A tvá chátrající svalovina,“ řekla přejíždějíc chladnou dlaní znalecky Milanova ramena, paže a hruď. „Jen nohy máš jakž takž, ale čím výše, tím větší bída … Ty jsi po nemoci?“

„Jsem v ní až po uši.“

„Tak ji začnem likvidovat!“ řekla pevně, nahnala nahého Milana do zdviže a v suterénní „Eskymácké zátoce“ ho srazila z umělé ledové kry po hlavě do černé mrazící vody. Sama pak se smíchem skočila za ním k první vodní lekci, napřed ho potápěla až ke dnu, přiměla ho dýchat pod vodou s otevřenýma očima a ještě ho naučila něžné vodní hry lachtanů.

Na ledové kře pak oba bosí až po krk stanuli proti sobě s prochladlými, ale tak svěžími těly, „Teď už máš zdravější barvu, ale já ti ji ještě vylepším!“ smála se na něho a začala ho celého třít suchým ssněhem, v odborné péči Nadiných dovedných rukou se Milan rychle rozžíhal, napřed zevně –

„Co tu stojíš jako sněhulák? Tři mě taky!“ křikla na něho a Milan s rostoucím zaujetím pracoval na jejím tak vyzývavě krásném těle, oba se začali rozehřívat, napřed zevně, ale postupně stále silněji i zevnitř.

A nazítří už přímo z práce Milan a Naďa s kornouty svých vydatných kovově horkých zmrzlin pro změnu zas do Matematické herny – sem by se mnou Manka nešla nikdy – v rotujícím skleněném válci bavící se modrozlatěbílé zástupy, mezi nimi dva Milanovi spolužáci z Niklový katedry a Nadini skvěle svalnatí sportovně medicínští matematici, smích, veselý šerm sršícími svazky elektrických paprsků (Naďa je přebornice) a souboj komputery, Milanův citově jen vysilovaný mozek se rozžil ke dřívějším exaktním výkonům a pobízen Naďou probojoval se Milan vylučovacím turnajem až do semifinále, kde hladce pobil jedno IQ 145 a ve finále remizoval s IQ 150.

„Vypadáš už líp, ale pořád ještě ne dost dobře!“ smála se Naďa, odvezla si Milana do nábřežního Areálu zdraví, strčila mu do ruky dvojlistové veslo (nebo to bylo pádlo?) a posadila ho před sebe do štíhlého kajaku.

„Tak jedem, ráz-dva, ráz-dva…,“ začala velet, ale po chvíli se zděsila: „Vždyť ty ale vůbec neumíš veslovat!“

Úzká příď se vskutku před Milanem stáčela pořád jinam, než zrovna chtěl, a ač ho již nesnesitelně bolela ramena, loďka jaksi nepostupovala vpřed, nýbrž najednou vrazila bokem do bóje.

„Okamžitě toho nech, nebo půjdem jak sekyra ke dnu!“ zakvílela Naďa a obratným krátkým manévrem dopravila kajak zpátky k molu za sběhu bavících se diváků.

„Co ty vlastně umíš kromě biokeramiky?“ křikla na Milana pak na břehu. „Ze které jsi zdrhl.“

„Já…“

„Ty si ovšem ještě umíš nacpat nácka ve Slaňáku a čvachtat se tam s dětičkami v okurkovém rybníčku, viď! Nezdá se ti ale, že už máš opravdu načase začít se stávat mužským?!“ zabouřila Naďa a strčila Milana do veslařského trenažéru. „Tak jedem, aspoň na suchu!“ zavelela rázně. „Ráz-dva, ráz –“

„Ale mě už šíleně bolí ruce…,“ stěžoval si Milan.

„Ty teprve poznáš, co to je, když někoho bolí ruce. Tak už přestaň fňukat, chlapečku! A ztrapňovat se mi tady před lidmi. Ráz-dva, ráz-dva –“

Veslařský trenažér byla těžká bedna posazená doprostřed pískoviště, v níž kromě úzkého sedacího prkénka byla už jen dvě vesla v kovových vidlicích.

„Ráz-dva, ráz-dva –“ zaznívaly v nehybném slunečním žáru Nadiny ostré povely jak rány bičem a v jejich krutém tempu se Milan jak galejní otrok dřel se stále těžšími vesly, z rukou už jen zmučené páky ponořené do ohně a oči zality potem, jenž mu obtékal celé tělo a na sedacím prkénku pod ním se sléval do pálícího jezírka. Potom mladý muž omdlel.

„No no, vždyť to nebylo ani osmdesát temp…“ zaslechl pak z červené tmy Nadin hlas a pocítil její dovedné ruce přivádějící do něho znovu život, ale trvalo ještě dost dlouho, než byl se postavit se na nohy.

„Příště uděláš už lehce celých sto a až jich bude tisíc, půjdeme na vodu. Zatím ovšem jen na pramičce…,“ smála se Naďa vedouc ho kolem cvičného kamenolomu, kde zástup snědých naháčů se zpěvem lámal, přenášel a štěpil těžké balvany.

V útulném mléčném baru plovoucím na pontonech v řece byl už Milan zase fit, a když pak ještě vypil čtyři hořká mandlová mléka se šunkovým ledem, cítil se jak atlet, jak polobůh, jako dosud nikdy… Nádherně vypěstovaní sportovci si přinášeli na ramenou balvany z kamenolomu až k barpultu, vestoje do sebe hodili mandlové mléko a v řece pak s těmi balvany hráli něco jako vodní pólo. Proč jsme sem s Mankou nikdy nešli? Mohl jsem už aspoň vypadat jako chlap.

Horce zlaté letní odpoledne se zvolna hroužilo do elektricky stříbrného večera, na tmavomodrém nebi zaplály první hvězdy, Milan s Naďou nastoupili do malé plachetnice a v říčním proudu tiše vypluli k hudbě temného protějšího břehu.

Dosud vždy iniciativní, až velitelská Naďa zněžněla, ztichle řídila loď přes řeku a dokormidlovala k maličkému molu.

„Chceš vystoupit?“ zeptala se plaše, jako by předávala své velení.

Milan mlčel. Jediná lampa vysoko na stožáru vykrajovala z šera nasvícené molo jako jeviště čekající svůj velký výstup. Dvojsilueta milenců na břehu je minula směřujíc do tmy, z níž zaznívaly jejich tiché hlasy, pak dvojí šepot náhle uťatý něžným výkřikem. A noční ticho jako by sílilo až k naléhání.

Naďa si přitiskla ruce k obličeji a pak je nechala sklesnout.

„Milane…,“ začala nesměle. Ve strašných rozpacích popotáhla nosem jako malá holčička a potom sotva slyšitelně zašeptala: „…já jsem ještě neměla žádného chlapce.“

V matném svitu dopadajícím na ni z jeviště toho nasvíceného mola vidět v její tváři stud, odevzdání, ale i pokoru… a Milan v sobě pocítil muže, tedy pána situace, který rozhodne, co se bude dít – ale zároveň ho z toho zaplavila hrůza.

Muž ovšem nemůže pouze přemýšlet nebo dokonce jen cítit a lekat se, muž musí konat. Milan odhodlaně uchopil oběma dlaněmi Nadin horký obličej a přitáhl si jej k polibku – ale z matného svitu toho nasvíceného jeviště vyplula k němu náhle tvář Manky, rozechvělá, tak nádherně živá a silnější než jen skutečná.

Milan zhluboka vzdychl. Naďa vzlykla a to už věděl, že líbat ji prostě nemůže.

„Ty jsi asi opravdu ideální partnerka pro mě,“ řekl a přejel jí prstem něžně po tváři, „ale –“

„– ale dodaná genetikou přes felicistiku, že. Já vím, s Mankou ses poznal v pohádkových sněhových kulisách Zimní věže – ale jen čirou náhodou. Tedy s nesmyslně nízkou pravděpodobností a tudíž trvalá perspektiva prakticky nulová. Ostatně to podle toho dopadlo.“

„Možná, ale… Ta Zimní věž je samozřejmě jen pohádková kulisa pro děti a sníh v ní ostatně jen umělý z karbondioxidu. Ale stalo se nám tam něco úplně zvláštního a strašně živého… co se těžko dá říct a vůbec už ne

spočítat. Ano, jen čirá náhoda. Jistěže tedy i nesmyslně nízká pravděpodobnost – nazíráno ovšem pouze statisticky – a třeba i nulová perspektiva. Ale není vlastně život právě změna? Já nevím, ale prostě s Mankou se nám to stalo a vůbec už nezáleží, jestli na syntetizovaném ssněhu, přírodně rostlé trávě nebo třeba v podzemním betonovém bunkru – a co tomu říká statistika.“

Naďa dlouho mlčela a pak skoro už prosebně špitla: „A nemohlo by se třeba… stát to úplně zvláštní… i nám dvěma?“

„Naděnko, my se už poznali, všecko nám spolu báječně klape, rozumíme si už beze slov. Ale právě tohle –“

„– tohle nepochopitelné a nepostižitelné rozumem, vymykající se a odporující mu… je takzvaný iracionální faktor. Prostě jen tvůj IRAF, Milane.“

„Jak velký jej máš ty?“

„Čistou nulu. Takže stejný jako ty,když jsi… normální.“

KONEC PROJÍŽĎKY, Milan odkopl bicykl, přistoupil k centrálnímu spínači devátého patra Kosmarchívu, všechny jeho aparatury přepojil na nouzový okruh a uvolněné takto baterii komputerů předložil k řešení svůj osobní problém. „Člen A (Milan Kareta) je štěpen mocným silovým polem mezi členy B (Manka Lebdušková) a C (Naďa Norková). Má se A spojit s B nebo s C?“

„Dodejte charakteristiky členů A, B a C,“ objednala si spojená baterie komputerů (překladem ze strojového jazyka omnol) a Milan ji napěchoval vším, co si vzpomněl o sobě, Mance a Nadě.

Na svodnou obrazovku vypluly barevné body, zavířily jen krátce (gigantická kapacita komputerového soustrojí polkla problém jako mamut malinu) a vytvořily obraz trojúhelníka s třesoucím se vrcholem A.

„Hodnota tahu A směrem k B v Šifrin-Whiteheadově numerickém kódu, po zaokrouhlení v řádu 102, rovná se 2500 bodů. Hodnota tahu A směrem k C rovná se 3000 srovnatelných jednotek. Upozornění: situace vrcholu trojúhelníka A neodpovídá jeho vložené charakteristice!“ hlásil komputerový shlas.

Takže Naďa je silnější než Manka?… Sice jen o 500, ovšem… Naďa jako přítelkyně je fantastická, ale…

„V čem je charakteristika člena A chybná?“ zeptal se Milan stroje.

„Situace člena A neodpovídá vložené informaci, že jeho IRAF se rovná nule.“

Můj IRAF opravdu už dávno nemůže být nula…

„Jaký IRAF odpovídá situaci člena A?“ zeptal se Milan.

„500,“ vyčíslil stroj a je mu třeba věřit. V normálním stavu jsem měl IRAF nulový, IRAF 1000 je prý už šílenství… a já jsem teď vskutku už 500 – pološílený.

„Opravte charakteristiku člena A a proveďte opticky nový výpočet!“ přikázal Milan komputerům.

Na svodné obrazovce se vrchol trojúhelníka A přestal třást, pevně dosedl do svých ramen směrem k B i k C (jak odsouzenec připoutaný ke dvěma koním, kteří ho teď budou trhat ve dví) a u obou těchto vztahů se rozsvítily dvě stejné hodnoty 3000.

Takže vlečen k Mance a stejně i k Nadě… ale tohle přece vím a taky se v tom už zmítám, ale jak se mám rozhodnout?

„Symbol trojúhelníka A-B-C nenaznačuje řešení,“ vytkl Milan počítačům. „Proveďte nový hloubkový propočet a sestavte prognózu člena A!“

„Dodejte nové hloubkové charakteristiky člena A!“ objednalo si elektrotechnické soustrojí a Milan do něj začal ládovat, ve všech jedenácti existujících input-systémech, celý obsah svého vědění i bytí, své touhy, obavy i vzpomínky, všechny své myšlenky vlastní, cizí i vyčtené, chytré i trapné, tajné a i ty, za něž se styděl, ale i ty, které sám sobě dosud nepřiznal, drobné dětské zážitky, i že nerad sšvestkové knedlíky a jak často se koupe… čím víc však toho diktoval obrovskému čekajícímu elmag-supermozku, tím více v něm sílil pocit nedostatečnosti všech jedenácti existujících input-systémů – nebo spíš svého vědění i bytí?…

„Zkrátka a dobře – totiž špatně, protože mě to ničí,“ pokusil se nakonec prostou češtinou shrnout svůj svízel ke strojovému výpočtu, „můj ROZUM je jasně pro Naďu, člena C, ale VŠECKO OSTATNÍ pro člena B Manku – současně ovšem platí, že můj CIT je jasně pro Manku, ale VŠECKO OSTATNÍ zas pro Naďu… Proveďte hloubkové srovnání obou vztahů a výsledné řešení.“

Svodná obrazovka tentokrát zavířila celými roji barevných bodů, které se však nesložily do výsledného obrazce, nýbrž zaplály i v celých řadách pomocných i dílčích displejů a matnic, mamutí supermozek konečně dostal problém svého formátu a rozepjal křídla spojených superkapacit. Až za skoro 8(!!) minut (počet operací proběhnuvších v této době vysoko převyšuje celou elektronickou operativu větší eskadry kosmických lodí třídy AAA včetně řídících středisek) odpověděl kovovým shlasem:

„Po vložení nových informací přesahuje intenzita vztahu A směrem k B stejně jako vztahu A směrem k C 858 000 srovnatelných jednotek. Upozornění číslo jedna: oba tyto maximálně silné tahy mají přesně opačný směr –“

„– a to je právě ta trága.“

„Upozornění číslo dvě: řešení lidského konfliktu mezi rozumem a citem je mimo možnost početní techniky. Konec upozornění číslo dvě. Konec výpočtu. Upozornění číslo tři: pro řešení uvedeného konfliktu může poskytnout pomoc už jen studium analogických případů ve specializované světové literatuře. Tuto problematiku publikovali zejména autoři, v abecedním seřazení, Aristoteles, Balzac, Dostojevskij, Hemingway, Mann Thomas a Heinrich, Páral, Shakespeare, Švejda, Thackeray, Tolstoj, Trifonov –“

„Já teď nepotřebuju číst knížky, ale dovědět se, co mám a mohu dělat! Stanovte prognózu člena A!“

„Dokud člen A nerozřeší svůj konflikt, bude procházet údobím… rozkolísání hodnot… autodestrukčních tendencí… nadměrných intenzit… sinusoidně protichůdných amplitud…“

„Formulujte jasně jedním výrazem!“

„…údobím dovnitř-sebe-bodavě-řezavě-horko-ledo-leptodrásomučoostrohrotiny.“

„Okamžitě přeložte prognózu člena A do hovorové češtiny!“
„Člen A bude trpět.“
„A jak se z toho může dostat?“
„Postupným zdokonalováním svých osobních charakteristik až k jejich optimalizaci.“
„Ale čím začít? A jak?“
„Stupeň sebepoznání člena A je dosud příliš nízký,“ řekl supermozek jakoby pohrdavě a rázným cvaknutím spínačů se vypojil.

ČLEN A BUDE TRPĚT, předpověděl mi komputerový supermozek, ale já nevěděl, že tolik bolesti… může člověk způsobit sám sobě.
Naďa Norková je hezčí, chytřejší a o tolik mi užitečnější, než byla Manka – ALE nemám s ní to veliké a jedinečné, co jsme s Mankou spolu měli. Tak velice mi podobná Naďa mně tolik prospívá a dává – ALE právě tím víc toužím já prospívat a dávat tak velice jiné Mance, která by to o tolik víc potřebovala. ALE zas přece i Nadě bych mohl dát i prospět zase jinak …
To rozum a cit mě trhají do přesně opačných směrů a šíleně kompletní sestava pil všech kalibrů mě podle toho řeže na dvě půlky, mohutná cirkulárka půlí hlavu a tělo, tenká pila přeřezává jednotlivé orgány, ještě tenčí piluje uvnitř buněk, daleko ještě jemnější krájí molekuly laserovým paprskem a ozubený svazek elektronů poltí už i jádra atomů… Protože tady se už dávno nejedná o citové jen zmatky při rozhodování pouze mezi dvěma děvčaty, nýbrž o celý život – zda se v něm řídit mozkem NEBO srdcem, když tyto dva orgány ve mně proti sobě válčí.
Následuje utrpení a marné pokusy zkonstruovat ten veliký jedinečný zázrak… který se však vzpírá jakékoliv konstrukci.
Ale hned zas potom se s Naďou vesele svlékáme na ledové kře „Eskymácké zátoky“, v její mrazící vodě blahodárně zmlkají střídavé nářky mozku a srdce… jako vždy, když jsem zase normální a dělám jen samé rozumné, užitečné a zdravé věci, ALE musí člověk dělat celý život pořád jen samé normální, rozumné, užitečné a zdravé věci, ALE to přece nejde, aby je nedělal, ALE –
Můj stupeň sebepoznání je dosud příliš nízký, oznámil mi komputerový supermozek. Následuje utrpení.
Na tmavomodrém nočním nebi vybuchl růžový umělý měsíc a rozstříkl se do miliónů sladce opojných hvězdiček, to Liga volného času pořádá pod heslem „Radost až do rána“ celonoční maškarní ples, Naďa pevně chytila Milana za ruku a vtáhla ho do pouliční vřavy.
Veškerá doprava zastavena a ulicemi se valí hlučící řeky dovádějících, svítících a hrajících si maškar, sedm statných trpaslíků si na ramenou nese sedmimetrovou Sněhurku, tlustá princezna na bělouši líbá vousatou hlavu stříbrného jehlanu, kybernetická červená Karkulka jede na zeleném lvu, Kleopatra se zlatou hadí korunkou honí televizního Hráška, jehož Bublinka flirtuje s diluviálním lovcem mamutů, orchestry hřmí a vřeští na chodnících, balkónech i střechách domů a teplá letní noc elektrizována do divoce barevné tříště.
„Milane, slyšíš mě?“ volala Naďa, ale její hlas zanikal v celkovém tartasu a ryku, kolem se přehnal elektronkový Ali Baba a čtyřicet loupežníků, za nimi připlula třímetrová leskle červená koule, vyhlídla si na chodníku hezkou mladou lyžařku a celou ji spolkla včetně lyží. Tři mušketýři se dobývali kordy do skleněného hranolu s černovláskou v pyžamovém kabátku, která je se smíchem odstrkovala vířícím magnetickým polem.
„Milane –“ křičela Naďa, na vlasech jí přistála hvězdička jak sněhová vločka a vystřelovala stříbrné šipky. Ale Milan ji už neposlouchal. V domovních dveřích se objevila Manka ve žlutooranžových šatech – Milan jen polkl naprázdno a rozběhl se k ní.
Rozjařený zástup na chodníku před ním poodstoupil, ale hned se pak zase semkl, mladý muž se tvrdě propracovával lokty, náhle se však znovu přivalila ta třímetrová červená koule a Manku pohltila. Zuřivě se jal Milan bušit do rudého únosce, až pod jeho pěstmi začala koule ztrácet svůj lesk, až pak se otevřela – zevnitř vylezla napřed polknutá lyžařka (červenější v tváři než byla ta koule) a za ní (rovněž zrudlá) dívka ve žlutooranžových šatech – která však nebyla Manka.
Stržen davem se Milan marně snažil dostat se zpátky k Nadě, až po dlouhé chvíli ji spatřil vysoko na balkónku kráčejícího pruhovaného stožáru, chytrá Naděnka si vylezla vysoko, aby viděla i byla viděna, Milan se prodral k patě stožáru a chvatně po něm vyšplhal – dívka byla jen podobná Nadě svými moderními modrobílými minišaty… které ovšem teď nosí už kdekdo.
Mladý muž postrkován a nesen karnevalovým třeštěním jak na mořských vlnách láhev trosečníků se vzkazem – jak ale mohu být zachráněn, když neznám ani svou polohu? – otáčel se a již bez vůle strhován dopředu i zpátky.
Ve své svatebně bílé tunice s krátkou vlečkou stála Manka u žulové kašny, Milan na ni zoufale vykřikl, a usmívala se na něho, když se k ní probojovával, až udýchán těsně u ní zjistil svůj další omyl. A hned pak nový s dalšími Nadinými modrobílými minišaty a opět dál zmítán vlnami hlučícího příboje, osamělý trosečník v jednoduše sportovním stříbřitém dresu mezi tolika barvami, světly, smíchem a polibky, už dávno nevěda, koho vlastně hledá – ale hledaje zarputile dál.

UŽ SE NEMOHU SNÉST a tak snad aspoň na chvilku se setřást, Milan vrazil do nejbližšího šokového baru, proběhl kolem osamělého hosta v dětské astronautické helmičce a u barpultu si poručil:
„Už se mám až po krk a honem se mnou něco udělejte!“
Barman v lesklém smokingu se surově uchechtl, hrubě dostrkal Milana do dusné kabiny zdviže a stiskl tlačítko do třináctého poschodí, na stěně se rychle míhala čísla projíždějících pater 3 – 8 – 11 – 13 – 16 – 24 – barman zuřivě mačkal rudě svítící tlačítko STOP, vtom strašlivý náraz o strop a kabina se řítila šachtou dolů… ale tady jsem přece už byl… Kabina s třeskem dopadla a její proražené dno se vysypalo.

No ovšem, pod námi se zas točí to ozubené soukolí, kterého se mám bát a pak do něj spadnout. „Volej záchranu –“ chroptěl jakoby „těžce zraněný“ kybernetický barman. „Trhni si nohou, plecháči!“ zavrčel Milan a seskočil dolů, pád jeho těla ovšem již brzděn antigravipolem a centimetr nad ozuby kol ovšem zapojen ochranný elmag-plášť.

„Nuda, co?“ řekl mu pak v baru ten osamělý host v dětské astronautické helmičce. „Dyť voni už nemají co hrát.“

„Tohle se přece jmenovalo ‚Ocelový mlýn‘ a provozovalo se to ve Fialové ulici.“

„No dyť jo, ale voni mají už málo programů a tak s nima vandrují každých čtrnáct dní do jinýho obvodu. Ale pěkná je ‚Zkáza expedice Orion Pět‘ v Karlíně. Zrovna se tam chystám a tak se svez se mnou, ať tam nejsem zase sám.“

„Tak třeba.“

„Seš zamilovanej do dvou ženskejch, zdrhl jši odněkud nebo si ses odpornej celkově?“

„To i to i to,“ vzdychl Milan.

V karlínském šokbaru ovšem obvyklá kosmická rytírna a zrcadlově vyleštěná „vesmírná loď Orion 5“ jak z televizního večerníčku. Vysoký muž se uvedl jako „velitel expedice kapitán Flint“ a představil další členy posádky, „astrofyzičku Ninu“ a „radiobiložku Naomi“.

„Samí roboti,“ huhlal Milanův společník otráveně. „Dyť jsem ti říkal, že tu budem sami dva.“

Všech pět se usadilo dovnitř Orionu 5, rozblikala se povinná světýlka a skapitán Flint začal velmi úředně:

„Připravte se na start v čase nula, pozor, začínám. Šest-pět-čtyři-tři-dva-jedna-nula!“ a jako rozcvička uděleno pasažérům přetížení 10 G.

Let subprostorem imitován celkem slušně, ale to jsme už tisíckrát viděli v televizi, až konečně začal vlastní program. Orion 5 se rozechvěl a pak roztřásl, všecka světýlka zaplála rudě, kapitán Flint naopak pečlivě zbledl a šátral rukama po všech možných tlačítkách, „Stalo se něco?“ vykřikla astrofyzička Nina do děsivého kvílení poplachové houkačky.

„Jsme přitahováni mohutným umělým polem k neznámé planetě…“ zahučel kapitán hlasem, v němž mužné odhodlání se pokoušelo maskovat hrůzu, „…a zbývá už jen pokusit se aspoň o měkké přistání –“

Dunivá rána zvěstovala, že se to nepovedlo. Všechna světla rázem zhasla, obě vědkyně zaječely, kabina vyhřátá rázem na 110°C, hned pak ochlazena na mínus 60°C, načež se rozpadla jak rozbité vejce a posádka zboxována silným elektrickým polem do ztráty dechu.

„Tohle mi vždycky dělá hrozně dobře na regma,“ supěl Milanův společník v dětské přílbičce.

Neznámá planeta byla od obzoru k obzoru zaplavena tmavohnědým oceánem čpavku, v němž Orion 5 ztroskotal na osamělém skalnatém ostrůvku. Vzduch čpěl sirovodíkem a na ostře žluté obloze se koulela tři černá slunce. Ze skalní jeskyně se vyřítil dupající šupinatý netvor větší, než byl Orion 5, a ukousl radiobiložce Naomi nohu nad kolenem.

Kapitán Flint ho střelil mezi oči supersonickou pistolí, ale vzápětí sražen ocasem netvora, který si ho pak zvedl půlmetrovými zkrvavenými zuby.

Přímo před Milanem vyplula z tmavohnědého moře jakási obrovitá medúza, asi půltunové zvíře jakoby stažené z kůže, po jeho obnažených vnitřních tkáních se řinuly prameny ostře páchnoucího žlutého slizu s kapkami zeleného hnisu, ta odporná věc se na břehu vzdula do dvoumetrové výše a celá se překlopila na Milana, porazila ho na záda a zaplavila ho beztvarou tíží svých roztékajících se vnitřností. Mladý muž vykřikl hrůzou do mokrého studeného těsta zalévajícího mu obličej, jen krátce, pak už nemohl křičet ústy zalitými hnusně olejovitým rosolem a rval si z obličeje to lepkavé břicho příšery, z něhož mu v rukou zůstávaly jen hlenovité cáry.

Když se pak z té živé břečky prorval nebo spíš vybrodil na vzduch, shrnula medúza své potrhané tělo do nové dvoumetrové vlny, převalila se na Milanova společníka a pohřbila ho svou půltunovou záplavou. Mezitím skalní netvor vyplivl rozžvýkané zbytky kapitána Flinta a uhryzl astrofyzičce Nině ruku i s ramenním kloubem.

Tohle by Naďu jistě pobavilo – Manku ale určitě ne…

Z tmavohnědých vln se vynořila šedě metalizovaná ponorka, z níž vystoupila jedenatřicetičlenná četa obyvatel nepřátelské planety, modré obličeje s černými šavlovými zuby, lesklé kovové krunýře, na přílbách tykadlové antény atd. Posádka ztroskotavšího Orionu 5 postavena zády ke skále, Milan vedle svého společníka a jednoruká astrofyzička Nina podpírala jednonohou radiobiložku Naomi. Zohavené zbytky kapitána Flinta zůstaly ležet v tratolišti krve.

Velitel čety zajatcům stručně přes interkom přečetl rozsudek smrti a vydal rozkaz k exekuci, popravčí četa zamířila hlavně ošklivě vyhlížejících hnědožlutě pruhovaných zbraní napřed na radiobiložku Naomi, velitel zvedl ruku a spustil ji, z třiceti hlavní vyšlehlo třicet fialových záblesků a Naomi už neměla hlavu – z krku jí visely už jen cáry jako okvětní plátky obrovské krvavé květiny.

„Teď ty –“ ukázal velitel katů na Milana, zvedl ruku, ale nespouštěl ji k povelu a s krutým úsměvem svých černých šavlových zubů se pásl na posledních vteřinách mladého muže před smrtí. Naďa by si tohle určitě vyfotila, ale Manka –

Velitel popravčí čety spustil ruku, vyšlehlo třicet fialových záblesků a Milanova hlava rázem v palčivém ohni, Milan zavrávoral, a když se mu pak podařilo otevřít oči, viděl svůj obraz v zrcadlově lesklém kovovém trupu roztříštěného Orionu 5… viděl, že už nemá obličej, jen hrůzný krvavý pahýl a v něm rozeklanou černou díru větší, než měl ústa.

Znovu pak otevřel oči už zase zpátky v karlínském šokbaru, kde další přesné kopie robotů „kapitána Flinta“, „astrofyzičky Niny“ a „radiobiložky Naomi“ v bezvadně vyleštěné pohotovosti zahálely u čerstvé kopie Orionu 5 čekajíce další pasažéry.

Milan si bezděčně přejel prstem po svém znovu hladkém obličeji a podíval se na něj ještě do zrcadla nad barpultem. Obraz mladého muže, který neví, co se sebou počít –

„Je ti teď líp?“ zachechtal se mužík v dětské astronautické přílbičce.

„Ani trochu.“

„Dyť jsem ti říkal, že voni už nemají co hrát! A lidi to už taky nebaví. Tak pojď si ještě skáknout na Vyšehrad, tam dávají ‚Zajatce krvežíznivých Siouxů‘…“

„Nebaví mě falešná krev, když mě týrá moje vlastní," zahučel Milan, nasedl do nejbližšího auta a jel pořád pryč, až zastaven hustými zástupy před vltavským lunaparkem. Tady bude hodně dětí, které má tak ráda, a třeba ji tu potkám –

Bavící se davy v jásavých letních tónech zlaté, modré a bílé, Milan mezi nimi ve svém staromódním stříbřitém dresu jako bludný rytíř ze zašlých staletí, kdy se ještě hynulo pro lásku… Otáčel se, dával se strkat a znovu vystupoval na špičky, koho vlastně hledáš? A jak ho můžeš najít, když jsi dosud nenašel ani sebe?

Přes trávník tlačili spolu mladí manželé dětský kočárek, v němž vidět právě jen pletenou bledě modrou čepičku… jakou i Manka pletla pro našeho syna. A tys ji vodil do motohračkárny, do Slaňáku, pak nechal odejít – ale nač jsi jí vůbec byl? – a nakonec ztratil sám sebe.

Tady se aspoň zase uvidím, vzdychl Milan a vešel do zrcadlového bludiště, jeho skleněné zdi zavířily celými roji Milanů, ale v očích všech zrcadlově krutě stejná výčitka. Tak jen si se prohlídni, študente. Smutná podívaná, co?

Kybernetický mozek bludiště je schopen po šesti minutách snímkování návštěvníka vytvořit jeho filmově přesné pohyblivé obrazy, ovšem jen dvourozměrné, a do skleněných chodeb vybíhala celá řada Milanů, jeden klesl na kolena, druhý lezl na strop a třetí ho strhoval za nohy – bludiště má úkol pobavit a tedy svou filmovou produkci ladí komediálně – čtvrtý Milan se stavěl do hrdinské pózy, pátý mu dělal nad hlavou oslí uši a sedmý oběma podrazil nohy, osmý usedavě plakal, devátý se mu pošklebovál, desátý si nade všemi zoufale rval vlasy, jedenáctý šaškoval – šaškovali všichni, až se živý Milan Kareta rozvzteklil a pokoušel se je škrtit, jeho ruce však procházely studeným prázdnem světelných pouze projekcí.

Táhněte k čertu, řekl Milan Milanům, protože já totiž nejsem jenom šašek. A vaše lunaparkové filmové triky mi nevidí dovnitř… kde mi z tváře zbyl jen pahýl a v něm černá díra. Ale i to jsem dnes už viděl. S mašinami jsem už domluvil a sám si teď vystavím novou tvář.

„Já tady už končím," řekl Milan v Kosmarchívu Vendulce Černé přicházející na odpolední směnu.

„Už tě omrzelo projíždět se tu na bicyklu. Ale kam půjdeš teď?"

„Za ní."

„No konečně ti, študente, začalo pálit to tvoje vysoké IQ. Nechceš čoko?"

„Ne. A mám v sobě i jiné věci než jenom IQ."

Mančina babinka Lebdušková Milanovi do vidfonu po kratším zdráhání (a delším bědování) s náhlou ochotou sdělila Mančinu australskou adresu v Melsydu včetně PSČ a Milan přímo z Kosmarchívu odletěl nejbližším expresním spojem do Austrálie.

To rozum podlehl citu? Výborně! Se samotným rozumem mi bylo k uzoufání.

Kapitola 10.
Potíže falešné vědkyně v Austrálii

JAK SE TRÁVÍ OSAMĚLÝ /ŽIVOT VE VILE? Je k uzoufání.

Manka Lebdušková malátně vstala z vyřezávaného křesla v japonském pokoji (z šesti obrazovek na jeho stěnách se na ni už hodinu valilo šest učebních videoprogramů biokeramiky) a švihla sebou na brokátovou pohovku v sousedním kuřáckém salónu (z jehož devíti obrazovek se na ni vyřítilo jiných devět biokeramických programů), už jen otupěle zírala na přívaly barevných grafů, schémat a modelů uhánějící neproniknutelnými džunglemi vysoké termo-, mas a fyzmatematiky, z malachitového sálu v prvním patře sem podlahou zdola vnikaly shlasy dalších čtrnácti audivideoprogramů… jako ze všech zdí téhle hrůzné ratejny a ještě i při spaní další dva hypnopedicky přímo do bezbranného mozku. Nejhorší okamžik každého dne přichází odpoledne, kdy se na obrazovce vidfonu zjeví stříbrovlasá hlava mé australské maminky Nancy G. Dee, generální ředitelky melsydského Biosyntu… stále naléhavěji čekající na novou biokeramickou výrobu, kterou „mladá pražská vědkyně Manka" slíbila vymyslet.

„Haló Manko," řekla z obrazovky vidfonu paní Nancy vlídně, „jak pokračuješ?"

„Jsem v tom až po uši."

„Asi bys už neměla tolik studovat, ale spíš už něco sama vymyslet. Můžeme tě čekat zítra ráno?"

„Zítra ne!"

„Tak pozítří. Ale už určitě! A jdi se trochu proskočit do zahrady, vypadáš dost špatně."

„Vědkyně Manka" je na tom ale úplně bídně. Ve dne v noci nonstop pěchována biokeramikou v kvantech, která by oddělala i otrlého akademika, ale stejně je to k ničemu, protože učební programy sdělují ovšem jen to, co už bylo vymyšleno, spočítáno, vykonáno, zavedeno… a to se lze bezpracně dovědět pouhým stisknutím tlačítka, to zařídí kdejaký pitomý robot. Ale ode mne se čekají mé vlastní nápady a moje původní řešení… když já ale z celé školní matyky došla nejdál k integrálům a na nich zhasla. Proč jsem se tu místo vědkyně nevydávala třeba za dětskou sestru? To bych byla aspoň něco platná. Ach jo, tak dneska se mi ještě podařilo usmlouvat zítřek. Ale co můžu přinést paní Nancy pozítří?…

„Šíleně mě bolí hlava!" stěžovala si Manka svým dvěma domácím robotům nad čerstvým smetanovým dortem a kopcem malinové zmrzliny v jantarové jídelně.

„Při studiu čtyřiapadesáti učebních programů současně je to zcela přirozené, ale váš bezkrevný půvab tak dosáhl svého vyvrcholení," usmál se vanilkový B5G.

„A z vašich tváří bezpečně zmizelo vše, co byť i jen vzdáleně by mohlo vyvolat sebeslabší mléčnou asociaci," dodal kávový B5G podávaje jí dvorně zrcadlo s platinovou rukojetí.

To jsou komplimenty, co! Můj starej dobrej Fifák doma mi denně o mně říkal „Krev a mlíko! Tvářičky jako růžičky…" a měl docela pravdu – tenkrát. Tady teď vypadám jak v rakvi – „Nemůžu se na sebe už ani podívat!" zahučela Manka, oba B5G se vrhli k oknům a francouzským dveřím, spustili rolety i žaluzie a pokoj zmizel ve tmě, do níž svítilo jen devět

obrazovek biokeramických programů.

Tihle dva pitomí plecháči mě tady dorazí, Manka utekla ke zdvižiu, sjela do zahrady a spěchala dívat se aspoň přes plot na živé lidi. Měla tu jediné sousedy Millsovy ve vile 1208 B (zbytek Mančiny parcely 1208 A obklíčen hustě zarostlým areálem Maorského skansenu).

Půvabná čtyřicetiletá matka Glenda Millsová má čtrnáct dětí jak stupínky od devatenáctiletých dvojčat Jacka a Boba až po dvouměsíční miminko Sheilu, Brian Mills (46) je pohádkový tatínek a ve zbylém čase vyrábí romány. Tento král bestsellerů a autor pěti knih ročně by jich stihl klidně vyrobit padesát, ale raději si hraje s dětmi, z nichž ostatně čerpá svoje náměty.

Když se třeba Jack začne prát s Bobem o otcovo svolení učesat sedmnáctiletou Marion, Brian Mills si do kapesního komputeru pohotově vycvaká charakteristiky a silová pole těchto čtyř účastníků rozbíhajícího se konfliktu, jeho polarizaci (otec přeje Jackovi, ale Marion by se dala raději česat Bobem), energetiku (v tomto případě bojovnou rivalitu dvojčat Jacka s Bobem, svou otcovskou pevnou ruku a dívčí něžnost Marion), gradaci konfliktu (Bob kopne Jacka do kolenní čéšky, dostane za to od tatínka facku a Marion hodí hřeben do bazénu) a ovšem happy-end (Bob s Jackem češou náhradním hřebenem každý jednu půlku hlavy Marion, která přitom kouše ananasovou buchtu, otec má pod střechou nový čtyřsetstránkový román a všichni se máme zase rádi).

Velký stolní komputer ve spisovatelově pracovně pak už jen dosadí jména (zaručeně neexistujících osob), postavy, prostředí a episodky ze své elmag-paměti (kterou Brian dálkově a bez výběru dobíjí vším, co ho napadne, co přečte nebo uvidí v televizi), vyloučí publikované již odstavce a zejména vše, co by kohokoliv mohlo jakkoliv podráždit, a přídatné zařízení vytiskne první verzi nového díla (kterou si Brian už jen málokdy přečte – má na to finišovací kybernet). Za dva dny už putuje čerstvý román v desetimiliónech čtecích krystalků do světa i přilehlých souhvězdí.

Na zahradě vily 1208 B skotačilo pět nebo osm dětí, devítiletá Patty houpala miminko Sheilu v nafukovací kolébce, tatínek Brian si hověl v lehátku a paní Glenda zavolala na Manku, která došla k jejich plotu ze zeleného skla:

„Pojď dál, Manko!“

„Musím se učit.“

„Ale když je dnes tak krásně, nemohla bys výjimečně být aspoň na hodinu méně geniální?“

„Ale já pozítří už musím do fachy.“

Pohostinní Millsovi pokaždé zvali Manku na své časté (a vlastně nepřetržité) zahradní slavnosti, ale Manka se při nich necítila dobře, když nesčetným Millsovic příbuzným a známým znovu a znovu představována jako „ta geniální vědkyně z Prahy, která přijela zachránit Biosynt“… Musela prchat před rojícími se otázkami o svém „obrovském objevu“, až nakonec Australci usoudili, že Manka je „strange“, což znamená „cizí“, ale zároveň i „divná“.

Maminka Glenda chtěla pohoupat miminko Sheilu, ale devítiletá Patty ji nechtěla pustit ke kolébce, až se matka s dcerou o ni začaly strkat. „Pokračujte!“ vykřikl na ně Brian Mills a hbitě uvedl v chod svůj kapesní komputer. „Děcka, z toho bude nová knížka!“

„Uveďte tematickou skupinu, rozsah díla a jeho název!“ objednal si shlas komputeru.

„Psychologická novela o citovém napětí mezi třemi ženami v čechovovském stylu, dvě stě stran, a název – nechce se mi vymýšlet dialogy za mimino Sheilu, tak ji uděláme němou – název: Němá z Portici!“ hlásil Brian Mills.

„Tento titul byl již publikován,“ upozornil ho věrný komputer.

„Taky mám dojem, že jsem to už někde slyšel,“ připustil Brian. „No nic, nazveme to teda Němá z Botany Bay. Děcka, máme novou knížku a já už v červnu splnil roční plán! Maminko, podávej svačinu.“

(„Němá z Botany Bay“ se stala světovým hitem léta roku 2300 a od 1. září téhož roku zavedena jako povinná četba do všech australských a novozélandských škol.)

Jak včely k rozkvetlému akátu se slétaly Millsovic děti k bíle prostřenému zahradnímu stolu a nakrmené se pak vracely zpátky jak do úlu, Jack, Bob a Marion do svých studentských pokojů učit se na pololetní zkoušky, Brian do své pracovny ke strojovému zpracování nového díla a Glenda do prádelny, rozsáhlá žlutá vila 1208 B celá vesele bzučela životem –

– a čelem vzad: nad prázdnými anglickými trávníky obludně strměla pustá ohromná bílá vila 1208 A se zatemněnými okny jak nabílená hrobka a v její tmě uvnitř čtyřiapadesát programů neproniknutelné biokeramiky.

S třeštící hlavou vstoupila Manka pozdě v noci do skleněné střešní kopule (protože i v posteli na mě číhají dva hypnopedické programy, aby se vrhly na můj spánek) a zachvěla se zimou. Melsydský červen je nejchladnější měsíc roku, v porcelánovém bazénu se studeně leskla tmavá voda a kolem rozhozeno prázdných osmadvacet plavacích křesel a lehátek. A jsem tu strašně sama.

Na černém nebi nad černým vlněním Botany Bay se mrazivě třpytila neznámá souhvězdí jižní polokoule. Cizinka pod cizím nebem… proč vlastně tu ještě straším? V Praze je teď léto a na ulicích se tančí až do rána. Co asi dělá dědynek, s kým špásuje při snídani? A babinka určitě zas běduje… teď ale je proč. Vzpomene si na mě někdy Vendulka Černá a všichni v Kosmarchívu? A Milan… kterému jsem utekla. Kam ale?

Až nacpána prášky pro spaní upadla Manka, schoulená jak zimomřivá kočka, do těžkého spánku, jemuž však i milosrdenství snu uloupeno dvěma hypnopedickými programy, „…izotopy neodymu, galia a osmia katalyzují, kdežto izotopy antimonu, ytria a thalia inhibují translaci bio-cisstruktury do aluminosilikátové transstruktury…,“ sugeroval jí jeden shlas a druhý do ní současně bušil: „…a jestliže dále platí, že gradient eta-psí je větší než součin kappa-sigma-psí na mínus šestou a tedy čtverec kořenů ypsilon s čarou a ypsilon s dvěma čarami je menší než součin ró-gama-kappa-sigma-psí…“

Odpoledne se ve vidfonu zjevila obávaná stříbrovlasá hlava generální ředitelky Nancy G. Dee a její autoritativní náhle hlas: „Tak zítra musíš přijít a nechci už slyšet žádné výmluvy! Čeká tě celý Biosynt.“

„Zítra přijdu.“

A vydám se vašemu soudu.

NA VÝPRASKU JE NEJHORŠÍ ČEKÁNÍ NA VÝPRASK a třesouc se jak nemocný ratlík jela Manka ráno do Biosyntu. Na melsydských ulicích veselé zástupy v módních barvách léta (v Austrálii ovšem zimy, ale celosvětová výroba se přece nebude párat s něčím extra pro každý zeměpás), všude vidět už jen zlatou, modrou a bílou – ve svých žlutooranžových šatečkách se skromným stříbrným proužkem vypadám už nemožně staromódně, ale třeba zrovna tohle dojme paní Nancy, když jsem se tak strašně moc snažila, že jsem se nedostala ani na krok z domu.

Na konci ulice vyrostla hliníková a skleněná pahorkatina Biosyntu a po dvou minutách skoro nedýcháni stanula Manka před jeho generální ředitelkou.

„Konečně!“ řekla Nancy G. Dee.

„Já…“ začala Manka, ale mluvidla se jí strachem zablokovala.

„Za hodinu vystoupíš před celým podnikovým vedením a předtím si pojď ještě prohlédnout naše provozy,“ usmála se generálka a ve dvousedadlovém elektrickém autíčku vyjela s Mankou na exkurzi.

„Termogenerátor… refrigerace… asynchronní re-syntéza… integrátory…“ ukazovala jednotlivé aparatury jako samozřejmosti Mance, která jak slepice na cyklotron zírala na zaoblené tvary obrovitých oblud něžných pastelových barev, jež se v pavilónech, halách, ale nejvíce na volném prostranství tyčily, plazily a objímaly jako brontosauři zkamenělí při laškování nebo naruby obrácený vnitřek větší krápníkové jeskyně.

A na různých místech nahoře i dole v ohbích ladných křivek, ve skleněných kabinách, na balkóncích, pod stříškami, ale i pod barevnými slunečníky bylo vidět lidi ve sportovních bílých dresech, jak sedí před obrazovkami a ciferníky, jen tu a tam někdo stiskl knoflík nebo pohnul páčkou, jako by na tom ani příliš nezáleželo… to bych určitě svedla taky a oni by mě přijali jako svou. Proč jsem ze sebe proboha udělala zrovna vědkyni –

„Lidi tě zdraví, Manko,“ usmála se paní Nancy, „a celý Biosynt vítá svou mladou biokeramičku.“

Z těch kabin, balkónků, zpod stříšek i barevných slunečníků mávali lidi a volali přátelské pozdravy – tím hůř však v jejich teplém dešti Manka na sedátku zvolna projíždějícího autíčka se cítila jak odsouzenec vlečený uličkou vojáků s pruty.

„A teď nám Manka Lebdušková přednese svůj plán nové biokeramické výroby,“ řekla pak ve své pracovně generální ředitelka dvanáctičlennému vedení Biosyntu.

Manka ze sebe všecko vyklopila.

Udivený šepot ředitelské porady rychle přešel do podráždění a pak se ozvaly výkřiky hněvu, „…a my jí objednali na poloprovoz devadesát tun vzorků biomasy a keramik!“ „A já vyčlenil na třetí kvartál čtyřicet procent kapacity!“ „Ona je šílená –“ „Ne, ta holka si z nás dělá pustou srandu!“

„Tak dost,“ řekla paní Nancy G. Dee unaveně. „Všichni máte pravdu. Byli jsme podvedeni a biokeramická výroba prostě nebude. Vysvětlím to našim lidem sama, protože jsem všecko zavinila. A pro tebe, Manko, teď zafunguji naposled jako tvoje zdejší maminka. Nevyhodím tě na ulici, ale pošlu tě k doktorovi.“

V závodní ordinaci Biosyntu musela Manka sdělit svá osobní data a mladý robustní lékař s ošetřovatelkou je vycvakali do informačního okruhu se žádostí o Mančin chorobopis.

Místo něj však obrazovka rudě zaplála poplachem nejvyššího stupně. „To je ta holka teroristy, který potopil křižník Warlord!“ zaječela ošetřovatelka prchajíc oknem a boxersky statný lékař zbledl, vytrhl ze stolu hranatou pistoli a horečně ji nabíjel sadou fialových ampulek.

„Jste zadržena až do příchodu eskorty oblastního administrátora Jižního Pacifiku. Při sebemenším pokusu o útěk budu nucen vás okamžitě umrtvit!“ vykřikl rozčileně a třesoucí se rukou namířil těžkou pistoli Mance přímo do obličeje.

„VŽDYŤ ALE TA HOLKA JE JINAK DOCELA NORMÁLNÍ!“ zasupěl s údivem tlustý psychiatr těžce ozbrojený psychorevolvery různých kalibrů, když na modré obrazovce prohlížel Mančin psychogram odvysílaný sem pražskou genetikou 5. obvodu. U masivních olověných dveří podzemního bunkru melsydského blázince střežilo Manku Lebduškovou připoutanou k ocelovému křeslu šest mužů eskorty s psychosamopaly a věnci granátů s psycho-plynem v plné pohotovosti.

„Něco nám tu ale nehraje,“ upozornila mladičká psycholožka svého kolegu a útlou hlavní elegantní dámské psychopistolky zaťukala na červenou obrazovku s novým, právě pořízeným psychogramem Manky. „Praha nám hlásí její IQ 99, ale my jí teď naměřili IQ 101.“

„Že by jí ty její děsné skopičiny zdvihly inteligenci?“

„Někteří autoři definují inteligenci jako schopnost řešit neobvyklé situace – a těch si tahle Lebdušková v krátkém čase pořídila věru dost. A pak ještě tady…“ srovnávala mladá lékařka oba psychogramy, „Praha vyčíslila IRAF Lebduškové v hodnotě 1000, ale my teď naměřili jenom 800…“

„Lebdušková, máte dojem, že jste teď chytřejší a méně bláznivá, než jste byla v Praze?“ zeptal se tlustý psychiatr Manky.

„To nevím, ale určitě už teď nebudu tak hloupá…“ zašeptala vyšetřovaná a zavrtěla se v poutech z lehkého, ale nezničitelného berylénu.

„Vy jste si opravdu myslela, že osmnáctipokojová vila s bazénem ve střešní kopuli a týden televizních kursů z vás udělá vědkyni?“ zeptala se jí lékařka soucitně.

„Teď si to už nemyslím,“ špitla Manka.

„Subjektivní pocit pacientky je ve shodě s naším přeměřením, že její IQ stoupl, kdežto její IRAF klesl, ale i s jejím chováním. V Praze rozbila letadlem orloj, ale potopení Warlorda se už aktivně neúčastnila a u nás teď už jen desinformovala imigračního robota na letišti a mystifikovala ředitelku Biosyntu,“ upozornila lékařka.

„Jenže ale subjektivní pocit pacientky ani případné slábnutí jejích skopičin nemají valnou cenu, když stupeň sebepoznání Lebduškové je pořád ještě žalostně nízký, vidíte –“ řekl tlustý psychiatr a rukojetí těžké hranaté pistole netrpělivě ťukl do modré i červené obrazovky, „a to změřila Praha stejně jako my. Takže podívejte, Lebdušková. My vás teď nemůžeme prostě jen poslat šupem zpátky do Prahy – to jsme už jednou udělali a máme vás tu zase! A Austrálie nehodlá kvůli vám znovu zavádět pohraniční pasovou kontrolu. Takže my vás napřed dostaneme z nejhoršího – máme na to speciální tábor základní psychoterapie – a pak, podle příkazu oblastního administrátora, budete eskortována z Austrálie střeženým nejkratším supervýškovým koridorem přísně mimo obydlené oblasti. Odvezte pacientku do tábora Gibson!“

Šest mužů eskorty uvedlo svou výzbroj do palebné polohy a Manka připoutaná k ocelovému křeslu převezena v těžkém pancéřovém transportéru podzemním tunelem daleko za město na tajné letiště v buši. Obrněný letoun se přeřítil přes kontinent a kolmo přistál v západní Austrálii těsně u obratníku Kozoroha na vyprahlé pláni Gibsonovy pouště pod úpatím řetězu sežehlých skal pohoří Runton Ranges.

Tábor základní psychoterapie Gibson je čtverec holé spálené země obehnaný dvojitým vysokým plotem z ostnatého drátu, v jehož každém rohu se tyčí strážní věž. Uvnitř jsou už jen dva nízké baráky z vlnitého plechu, A-blok pro muže oddělený ostnatým drátěným zátarasem od ženského B-bloku.

„Svlíkat!“ poručila Mance atleticky urostlá dozorkyně v béžové tropické uniformě a hodila jí k nohám „stejnokroj“ chovanců Gibsonu – dvoumetrový pruh hrubého plátna, který místo ramínek, zipu, knoflíků, pásku nebo dokonce ozdob byl právě jen potřen proužkem vláknitého lepidla na okrajích.

„Já jsem paní Raulersonová, dobře si to pamatuj,“ představila se pak Mance zalepené do toho kusu plátna a odvedla ji na pracoviště za barákem B, kde dvě stejně oděné pacientky kopaly v zemi každá svůj kus příkopu. „Tohle je číslo jedna, bestie Meg, která otrávila svého tchána a manžela,“ ukázala prstem na zavalitou řídkovlasou chovanku a pak na druhou, vychrtlou a šlachovitou se světlým drdolem, „a tohle číslo dvě, Lieselot, která zabila své nenarozené dítě. Ty budeš číslo tři, dobře si to pamatuj! A vy dvě taky. Tohle je číslo tři, protispolečenský škůdce Manka.“

Bestie Meg a Lieselot se na nový přírůstek líně zašklebily.

„Číslo tři, teď dávej dobrý pozor!“ pokračovala dozorkyně Raulersonová. „Po celou dobu pobytu v táboře Gibson máš úplnou svobodu a volnost, abys měla dost času o sobě přemýšlet. Můžeš dělat, co chceš, nebo nedělat nic. Budeš-li ovšem chtít jíst, musíš vykopat kousek příkopu. Za jeden metr příkopu dostaneš jeden balíček proteinových sucharů s přísadou vitamínů. Když budeš mít žízeň, stačí vykopat další metr a dostaneš dvoulitrový džbán vody. No a když vykopeš ještě jeden metr, půjčím ti na noc přikrývku. Číslo tři rozumělo?“

„Ano,“ špitla Manka.

„Ano, paní,“ doplnila ji dozorkyně, namířila na Manku svůj bachratý prsten z šedého kovu, stiskla jej mezi prsty a Manku zkroutilo bolestivé elektrošlehnutí. „Tak ještě jednou: číslo tři rozumělo?“

„Ano, paní!“ křičela potrestaná Manka.

„Dobře. Takže za tři metry příkopu dostaneš všechno, co potřebuješ. Budeš mít ovšem spousty času a tak můžeš kopat dál a libovolně si zvyšovat životní úroveň. Za metr příkopu můžeš dále dostat konzervu klokaního guláše, nebo sladkou kokosovou tyčinku, nebo hřebínek – můžeš si svobodně vybrat dle chuti. Měla jsem tu jednu pacientku, která si denně vydělala na osm kokosových tyčinek, protože nerada suchary, a zas tři jiné, které se spojily a za třicet metrů příkopu dostaly šedesát litrů vody, aby se mohly vykoupat ve vaně. Za půjčení vany je ovšem dvoumetrový příplatek. Takže všechno jasné, číslo tři?“

„Ano – ano, paní!“

„Krumpáč a lopatu máš v baráku pod svou palandou číslo tři a přátelsky ti radím, abys začala kopat raději hned. Dva metry dnes můžeš ještě stihnout a i když tě ráno v blázinci asi nakrmili, počítej se žízní. A s tím, že bez deky ti bude v noci zima.“

Tropické slunce nad žlutou pouští nemilosrdně pralo do nahé rozpukané země, žádný stín od obzoru k obzoru, jen rozpálený vzduch se v bezvětří vlnil a horce tetelil. Manka začala kopat svůj první metr ve vražedném žáru, v němž každý pohyb byl čirým utrpením.

SEN MÁ MOC ZAHLADIT ZLÝ DEN, ale první noc v táboře Gibson se zničené Mance nezdálo nic a ještě za tmy se probudila kousavým chladem – vyčouhlá Lieselot jí ve spánku stáhla tak těžce vysloužen přikrývku.

Před úsvitem je poušť zlověstně černošedá, Manka odtrhla slepené okraje svého plátěného úboru, zamávala jím ve studeném vzduchu – veškerá zde možná ranní toaleta – znovu se do něj zabalila, přítlakem znovu slepila jeho okraje a třesouc se zimou začala horečně kopat svůj příkop pro zahřátí a z lomcujícího hladu: její poslední jídlo byla včerejší snídaně v jantarové jídelně bílé vily 1208 A nad Botany Bay, a pak včera večer už jen džbán studené vody.

Východní horizont Gibsonovy pouště pomalu světlal, pak zaplál rudě, zmosazněl a slunce vystřelilo své první šípy. Až pak bestie Meg a vytáhlá Lieselot (ale ta je pro mě taky bestie) nevrle a jakoby strkány se přiškobrtaly na nucené pracoviště.

„Ty to bereš nějak moc sportovně,“ ušklíbla se tlustá Meg na Manku, která již dokončovala svůj první metr příkopu.

„Musela jsem se zahřát, protože nějaká bestie mi v noci ukradla deku,“ řekla Manka s významným pohledem na zlodějku Lieselot.

„Bestie jsem já, ale zatím jsem ti nic nešlohla!“ zavrčela Meg výhružně.

„Já bestie nejsem, ale ráda spinkám v teplíčku,“ zívla rozespalá Lieselot.

Slunce vyplulo nad obzor a začalo nelítostně pražit do sehnutých těl tří žen ryjících příkopy do věčně žíznivé země. S rozlámaným tělem dorazila Manka svůj první metr a na dlani jí praskl puchýř nalitý vodou, vysála z něho bolest a svůj první ranní doušek teplé tekutiny. Zvířený písek jí skřípal v zubech, drhnul tělo smáčené filmem potu a slaně pálil v

zanícených koutcích očí.

Za drátěným zátarasem se z baráku A rozmrzele vyloudali tři polonazí muži s lopatami a krumpáči.

„Hele, nová ženská!“ křikl hrubý chlap zarostlý zrzavou srstí až k pasu.

„Ahoj, Rode! Jak ses vychrupal, miláčku?“ volala na něho Meg ženouc se k ostnatému drátu.

„Ta bestie se k němu odporně lísá, ale Rod je správnej a dolízavý ženský nesnáší. A miluje jen mě – to si dobře pamatuj!“ řekla Lieselot Mance s velmi zřetelnou vyhrůžkou a zamávala lopatou ryšavému Rodovi, který však měl oči jenom pro Manku.

„Pusinko Meg, nezbyla ti kokosová tyčinka? Ani tobě, zlatíčko Lieselot?“ vřískal za plotem ohyzdný roztřesený trpaslík s vrásčitou pleší.

„To je hnusák Slim, elektroman a žádnej mužskej,“ řekla Lieselot pohrdavě, „on si místo toho píchal do nervů dráty, aby byl pořád v transu.“

Třetí muž byl obrovitý Korejec, který mlčky začal kopat, „To je němej Pcheng,“ řekla Lieselot, „a je jak balvan. S tím nehne už vůbec nic.“

V sílícím slunečním žáru rychle zvadlo flirtování mezi ženským a mužským barákem, nejen zcela beznadějné, ale i nepřesvědčivé a vlastně jen z nudy. Ostatně už jen křičet v horku na dálku přes dvojitý zátaras bylo příliš vysilující.

V deset hodin přijela v písečném elektrotančíku dozorkyně Raulersonová a změřila výkony svých svěřenek. Všecky tři měly už přes dva metry výkopu a každá fasovala za první metr džbán nezbytné již vody, za druhý metr si Meg vybrala plechovku klokaního guláše, vychrtlá Lieselot tvrdou kokosovou tyčinku a Manka balíček sucharů – první jídlo po bohatých hostinách v klimatizované bílé vile nad Botany Bay při třpytu stříbrných lasturových mis ve světle čtyřiadvaceti svíček, a ty dorty a ty kopce malinové zmrzliny… Manka zhltla chlebovité suchary i s celofánem a protiprašnou fólií. Hlad jí poněkud přestal svírat břicho, ale rovnoměrně se rozhostil po celém těle.

„A jestli budete ještě jednou povykovat a mávat přes plot na mužský, tak vás polechtám tímhle –“ řekla nakonec dozorkyně Raulersonová přejíždějíc palcem svůj bachratý šedý prsten s elektrobičem. „Číslo jedna a dvě rozuměly?“

„Ano, paní,“ zamručela Meg.

„Ano, paní,“ zavrčela Lieselot a Mrs. Raulersonová odjela elektrotančíkem zpět do klimatizovaného bílého bungalowu strážní jednotky nad táborem.

Ve vražedném poledním žáru se nedalo na slunci už ani stát a chovanci i chovanky se stáhli do svých baráků k „siestě“ na holých tvrdých palandách.

„Jestli o tomhle řekneš Raulersonce jenom slovo, tak tě vlastnoručně uškrtím!“ řekla Lieselot Mance, rozlepila svůj plátěný úbor pod paží, z tajné skrýše na těle nábožně vyňala ostrý střep zrcadla (zakázaný zde trojnásobně: 1. zrcadlo, 2. zbraň, 3. sebevražedný nástroj) a přibližujíc jej i oddalujíc od svých krátkozrakých vodových očí zálibně se prohlížela ze všech poloh a úhlů.

„Půjč mi to na chvilku,“ škemrala Meg sledující závistivě rozkošnické hry Lieselot.

„Za dvě kokosové tyčky.“

„Určitě ti je dám z večerního přídělu!“

„Platí se předem.“

„Aspoň na vteřinku, jenom na jedno podívání… a hned večer dostaneš dva sladké kokosáčky!“

„To říkáš vždycky a pokaždý pak nafasuješ klokaní guláš jen pro sebe. Ty jsi moc žravá, Meg.“

„A ty zas moc pitomá, Lieselot! Co ty v tom střepu můžeš vidět – akorát svůj vyzáblej kozí ksicht s vytahanou kůží, vyblitý voči, frňák jak skobu a ubohej vyšisovanej drdol!“

„Rodovi se ale zrovna tohle moc líbí. A tlustý plešatý ženský jako ty on nesnáší – i když se k němu odporně lísají!“

„Náhodou Rod je do mě úplně žhavej a na tebe kašle, když mu uboze máváš lopatou!“

„Rod kašle na tebe, ale mě miluje!“

„Tak ty mě chceš naštvat, kozo!“ zavřeštěla Meg a překvapivě mrštně skočila na Lieselot, která ji tvrdě odrážela svou dlouhou hranatou paží, až se jí do ní Meg zakousla. Lieselot sykla bolestí a zrcadlovým střepem ťala Meg do ramena. Čímž skončena siesta a soupeřky lízajíce si utržené rány škobrtaly z baráku pokračovat ve výkopu.

„Jak sis odpočinkal, miláčku Rode?“ křikla Meg vysíleně přes drátěný zátaras.

„Trhni si nohou, bestie!“ zařval na ni ryšavec malátně a Lieselot mu chabě zamávala lopatou. „Ti mužský jsou tu beztak jen pro osolení naší terapie,“ vzdychla si.

V rozžhaveném odpoledním vzduchu se Mance zdálo, že každou vteřinu omdlí, v čemž jí bránil jen stále hryzavější hlad, který se slábnoucím sluncem vytrvale sílil… Meg náhle odhodila krumpáč, vrhla se do příkopu a prsty vydrápala ze země jakýsi odporný hmyz, který pak chroupala i s hrstí písku.

V šest hodin večer přijela Mrš. Raulerson v elektrotančíku, změřila vykopanou metráž a otevřela svou pojízdnou kantýnu. Kromě vody a přikrývek si Lieselot vybrala kokosovou tyčinku, Meg a Manka po plechovce klokaního guláše.

Sotva se k ní však v baráku nedočkavě usadila na své palandě, stanuly před ní obě spolupacientky.

„V Gibsonu odjakživa platí takovej starej zvyk, vlastně zákon –“ začala Lieselot.

„– že každá nová musí dát svůj první výdělek jako zápisný a vstupný,“ dořekla Meg a vydrápla Mance konzervu klokaního guláše.

„Ale vždyť já od rána nic nejedla!“ vykřikla Manka zoufale.

„Ráno jsi měla suchary a to ti do zítřka stačí,“ řekla Lieselot skoro vlídně a vytrhla Mance přikrývku.

Večerní poušť vychladla, zčernala a ztichla, jen v bílém bungalowu strážní jednotky nad táborem se zlatě rozsvítila všechna okna a z terasy pak zazněla hudba. Ti lidi tam tančili… tak daleko odtud jako na jiné planetě.

Manka pocítila vzadu na hlavě, jako by se na ni někdo díval, prudce se otočila a strnula. Na druhé straně drátěného

zátarasu se děsivě tměla silueta obrovského Korejce Pchenga s rukama rozepjatýma po drátech, jako by je chtěl přelézt k ní… A pak zakvílelo jeho strašné němé vytí.

ČLOVĚK VYDRŽÍ VŠECKO a Mančin mladý organismus si začal rychle zvykat na tvrdý život v táboře Gibson.

Práce – jídlo – spánek, už nic víc, ale tyto základní kategorie ve zcela oproštěné podobě: práce bez nerváků, spěchu, pochybností a každý den bezpečně hotova; jídlo právě jen na zahnání hladu prospívá zažívání i figuře (já nikdy nevěděla, kdy mám dost, a začínala už tloustnout) a blahodárný spánek z tělesné únavy, dlouhý, hluboký a očistný bez umělých chemických omámení nebo dokonce hypnopedické tyranie… Manka začínala čerpat ze „základní psychoterapie“ tábora Gibson, nebo jej aspoň přestala považovat za koncentrák.

„Neměj Pcheng se do tebe zamiloval,“ řekla Mance Lieselot.

„To si tě našel pěknej holoubek!“ ušklíbla se Meg, ale v hlasech obou žen zazněla závist a žárlivost… jejich společný „miláček“ Rod kašlal stejně pohrdavě na Meg i Lieselot, elektromana Slima nelze považovat za muže a pak zde zbýval už jen Pcheng. A která žena nepotřebuje mužské aspoň pohledy?

Obrovitý Pcheng se díval na Manku denně po celou dobu denního světla, při práci jen tajně pokukoval, aby svůj něžný vztah nevydal posměchu ostatních, ale každé ráno čekal na svém místě za zátarasem a znovu pak večer při setmění, kdy ostatní už leželi na palandách.

Manka rovněž vstávala první ze svého baráku, měla ráda jitřní chlad, kdy i práce šla lépe od ruky, a tak se podivná dvojice vídala dvakrát denně nerušeně o samotě. Mance se zželelo obrovského muže, jeho žlutých paží bezmocně rozepjatých po drátěném plotu, na nějž naléhal jako ukřižovaný, a jeho skučivého kvílení.

Ale jak potěšit němého cizince za ostnatým drátem? Úsměv a žertovné posunky ho dráždily k žalostnému chroptění a tak mu Manka začala zpívat (což nás skoro již odnaučilo elektrotechnické století, v němž pouhé stisknutí tlačítka stačí k celé záplavě zvuků ze všelijakých kanálů), zpívala mu své dětské písničky, kterým Pcheng zuřivě tleskal rukama jak lopaty, ale pak si jimi stíral slzy, když mu večer tiše zpívala „Ach, kde jsi, kde jsi, hvězdo má…“

Spolupacientky se již vzdaly pokusů obrat Manku o její výdělek. Vzteklá a všežravá Meg, vskutku bestie, jen jednou natáhla ruku po Mančině klokaní konzervě, ale couvla před jejím divokým odhodláním, s jakým se Manka proti ní rozpřáhla krumpáčem.

„Jestli mi ještě jednou ukradneš při spaní deku,“ řekla Manka třetí večer Lieselot, „budu číhat třeba celou noc a ty se ráno probudíš bez svého zrcátka.“

„To bys pak ráno zažila takovou nakládačku, jakous ještě nezažila, a třeba bys ji ani nepřežila!“ zavrčela Lieselot.

„Možná. Ale ještě před ní určitě stihnu rozdupat ti to tvoje zrcátko na skleněnej prášek!“

Manka vstávala první ve svěžím ranním šeru, zpívala Pchengovi za plotem a se svými družkami pak hloubila příkop pod obloukem stoupajícího a klesajícího slunce, už bez dřívější nesnesitelné trýzně, neboť tělo se otužilo a ruce se naučily šikovnosti i drobným grifům. Lopatou se hází vždy ve směru dlaně držící násadu níže, krumpáč se spouští do země vlastní vahou a pak se jím netrhá, nýbrž daleko lehčeji páčí. Bez mimořádného již úsilí vykopala Manka denně sedm metrů příkopu, což jí stačilo na dvě dvoulitrové dávky vody, přikrývku na noc, balíček sucharů, dva klokaní guláše i sladký dezert kokosové tyčinky – vše, co v Gibsonu potřebovala, mohla mít a chtěla.

Až když se tělo zklidní, může z něho mysl vzlétnout vzhůru, ale i sestoupit do nitra bytosti, a v prodlužujících se přestávkách při zvládané práci i po ní vykročila Manka po schodišti sebepoznání. Proč vlastně existuji? Protože jsem živá a pro lidi. Co chci od světa? Hodně. Ještě celý život. Ale co ty jsi mu sama dala? Zatím skoro nic. A svým lidem? Jsem utekla.

„Číslo tři,“ řekla večer Mance dozorkyně Raulersonová, „telemetrický indikátor nám ohlásil, že tvá základní psychoterapie Gibson se přiblížila ke konci. Za tři dny opustíš tábor a Austrálii.“

Toho večera zpívala Manka Pchengovi za plotem se štěstím i dojetím a ráno pak znovu, již vyrovnaněji, ale o to vroucněji. Krátce po deváté však rázem ztratila svůj klid a strnula.

Do mužské části tábora za drátěným zátarasem dorazil písečný elektrotančík a statný dozorce v béžové tropické uniformě z něj vystrkal hubenou chlapeckou postavu, která si napřed loktem zaclonila obličej před žhnoucím sluncem a pak se klidně vydala k plotu.

„Ahoj, Manko!“ křikl Milan Kareta vesele, jako bychom se naposledy viděli včera odpoledne v pražském Paláci her.

„Milane –“

„Číslo čtyři, k noze!“ zařval na něho dozorce jak na psa, ale Milan ho neposlouchal a kráčel dál k plotu. Dozorce na něho zamířil svůj šedý prsten s elektrobičem, Milan vykřikl, upadl tváří na zem a zkroutil se bolestí.

Kapitola 11.
Co je to štěstí?

LOGIKA MUSÍ PŘECE ZVÍTĚZIT VE VŠEM, opakovala si tvrdošíjně Naďa Norková promítajíc si pozdě večer ve svém studentském pokoji audivideozáznamy, jež si pořídila kamerou skrytou ve svých žlutých vlasech o každém setkání s Milanem Karetou. Co se mi to tu pořád nedaří a vzpouzí?!

Naďa cvakla přepínačem a na obrazovce se znovu objevil záznam č. 42f, Pavilón čtyř vod. Já: „…Ty jsi po nemoci?“

„Jsem v ní až po uši,“ odpověděl Milan z recordingu.

Já: „Tak ji začneme likvidovat!“

Načež (záznam č. 42g) jsem ho nahého nahnala do zdviže – nepostupovala jsem příliš radikálně? – a v suterénní Eskymácké zátoce (záznam č. 42h) ho srazila do vody, Milan se sice lekl (č. 42i), ale brzy se uklidnil (č. 43a – d) a ve vodních hrách lachtanů nalezl nejen zalíbení (č. 45e – 52m), ale i zřetelnou (č. 54c: detail Milanova obličeje) náklonnost ke mně. A pak při vzájemném tření se sněhem i milostnou touhu – velký detail jeho obličeje č. 70b! Proč se mi nezdařilo udržet ho v tomto stavu trvale?

382 BCY 199 ZUR 838 je číslo zvláštní linky přímého spojení s primářkou felicistiky 5. obvodu dr. Lindou Jávovou (Naďa je zná už zpaměti a často je žhaví), Naďa je nažhavila, probudila primářku a sjednala si na zítřek odbornou konzultaci v 9.05 hodin ráno.

„Žádám vysvětlení," řekla ráno konziliu složenému z primářky dr. Jávové, obvodního genetika ing. Vodáka, CSc., a terfela Šampa (který přišel pozdě jako vždy), „proč se mi nedaří udržet Milana Karetu trvale v tomto stupni excitace –" a promítla jim záznam č. 70b (velký detail Karetova roztouženého obličeje).

„Jak k němu došlo?" zeptala se primářka a Naďa Norková promítala audividea č. 42f až 69a, přičemž cílový obraz č. 70b ponechala na centrální obrazovce trvale.

Odborné konzilium se mile usmívalo, jen terfel se (jako vždy) protivně šklebil.

„Pořád nemohu nalézt optimální taktiku, tak například zde –" řekla Naďa vracejíc záznam č. 42g (nahý M. Kareta nahnán do zdviže Pavilónu vod), „– nepostupovala jsem příliš radikálně?"

„Ne, proč?" opáčila primářka. „To přece bylo prostě jen takové malé dívčí škádlení."

„A celkově v mezích normy," dodal genetik.

„A tohle?" ptala se Naďa dál při čísle 42i (M. Kareta sražen do černé vody Eskymácké zátoky poulí oči strachem).

„To je taky v pořádku," schválila to primářka i genetik: „V mezích normy."

„Prostě jen takové malé dívčí škádlení," zaryl (jako vždy) terfel – který zde má nejnižší funkci i vzdělání, jen jakousi pochybnou praxi z manželské poradny, ale ovšem ryje mi tu do všeho!

Záznamy 43a a 69a schváleny odborným konziliem už mlčky (protože terfel se při nich díval z okna) a Naďa začala promítat další sérii záznamů z nábřežního Areálu zdraví (v kajaku s M. Karetou, který neumí veslovat, pročež na břehu usazen do veslařského trenažéru a za povelů N. Norkové cvičně vesluje v písku, stěžuje si na bolení rukou, napomenut N. Norkovou vesluje dál, asi osmdesát temp, načež omdlí).

„Další takové malé dívčí škádlení," ozval se terfel Šamp, který se přestal dívat z okna.

„Nevidím důvodu, proč by získávání partnera nemohlo být doplněno sportem!" vyjel na něho ostře (a správně!) genetik ing. Karel Vodák, CSc. „A z hlediska zdravého potomstva je to dokonce žádoucí."

„Trochu pohybu může Milanovi jen prospět, aby zesílil a zmužněl. On to opravdu potřebuje," souhlasila primářka. „Naďo, nemáš tam ještě nějakou milostnou scénu?"

„Už jen jednu a ta je asi kritická," řekla Naďa a odpromítala zbytek svých záznamů: Naďa s Milanem večer přeplouvají v malé plachetnici řeku a přistávají u temného břehu pod nasvíceným molem, po břehu projde pár milenců a ze tmy pak zvukový náznak jejich aktivity, Naďa se Milanovi přiznává, že dosud neměla žádného chlapce, Milan si oběma rukama přitahuje Nadin obličej se zřetelným (záznam č. 144f!) úmyslem ji políbit – avšak neučiní tak a v jeho tváři vidět náhlý zmatek (číslo 144g).

„Co se mu stalo?" zeptala se Naďa odborníků.

„Náhlá nevolnost?" hádal genetik. „Mladistvé rozpaky? Obavy z očekávaného pokračování následkem jeho předchozího vysílení ve veslařském trenažéru? Okamžikové mentální rozostření?"

„Ale on vypadá," řekla Naďa ťukajíc nervózně nehtem na obraz č. 144g, „jako by zrovna něco viděl?"

„Máte na mysli snad nějaký výjev onoho druhého páru ve tmě na břehu?" zeptal se jí ing. Karel Vodák, CSc.

„Neříkejte mi, že drží mou hlavu těsně před prvním polibkem a přitom se kouká na nějakou jinou ženskou!" křikla na něho Naďa podrážděně.

„Přesně tak," řekl terfel Šamp. „Jenže ta jiná ženská není momentálně přítomna."

„Halucinace? Oidipovský komplex? Nesmysl!" štěkl na něho genetik a Naďa: „A kde tedy je, terfele?"

„Někde jinde. Třeba v Austrálii."

„Mohl byste nám o ní prozradit ještě něco, terfele?" drtila Naďa mezi zuby.

„Jen to, co všichni víme. Jmenuje se Manka Lebdušková a Milan ji – promiňte mi, vážení, mou nevědeckou terminologii, ježto se mi nedostalo příslušného vzdělání – a Milan ji miluje."

„Tak," vydechla Naďa a s chladným vztekem začala odsekávat slova, jako by je na konzilium vystřelovala krátkými dávkami z psychokulometu: „Tak tady pan genetik pan inženýr Vodák, kandidát věd, prostudoval jedenáct tisíc dívčích psychogramů a vybral mě jako ideální partnerku – to je k ničemu. Postupovala jsem přesně podle vašich instrukcí – všecko špatně. Psychogramy – jsou nesmysl. Spojené síly genetiky a felicistiky – rovnají se nule. Moderní věda – je pitomost. A naše čtyřiadvacáté století – začne až někdy za tři sta let!"

„Teď samozřejmě přeháníš, Naďo," zasáhla konečně primářka. „Genetika a felicistika pomohly už miliónům lidí, mají obrovské výsledky a moderní věda je bude dál rozvíjet. Tohle je ovšem docela netypický případ… Milan má prostě tak vysoký IRAF, že od něho nelze čekat… logické chování."

„Ale logika přece musí zvítězit ve všem!" křičela zbledlá Naďa už zoufale. „Tak dobře, Milan má vysoký IRAF – ale proto přece nepřestanou platit exaktní zákony, které udržují v chodu celý vesmír! Copak moderní věda, psychologie, komputery, psychografie, koordinované úsilí genetiky a felicistiky – to všecko může jen sklouznout jako kapka vody po skle? Vždyť Milan se přece ke mně nesporně opravdu hodí a vytvořili bychom spolu všestranně výborný pár… Vždyť přece i Milanovi je se mnou dobře, já mu vyhovuji jako on mně a oba to o sobě dobře víme, máme společné zájmy a lásky od matematiky až po tu hořkou lithiovou zmrzlinu… a Milan po mně touží i jako muž, fotografie 70b přece nelže, a chce mě i líbat tady na fotografii 144f!"

„Máte zcela pravdu!" souhlasil horlivě genetik. „A dosáhla jste obrovských výsledků. Které nemůže popřít ani tady terfel, že."

„Ale jo, můžu," zašklebil se terfel drze.

„Copak jste právě neviděl na absolutně exaktních záznamech, jak obrovského pokroku jsme v naší akci dosáhli?!" zařval na něho genetik a zrudl. „Při prvním aranžovaném setkání v Paláci her hodil Kareta Norkovou nevraživě do

okurkového rybníka, ale za pár dní po ní už očividně touží, záběr 70b! Kareta je s Norkovou stále spolu, raduje se s ní v Matematické herně a dokonce už i milostně laškuje v Pavilónu čtyř vod, diskutuje s ní v její laboratoři, aktivně se zajímá o její práci a společně s ní plane pro vysokou matematiku, tráví s ní intimní večer u řeky, kde ji už téměř políbil – toto celé Karelovo počínání je pro vás nic, terfele?“

„Nic moc,“ řekl Áva Šamp. „Toto celé Karetovo počínání… to je prostě jen takové jeho malé chlapecké škádlení.“

Vteřina ticha a do něho Naďa Norková – ta sebevědomá a vysoce inteligentní sportovní dívka… náhle zaštkala a s prsty přitisknutými k očím utekla z ordinace felicistiky.

Naďa Norková, chytrá, krásná a elegantní ve svých supermoderních modrobílých minišatech z lesklé a přiléhavé fólie (ve vlasech skrytou snímací kameru ve střelhbité pohotovosti) si utírá slzy pěstí jak malá holčička a zabloudila ve své ulici. Já už přestávám všemu rozumět. Zeměkoule rotuje kolem své osy – copak může najednou přestat? – a obíhá kolem Slunce. Copak může ze své dráhy najednou vybočit? Jdu po chodníku, protože přitahována gravitací – copak se můžu zničehonic vznést? Ale Milan mi odletěl.

Při elektrolýze přece kationty putují roztokem vždy ke katodě, kdežto anionty k anodě… proč jeho kationt se mé katodě vzpírá? Neutralizace silné kyseliny – a já silná jsem – silným hydroxidem je přece vždycky živá a prudká reakce… proč ale on se mnou nereaguje? Tou reakcí vzniká stabilní sůl… ale on nechce vytvořit spolu se mnou pevnou sloučeninu. Tak teď vezměme třeba zas elektrický proud v izolovaném kovovém vodiči – ale on mi tím drátem neprochází a vypršel skrze izolátor kamsi pryč…

Tak hele, nech už té pitomé hantýrky ze školy. Máš sílu přiznat si pravdu? Vždycky jsem měla. Tak tady ji máš: ty ho zkrátka miluješ a on tě nechce.

Naďa Norková, dítě supertechnického třiadvacátého století, nebyla ovšem ochotna přestat věřit své vědě, své jediné jistotě, a zbledlá soustředěním se ve své laboratoři svalového vlákna skláněla k neúnavně dalším a dalším experimentálním modelacím. Vestavět pevné nosné kovové vlákno rozumu do té jeho citové chaotické měkkotiny –

Vzorky živé teplé svaloviny se jí chvěly v obratných prstech, když je netrpělivě lovila z živného roztoku a nutila do nich propočtené konstrukce z oceli, stříbra i nejlehčího, ale nezničitelného berylénu, všemi těmi drátky zprobodávaná živá tkáň krvácela a škubala se v křečích smrtelné agónie… a místo svalu orientovaného kovem zbyl Naďě v prstech jen kousek mrtvého masa v drátěné kleci.

„Mě to hrozně bolí,“ telefonovala Naďa Norková zoufale v noci číslu 382 BCY 199 ZUR 838.

„Já vím,“ řekla primářka felicistiky smutně.

„Já ho miluji!“

„Já vím.“

„Tak co mám dělat?“

Číslo 382 BCY 199 ZUR 838 vydalo ztrápený ženský vzdech a přijalo podobný dívčí.

LÁSKA JE PLAMEN hořící v trávě, ale její žár může být i nadlouho skryt v podzemním jezeře nafty, odkud náhle vytryskne ohnivým sloupem probíjejícím tlustou vrstvu zeminy – a Manka se v něm znovu rozhořela.

Milanův vstup do mužské části tábora Gibson začal trestem od dozorce – to kvůli mně! – a dál se vytrvale zhoršoval. Nezvyklý těžké (ale ani jakékoliv tělesné) práci se Milan bezúspěšně ryl ve vyprahlé zemi pod stoupajícím sluncem, v jehož vražedném žáru před polednem omdlel. Dozorce nad ním kroužil těžkou rukou s šedým prstenem a elektrobičem mu prošil celé tělo, které se už jen bezmocně škubalo, až si je obrovitý Pcheng přehodil přes rameno a zanesl do mužského baráku.

Ale takhle si Milan nevydělá ani na vodu! Manka se nadechla a jala se zuřivě kopat příkop, i přes poledne a pořád dál, když se pak Milan za plotem znovu lopotil s krumpáčem, vytrvale až do večera – odfukujíc si z čela vlasy zplihlé potem dřela se Manka se vztekem, lítostí a (nejproduktivnějším) chladným odhodláním.

„Nejlepší výkon letošního roku!“ zhodnotila to pak Mrs. Raulerson při večerním měření výkopu.

„Zítra to bude víc,“ zavrčela Manka a řekla si o vodu, dva balíčky sucharů, dvě klokaní konzervy a dvě přikrývky.

„Nač chceš dvě deky, číslo tři?“ podivila se dozorkyně.

„Mohla bych jich chtít i sedm, ne? Rozhodla jsem se však pro dvě.“

Když pak při setmění přišel Pcheng jako vždy ke svému místu u plotu, našel tam Milana povídajícího si s Mankou, která dnes na zpěv ani nevzpomněla… a Pcheng se smutně odplížil zpět do baráku.

„…ale vždyť jsi přece musel vědět, že v Austrálii tě sbalí už jen za toho Warlorda –“ volala Manka přes plot.

„Musel jsem tě vidět!“ křičel Milan přes ostnatý drát.

„Kdybys počkal ještě tři dny –“

„Nemohl jsem čekat už ani hodinu!“

Jejich dva hlasy zněly do mrtvého ticha pouště zčernalé pod temným nebem, na němž se třpytila cizí souhvězdí, „A teď mi ještě ukaž Jižní kříž… Ne, až zítra!“ volala Manka. „Teď už musíš spát, abys to zítra vydržel. Tady jsem ti utrhla kus šatů, když vy fasujete jen kolem pasu, a omotej si tím hlavu proti úpalu! Dozorci musíš říkat pane a chtěj za své vykopané metry vždycky napřed vodu, s ostatním ti pomůžu. Chytej –“ a naházela Milanovi všecky své suchary, konzervy a přikrývku přes zátaras.

„Ten tě ale zřídil!“ šklebila se pak Meg v ženském baráku, když se Manka vrátila v úboru kratším o půl metru.

„Utrhla jsem to pro něho sama, a když bude potřebovat víc, budu tady třeba nahá!“

„To tě ten kluk tak okouzlil?“ divila se Lieselot.

„Už loni, tenkrát na jaře v pražské Zimní věži… A od té doby ho miluji.“

„Seš pitomá, když se kvůli němu ani nenajíš,“ odfrkla si Meg.

„Povídej mi o tom jaru… A o té Zimní věži…“ poprosila však Lieselot a poslouchala to půl noci.

Nazítří již za ranního šera čekal Pcheng na svém místě za plotem, Milan dosud spal a to je dobře, Manka zazpívala Korejci jen krátce a hned se pustila do výkopu, dnes musím udělat aspoň deset metrů, ale raději víc, protože přece živím celou naši rodinu –

Milan se objevil až se sluncem a hned běžel k plotu, dlouho pokřikoval na Manku a do desíti si pak stačil vydělat právě jen na vodu. Manka se dřela až do vysílení, ale po odchodu dozorce a dozorkyně hodila Milanovi přes zátaras své suchary i masovou konzervu.

„Ty tady kvůli němu ještě pojdeš a zcepeníš," uchechtla se Meg, která se po klokaním guláši lačně jala lovit a požírat larvy pouštního hmyzu.

„To ho vážně miluješ tak strašně moc?" kroutila hlavou Lieselot.

„Víc než si vy dvě dohromady umíte jen představit!" řekla jim Manka již sípavě, ale šťastně.

Žár jí těžce bušil do těla a nelítostné slunce do něho zarývalo horké šípy, v poledne se z posledních sil dovlekla do baráku a upadla do těžkého mdlobného spánku, z něhož se probrala až v podvečer. Když přiběhla na pracoviště, našla ve svém příkopu Lieselot.

„Udělala jsem ti dva metry, protože se na tebe už nemůžu dívat," řekla vytáhlá družka.

„Děkuji ti, Lieselot."

„Ale zadarmo to není! Přišla jsem kvůli tobě o dvě kokosové tyčky a ty mi za ně budeš zas povídat o té Zimní věži."

Při setmění našel Pcheng své místo u plotu opět obsazeno Milanem, který vesele hulákal na Manku a již podruhé ho tak připravil o její zpěv. Obrovitý Korejec se odšoural do tmy, tentokrát s táhlým zachroptěním.

„…a v Praze půjdeme napřed do Slaďáku a nacpu do tebe tunu malinové zmrzliny!" volal Milan přes dráty na Manku.

„Ne, půjdem do Slaňáku, aby to chutnalo tobě. A přijdeš k nám domů na oběd…" volala Manka na Milana.

„Přijdu s kytkou a požádám tě o ruku."

„Dám ti obě."

„Já tobě taky. A nebudem už chodit do Slaňáku ani Slaďáku, budu tě vozit loďkou přes Vltavu a – jak budu odtud vytrénovaný – budu veslovat jen jednou rukou."

„A co budeš dělat tou druhou?"

„Všecko, co se ti bude líbit."

„Na to budeš potřebovat obě ruce… Milane! Když jsme spolu mohli být, nebyli jsme. A teď, když nemůžeme –

„Budeme spolu už pořád."

Až pozdě v noci se Manka vrátila do ženského baráku, v němž obě její družky poslouchaly ten dvojí křik přes zátaras. Meg zarytě mlčela a Lieselot si stírala slzy.

„Heinz mi říkal stejné věci a já jemu taky jako ty…," říkala Mance se stkaním. „V Hannoveru jsme neměli Zimní věž, my se poprvé potkali na letišti a měli jsme to krásný jako vy dva. Dokud… jsem neudělala tu hroznou věc."

„Proč jsi to udělala?" zeptala se jí Manka tiše.

„Heinz nechtěl děcko hned, až po svatbě… A já se bála, že se mu s břichem nebudu líbit a že ho ztratím. Tak jsem to udělala a ztratila všecko…" Dlouhá Lieselot plakala a proud slz jí vyplavil z levého oka měkkou kontaktní čočku, která jak malá medúza jí klouzala po zmáčené hubené tváři k bradě.

Manka ji přikryla svou přikrývkou, na kterou dnes Lieselot nezbylo, když kopala Mančin příkop, ale Lieselot ji rozhodně odmítla:

„Jen si ji nech, Manko. Aby ses pro něho hezky vyspala…" A ráno pak podala Mance svůj zrcadlový střep, z další tajné skrýše vyňala hřeben a začala Manku něžně česat. „Aby ses mu líbila!"

Při česání vyhlížela Manka nedočkavě k drátěnému zátarasu, k němuž právě přicházel Milan a zůstal u něho stát na obvyklém Pchengově místě. Vtom z mužského baráku vyběhl obrovitý Korejec, několika skoky dorazil zezadu k Milanovi, uchopil ho kolem pasu, zvedl si ho nad hlavu, roztočil – a vší silou ho mrštil přímo do ostnatých drátů.

Manka se vytrhla Lieselotiným rukám a rozběhla se k plotu se zoufalým křikem.

Z Milanova nabodnutého těla vyrazily praménky krve a stékaly se do hrůzné rudé mapy šířící se po nahé zbledlé kůži, chlapec křičel bolestí – i Manka jen pár metrů od něho na druhé straně zátarasu.

Z mužského baráku vyšel Rod, za jeho zády vykoukl Slim, ale oba zůstali stát.

„Dělejte něco!" ječela na ně Lieselot. „Sundejte Milana z drátů!"

„Raději ne, mohli by ho ještě potrhat," zahučela Meg.

„Tak skočte na Pchenga! Složte ho! Oddělejte toho vrahouna!" řvala Lieselot na Roda a Slima, kteří však nejevili žádnou chuť utkat se s korejským obrem.

„Prosím vás, udělejte něco –" volala na ně Manka zoufale. „Třeba ho zkuste opatrně nadzvednout – Přineste aspoň vodu a přikrývky – Dám vám všecko!"

Rod se Slimem váhali. Lieselot přiběhla se všemi lopatami a krumpáči z ženského baráku a začala je vrhat přes plot na Pchenga jako oštěpy, až pátým hodem zasáhla rameno Korejce, který však stál jak sloup a jen vydával hluboký neartikulovaný řev. Nepohnul se ani pak, když Lieselot ho začala zasahovat kameny do hrudi i do obličeje.

Manka doběhla do baráku pro svou i Meginu přikrývku, roztáhla je přes ostnatý drát zátarasu a začala jej přelézat ke skučícímu již jen Milanovi. Když přelezla obě houně, stáhla je z drátů, znovu hodila před sebe a postupovala výš – ze strmé části zátarasu však přikrývky začaly beznadějně padat. Manka se do jedné zabalila a vstoupila do ostnatého drátu.

„Lásko moje, vydrž ještě chvilku a budu u tebe…"

„Takhle se zabiješ taky!" křičela za ní Meg. „Slez a dozorci ho sundají, vždyť přece v bungalowu vidí v kamerách každé naše hnutí!"

Když se Manka vnořila do drátů, Pcheng zděšeně ztichl a roztřásl se. Náhle couvl o několik kroků, rozběhl se k plotu

a obrovským skokem se zaryl celým tělem, rukama, nohama i obličejem do drátěných ostnů vedle ztichlého Milana.

Já opravdu nevím, jak dlouho jsem visela na těch drátech Gibsonu. Určitě ale vím, že pak už nikdy… jsem nebyla taková jako předtím. Ani jsem už nemohla být. A nechtěla.

Lieselot a Meg mě sundaly z plotu, když dozorci v elektrotanku už odváželi Milana a Pchenga do bungalowu. Mrs. Raulerson pak přijela ve svém tančíku přesně v deset jako každý den, změřila výkopy (Meg s Lieselot si vydělaly dohromady na jeden džbán vody) a obrátila se ke mně: „Číslo tři v táboře Gibson končí a ruší se. Slečno Lebdušková, nastupte ke mně, prosím. Za deset minut odletíte vyhrazeným supervýškovým koridorem z Austrálie. V letadle vás již čeká felicista z Prahy."

„Mám žádost, paní."

„Prosím, poslouchám."

„Naléhavě žádám, abych směla v Gibsonu zůstat až do ukončení pobytu Milana Karety. Čísla čtyři z mužské části tábora."

„Žádosti nelze bohužel vyhovět. Prosím, nastupte si."

„Ale já vás zoufale prosím, paní Raulersonová. Jako žena ženu. A jako člověk člověka."

„Vaší žádosti ani prosbě absolutně nelze vyhovět. Prosím, nastupte!"

„Ne!"

„V tom případě bych byla nucena použít psychozbraně."

„Zůstanu tady."

Mrs. Raulerson vyňala z kapsy hranatou pistoli, zvolna mi ji namířila do obličeje a stiskla spoušť. Z hlavně vyšel jen jakýsi závan.

Probrala jsem se až potom v kabině letadla. Dva ostří hoši v béžových uniformách na mě mířili stejnými hranatými pistolemi a třetí, terfel Šamp, mi s úsměvem podával misku růžové zmrzliny.

„Vítám vás, Manko, jménem felicistiky pátého obvodu."

„Koukám, že jste si na mě zjednal dva kovboje."

„Ale kdepak, na vás přece stačím sám. Tihle dva boys jsou z australské eskorty. Pekelně se vás bojí, víte? A mně asi moc nevěří, takže si teď krásně fičíme ve speciálním koridoru, ve kterém normálně lítají jen hlavouni."

„Terfele –"

„Pro vás Áva."

„Terfele a všichni psychiatři, genetici a primářky, vzdejte tenhle případ. Už jste ho totiž prohráli."

„Nikomu to neříkejte, ale měl bych z toho ohromnou radost."

VŠECKO JE JINAK, lekala se primářka dr. Linda Jávová ve své ordinaci před obrazovkou s televizním filmem vrcholícím příšerně krvavými záběry těl Manky, Milana a jakéhosi žlutého obra nabodnutých na ostnatém drátě (přímý televizní report sem odvysílán z bungalowu strážní jednotky tábora Gibson). Případ Kareta – Lebdušková mi otřásá celou felicistikou… tím spíš jej nutno za každou cenu zdárně ukončit. Linda Jávová polkla tři lžičky sostružinového kompotu, nadechla se a stiskla tlačítko.

Luboš Lavička (25) je ideální partner pro Manku (vybraný a dodaný sem genetikou), hodný a mírný, IQ rovných 100 a pracuje jako operátor stravovací linky (kuchař) 173. Dětského domu v Praze 173-11. Hodný chlapec Luboš Lavička vešel do ordinace, slušně pozdravil, posadil se až vybídnut a na kolenou si otevřel poznámkový blok.

„Mám zopakovat poslední lekci?" zeptal se pokojně jako žák své učitelky.

„Poslední události je překonaly. Dívej se –" a promítla mu celý televizní report z Gibsonu. „Co tomu říkáš teď?"

„Manka Milana miluje," řekl Luboš Lavička prostě.

„Ale vždyť jsem ti přece už vysvětlila, že ti dva nemohou být spolu šťastni!"

„Ano, a proto chci Mance pomoci."

„Troufáš si na ni ještě i teď?"

„Chci to s ní zkusit. Z toho, co jste mi o ní vyprávěla, jsem ji začal mít rád. Teď si jí navíc ještě vážím a obdivuji ji. Vy ne?"

Kdo vlastně je tady žák a kdo učitel?! Naštěstí se již hlavní obrazovka rozsvětlila vstupem centrálního dispečinku, Linda rychle propustila Luboše Lavičku a pohroužila se do úspěšnějších případů: mladá vdova z 442. bloku děkuje za vysланého zahrávače tatínka pro svou tříletou dcerku, oznamuje svůj sňatek s ním a přikládá pozvání na svatbu, uprchlý nezletilý J. Hořčička se už vrátil domů a seká dobrotu, podráždění manželé Žabkovi po kúře v ústavní odreagovně se už zase mají rádi a občanský výbor 5. obvodu děkuje obvodní genetice a felicistice za další čtvrtletí nulové rozvodovosti v obvodu, nová lavina žádostí o dřevo na táboráky, ale zároveň varování bezpečnostní komise, že lidé neznalí manipulace s živým ohněm způsobili již devět požárů, a návrh na průmyslovou výrobu bezpečnostního sdřeva, které by nicméně mělo hořet a dle možnosti i akusticky příjemně praskat – Linda opět ve šťastném vzruchu, že jí nezbyl čas na lžičku sostružin. Dokud jí do ordinace nevtrhla neohlášená návštěva.

„Musela jsem přijít, protože –" řekla ve dveřích Naďa Norková, ale zmlkla a strnula při pohledu na obrazovku, s níž Linda zapomněla smazat drastický závěr telereportu z Gibsonu. „To je…"

„Ano. Promítni si to celé, Naďo," vyzvala primářka s povzdechem neúspěšnou ideální partnerku.

„Nikdy bych nevěřila… To snad už ani v historických filmech…" šeptala Naďa sledujíc záběry z ostnatých drátů tábora Gibson. „Tohle všecko dokáže udělat s lidmi… co vlastně?"

„Jejich IRAF."

Jak udeřena se Naďa schoulila a skryla si tvář do dlaní. Po bolestně dlouhé chvíli spustila ruce, napřímila se a suchým, ale již pevným hlasem řekla odhodlaně:

„Primářko Jávová, oficiálně vás žádám, aby můj IRAF byl zvýšen na maximální výši!“
„Udělal by ti ze života peklo.“
„Ale já mám ze života peklo právě bez něho!“

CO JE TO ŠTĚSTÍ? Především otázka, která by neměla trápit zrovna primářku felicistiky!
Linda Jávová se ztrápeně hnula v křesle na zahradě před svým obytným vejcem. Manžel Pavel jako obvykle funěl ve svém cvičebním přístroji, Diorek s Dafničkou a dětmi z celé ulice dováděli v bazénu před sousední vilou Lindina otce, šplhali v něm na vzdutý kopec vody (nový otcův vynález) a vesele pak sjížděli po zadečcích dolů, smích a hudba z okolních domů, slunce na vyhřátých trávnících a oba domácí roboti B5G v plné služební pohotovosti splnit ihned každé přání, tak co ještě…
Linda se ztrápeně hnula v křesle a ještě pak vícekrát, než se odhodlala přijít k otci do jeho zahrady.
„Přestávám všemu rozumět, tati,“ posteskla si mu. „Začalo to jedním takovým nepravidelným případem…“
„Mohu ti s ním pomoci?“ zeptal se jí slavný felicitolog nepřestávaje přitom řídit bílým tlačítkem kuželový kopec vody v bazénu.
„Ne, ten musím dořešit sama. Ale bojím se, že přestávám rozumět… sobě samotné.“
„Potkalas něco, na co tvoje vlastní zkušenost nestačí?“
„Asi… Ano.“
„Například utrpení, vášeň, zoufalství?“
„…Možná by se to tak dalo nazvat.“
„A tebe to děsí. Protože jsi to sama nezažila, Lindo.“
„Ale já se přece už v patnácti nešťastně zamilovala do Citrina!“
„To bylo jen takové pubertánské pobláznění a dostal jsem tě z toho negativním zahrávačem Šampem bezbolestně za necelé čtyři měsíce.“
„Ale pak jsem přece měla šílenou lásku s Pavlem!“
„Nikoliv šílenou, nýbrž normální a klidnou. Vyrůstali jste tu spolu již od dětských her a pak se prostě vzali.“
„Ale jsem přece matka dvou dětí…“
„Byly to nejhladší porody, o kterých vím, a žiješ si tu s dětmi a s Pavlem jako v bavlnce… to bylo kdysi dávno takové přírodně rostlé vlákno, bílé, měkké a hřejivé. V něm jsem tě vychoval a celý život hýčkal jako v inkubátoru – což byla má hrubá chyba, kterou jsem ti ublížil. Protože inkubátor je jen pro nemocné a nelze v něm žít pořád. Ostatně by to ani nebyl opravdový život,“ řekl slavný felicitolog a stiskl černé tlačítko. Kužel vody v bazénu začal náhle rotovat a děti, které pouhé šplhání a sjíždění po něm již omrzelo, se napřed lekly, ale zakrátko se již s novou chutí pouštěly do oživlého vodního kopce.
Mám s Pavlem opravdový život? Linda se znovu ztrápeně hnula v křesle a profesionálně odborně pozorovala důvěrně známé každodenní drobné děje své rodiny, potem lesklý Pavel ještě naposledy zdvihl těžké olověné kotouče a šel se osprchovat, vanilkový a kávový B5G bezchybně servírovaly večeři, děti trochu zlobily, Pavel je mírně okřikoval a vydatně se krmil, podívá se na mě aspoň? Pavel se podíval na Lindu a usmál se na ni. Pak popil spiva, pohrál si s dětmi, chvíli ještě něco kutil, početl si ve své knížce (neřekl mi, co čte – ale já se ho na to nezeptala), požíval u televize (mě taky nudila) a pokojně se chystal spát… kde je v něm při tomhle všem vidět nějakou lásku? Ale kde je ji vidět v tobě, když svého muže celý večer jen pozoruješ jako rybičku v akváriu?! My přece spolu máme zase i jiné dny, veselé výlety, večery s divadlem a tancem, divoké noční mejdany a zas tiché večery u ohně v krbu, někdy mlčíme a někdy si povídáme celou noc, ve středu jsme si spolu zpívali… To je přece dobré manželství, naplněné, klidné a tedy šťastné. Jako letní pohoda… Otec má pravdu. Já ji mám celý život. Je to snad provinění?
To jen případ Kareta – Lebdušková mě přiměl zabývat se případem Jáva – Jávová. Ovšem, Pavel se kvůli mně nemusel nikdy strachovat, bojovat, žárlit, zoufat si nebo pochybovat – stejně jako já nemusela. Prostě jsme měli štěstí… Musí mi proto mé manželství připadat druhořadé, dietní, stereotypní, nudné – protože nepotřebuje žádný IRAF? Pavel je dobrý manžel i otec a já snad dobrá matka i žena, takže co vlastně ještě –
Ale potopil by tvůj Pavel kvůli tobě křižník a šel by za tebou i za drátěný plot lágru v poušti? A ty – vlítla bys pro něho letadlem do orloje a skočila do ostnatých drátů? Nebylo to nikdy zapotřebí, já vím –
ALE BYLI BYCHOM TOHO VŮBEC SCHOPNI?

ČLOVĚK VYDRŽÍ VŠECKO a pro chirurgii roku 2300 nebyl problém zašít, scelit a celkově vyspravit Milana Karetu potrhaného ostnatým drátem. Mladý muž ležel v bílé klimatizované ošetřovně bungalowu nad táborem Gibson a zvolna přicházel k vědomí.
…přílet z Prahy do Melsydu… imigrační robot na letišti a od něho se zelenou ubytovací kartičkou do garsonky v Sydney-City. Kde by tu Manka mohla být? Na ulicích proudící modro-zlato-bílé davy a za hodinu v nich tisíc podobných dívčích siluet. Nutno začít hledat systematicky.
Napřed jsem zajel do místního Paláce her, ale ve Slaďáku ovšem nebyla. Znovu do ulic, ale teď už přímo do informačního kiosku. Manka Lebdušková, vědkyně (!) z Prahy, byla ubytována v objektu 1208 A na břehu Botany Bay, distrikt Sydney-Kogarah.
Za bronzovou branou v rozlehlém parku ohromná bílá vila se skleněnou kopulí na střeše.
„Miss Lebdušková není přítomna,“ hlásil vanilkový B5G u vchodu.
„A už nebude,“ dodal kávový B5G.
„Kde je?“
„Tuto informaci nemáme k dispozici,“ řekli roboti.

Na zahradě sousední žluté vily 1208 B dovádělo asi patnáct dětí, vypasený muž spal v lehátku, ale paní domu mi vyšla vstříc k zahradní brance.

„Ano, Manka tu bydlí," řekla a představila se jako Glenda Millsová.

„Ale její domácí roboti o ní nic neví."

„Opravdu? Teď si vzpomínám, že asi před týdnem někam odjela a od té doby jsme ji neviděli. Ale ona byla stejně pořád zalezlá doma."

„Co tam dělala?"

„Manka je přece obrovská vědkyně a studuje ve dne v noci, čtyřiapadesát učebních programů najednou a to ještě dva hypnopedicky při spaní! Ona žije jen pro tu svou biokeramiku a –"

„Pro co že žije –"

„To je taková nová věda, víte? Biokeramika je… Prostě Manka chce udělat živý porcelán nebo cihlové dřevo, maso z majoliky nebo něco na ten způsob. Zkrátka je geniální a přijela sem zachránit náš Biosynt, tam vám povědí víc. Mám jí něco vzkázat, až se tu zas objeví?"

„Raději ne. Víte, ona je… taková zvláštní."

„Že? My si taky říkali, že je nějaká divná."

Manka sem přijela studovat mou biokeramiku! To kvůli mně, abychom pak v Praze mohli spolu – JÁ JI ŠÍLENĚ MILUJU!!!

V Melsydu je jediná pobočka Biosyntu, závod 212, a závodní informrobot sdělil parlorem stroze: „Lebdušková Manka propuštěna pro podvod a odvezena do městského blázince. Konec informace."

Informrobot melsydského blázince sdělil úsečně do parloru: „Společenský škůdce Lebdušková léčena základní psychoterapií. Evidována jako číslo tři ženské sekce tábora Gibson. Až do skončení terapie žádné další informace. Konec informace."

Musím ji ihned vidět! Skákl jsem si do samošky pro sadu projekčních krystalků a požádal kontinentální informcentrálu, aby mi je natankovala veškerou dostupnou dokumentací o tábore Gibson. Bylo toho strašně málo – jen pár obrazových políček jediného krystalku – a byla to strašlivá podívaná.

Čtverec holé spálené země v poušti obehnaný dvojitým vysokým plotem z ostnatého drátu a v každém rohu strážní věž – docela jak koncentrák v historickém filmu z 20. století!… Uvnitř jen dva nízké baráky z vlnitého plechu (takže ve dne vedro a v noci zima), A-blok pro muže, B-blok pro ženy, a mezi nimi drátěný zátaras. Na dalším políčku záběr z „mužské sekce": tři polonazí chlapi v šíleném žáru kopají jakési příkopy. Na záběru z ženské sekce kopají podobné příkopy tři ženské, všecky omotané stejným hadrem, jedna je snad vyšší, druhá asi tlustší, třetí by mohla být Manka… ale v záběru světelnost nejmíň sto tisíc luxů toho příšerného slunka, takže jde rozeznat právě jen tři přeexponované postavy jakoby v moři ohně –

Promítal jsem si to pořád dokola na zeď ve své perfektně klimatizované garsonce v Sydney-City, lízal přitom čerstvou lithiovou zmrzlinu, ale cítil se jak u otevřené vysoké pece. Na posledním políčku byl už jen stručný text: „Počet pacientů tábora Gibson se trvale snižuje. V současné době zde ošetřováno celkem již jen 6 případů: 3 vraždy, l usmrcení svého nenarozeného dítěte, l elektrománie, l asociální perverze." Ten poslední případ je moje Manka… Stlačil jsem páčku klimatizace až do krajní polohy „cold", vběhl pod ledovou sprchu, ale ten žár ve mně pořád nepřestával… jako by mi sestoupil dovnitř a všecko tam roztavil.

Asi to byla horečka, ale nemohl jsem už v té garsonce vydržet ani vteřinu a vyběhl ven, po ulicích se vesele šinuli lidi ve stejných šatech, jaké se nosí v Praze, klidně se courali, okouněli, dělali skopičiny, nasedali do aut, lízali zmrzlinu, objímali se a líbali – Australani, Australani, copak vy nevíte, co se děje půlhodinku letadlem odtud ve vaší poušti Gibsonu?!

Musím ihned za Mankou! řvalo to ve mně uvnitř, ale zároveň taky syčelo: To by byla pitomost debila!

Zas už rozpůlen a obě ty půlky se už zase rvaly: Manka vzala mou biokeramiku a já teď musím vzít ten její koncentrák – ale co jí tam budeš platný? Manka se musí dozvědět, že jsem s ní – ale v Gibsonu bude mezi vámi ostnatý drát. Aspoň přes něj na ni mohu volat nebo jí něco hodit – ale nač jí v tom pekle budou tvá slovíčka a házet jí tam můžeš jen horké kamení. Mance je zle a právě proto musím teď být s ní – radši vymysli, jak ji odtamtud dostat… To už zas srdce a mozek se přetahují o pilu a rozpilovávají mi každou buňku až do pecek atomů.

Když jsem už nemohl chodit, vrátil jsem se do garsonky, sekl sebou na gauč, ale ty obrázky z Gibsonu mě zase rychle zvedly, jak ti polonazí chlapi tam buší do tvrdé země těžkými krumpáči… a já před pár dny omdlel před Naďou Norkovou po chvilce veslování vsedě na prkýnku trenažéru na plovárně u Vltavy! Jak dlouho asi můžu vydržet s krumpáčem v pouštním koncentráku?

Znova do ulic, to už byla noc a od moře se táhla zima, já se ale potil víc než tenkrát s Naďou v tom veslařském trenažéru – teď ale strachem. Hrozně jsem se bál tábora Gibson… ale ještě víc, že když se mu teď vyhnu, nebudu se moci Mance už nikdy podívat do očí. Ani sám do zrcadla.

Celou tu noc jsem prochodil a dusil se strachem pod černým nebem neznámých souhvězdí, která vedla dávné mořeplavce v dřevěných kocábkách přes mořské proudy, útesy, mělčiny, bouře a tajfuny k novým ostrovům a světadílům… Kam doplaveš ty, blbečku?

„Stupeň sebepoznání člena A je dosud příliš nízký," řekl mi komputerový supermozek. Nezbývá mi tedy, než se o sobě dovědět víc –

Mořský horizont světlal, pak zaplál červeně a z vln vyplulo slunce. Musím do Gibsonu, abych se dozvěděl o své lásce – i o sobě samém. Správně by to mělo být totéž.

Chladný rozum kontra horký cit – proč? S chladným rozumem do horké akce! – A teď už jen technické provedení.

Nad střechami přímořské čtvrti strměla melsydská televizní věž do kilometrové výše, uprostřed obvyklá rotující

restaurace a vysoko nad ní ciferník rozsáhlé obrazovky se svítícími řádky nejnovějších zpráv, v jejím horním rohu skotačila růžová Bublinka se zeleným Hráškem. Co asi cítila Manka tenkrát před Pražským orlojem? Za malou chvilku se to dovím.

U osobního přístavu parkovala tři volná letadla, dvě rodinné alfy a hezká sportovní žlutá delta. Napřed jsem v ní zakroužil kolem věže – ale už nebylo o čem rozvažovat, teď už jen dovídat se – a pak namířil žlutým nosem delty přímo doprostřed věžní obrazovky.

Svítící písmena na ní rychle vzrostla do velikosti domů a obrovská růžová tlapka Bublinky zakryla oblohu. Dupl jsem na rychlostní pedál a žlutá příď delty se zaryla do lesklé svítící plochy věže – masivní náraz, rázem tma, zasvištění přervaných pletiv a na kabině delty zaskřípaly milióny ostrých drápků.

ČLOVĚK VYDRŽÍ VŠECKO a teroristovi Milanu Karetovi (který potopil křižník Warlord a vlétl letadlem do ciferníku melsydské televizní věže) se v ošetřovně bungalowu nad táborem Gibson zahojila zranění z ostnatého drátu.

„Číslo čtyři, vstávat a svlíkat!“ poručil mu dozorce Raulerson a nahého ho v písečném elektrotančíku dovezl zpátky do mužské sekce tábora k pokračování přerušené základní psychoterapie. Milan si omotal kolem pasu fasovaný metrový pruh plátna a upevnil si jej přitisknutím jeho lepivých okrajů k boku, v baráku zpod své palandy č. 4 vytáhl těžký krumpáč s lopatou a vydal se k výkopům.

V ženské sekci za zátarasem viděl jen Meg a Lieselot.

„Kde je Manka?“ zeptal se svých spolupacientů Roda a Slima.

„Manku už propustili a Pcheng je v blázinci,“ řekl úlisný elektroman Slim.

„Takže já jsem teď tady kápo, rozumíš!“ zasyčel zrzavě obrostlý vrah Rod.

„Rozumím,“ kývl Milan lhostejně.

„Rozumím, pane!“ opravil ho samozvaný kápo Rod a vrazil mu násadu lopaty do břicha.

Tropické slunce nad žlutou pouští nemilosrdně pralo do nahých zad a nahé rozpukané země, žádný stín od obzoru k obzoru, jen rozpálený vzduch se vlnil a horce tetelil ve vražedném žáru, v němž bolel každý pohyb. Krátce před desátou Milan omdlel a procitl až škubavou bolestí projíždějící mu celým tělem.

„Číslo čtyři, vstávat!“ křičel nad ním dozorce Raulerson a vztekle mačkal svůj bachratý šedý prsten s elektrobičem. „Už jsem na tebe vypráskal skoro celou baterii, ale vodou tě křísit nebudu, na tu si musíš teprve vydělat! Lejt na tebe vodu, to bys mi tu omdlíval pořád, viď. Tak hybaj a když už nemůžeš, zalez si do baráku!“

„Můžu…“ zachroptěl Milan a se zaťatými zuby se znovu chopil krumpáče.

„Můžu, pane!“ opravil ho Mr. Raulerson a vystřílel do něho zbytek prstenové baterie.

Šílící slunce stoupalo k nadhlavníku a vbodávalo stále žhavější jehly do zmučeného těla, zalit dvojím slaným filmem potu a slz ponížení prodíral se Milan vteřinu za vteřinou až k poledni, které v baráku přečkal ve stavu mrtvolného otupení, a znovu do výhně vražedného slunce, jež tak nelítostně pořád ještě nehodlalo začít slábnout a klesat…

Jak zvíře se Milan zaryl celým tělem i obličejem do čerstvého příkopu, aspoň minutu stínu a dotyku chladnější země… ale kápo Rod si ho tam našel, dvakrát ho udeřil do nahých zad horkým kovovým listem lopaty a její násadu mu pak krutě vrážel do žeber, „Vstávej, ty kriple! Dyť ty nevydržíš ani jako ženský, ani jako ta tvá kočka první den! Buď si třeba bez žrádla, ale kápovskou daň mi musíš zaplatit a ta dělá jeden celej metr výkopu každej den!“

V šest hodin večer přijel Mr. Raulerson v elektrotančíku, změřil vykopanou metráž a otevřel svou pojízdnou kantýnu (ceny zboží v metrech výkopu jsou v mužské i ženské sekci tábora stejné, ale muži musí kopat příkop dvojnásob hlubší než ženy). Milan si vydělal jen na vodu a balíček sucharů, jeho spolupacienti si kromě vody, přikrývek a jídla dopřáli i přepych, Rod si za jeden metr výkopu přikoupil ještě plechovku bezalkoholického piva a Slim za stejnou cenu zapálený doutník (zapalovače všeho druhu v táboře zakázány), který však jen držel v ruce a ihned po dozorcově odjezdu jej odevzdal Rodoví jakožto kápovskou daň.

„Zejtra mi ze svejch metrů koupíš pivo,“ řekl kápo Rod Milanovi a vytrhl mu z ruky jeho suchary, „– a tohle ti zejtra vyměním za druhý.“

Poušť zčernala, vychladla a tři muži se v baráku uložili na palandy ke dvanáctihodinové obratníkové noci. Rod odborně cucal pivo a doutník, aby svůj požitek maximálně prodloužil, a elektroman Slim, odporný trpaslík s vrásčitou pleší, ulamoval ze své kokosové tyčinky mikroskopické drobty a bezzubými dásněmi je slintavě ždímal, aby z nich vysál každou stopu sladkosti – náhradu za ztracené rozkoše elektromanie. Třas jeho zpitvořeného těla rozechvíval palandu, dásně mu cvakaly jak kastaněty, až ho Rod, kterého to rušilo při usínání, surově kopl do brady. Trpaslík se svinul jako had, nacpal si do úst cíp přikrývky a křečovitě si ji tam přidržoval oběma rukama.

Den za dnem pod bezcitně holým nebem, oslepivě modrým jak jícen plynové pece, Milan přivíral zanícené oči, v zubech drtil všudypřítomný písek a urputně bušil do vyprahlé země těžkým krumpáčem, jehož zvlhlou násadu začínal cítit jako součást svého těla, spojenou s ním každým svalem i nervem. Pro přežití musím vykopat nejmíň pět metrů… a šestý na pivo pro kápo Roda.

Hlavně nepodlehnout, vydržet a nedat se zdeptat… berme to tady všecko jako sport. Řekněme jako těžkou atletiku. Já se celý život vyhýbal i lehké… ale přece svedu aspoň tolik, co roztřesený elektroman Slim, nebo co tu dokázala Manka!

O poledních přestávkách v baráku Rod vleže na palandě civěl tupě do stropu (jako první dny i já), maniak Slim se regeneroval jakýmsi vydražďováním ústní dutiny, ale odpočinek je přece součást přípravy těžkého atleta, Milan pečlivě uléhal na záda a jógickou technikou (povinný předmět na školách všech stupňů) relaxoval sval po svalu od špiček nohou až po temeno, pak jednotlivé orgány, vyšší stupeň je uvědomit si celistvost svého těla, dále pak celé své bytosti – čímž počíná sebeuvědomění, mohutná to odpalovací rampa ke startu sebepoznání a k letu do výšin sebezdokonalení… který by měl každý nastoupit.

„Vy jste přece jinak docela kvalitní a dokonce nadprůměrně schopný…,“ řekli mi psychiatři v melsydském blázinci,

kde jsem se probral po náletu na melsydskou televizní věž a po ošetření na úrazové chirurgii, „…až na tenhleten váš IRAF osm set, pane Kareto.“

„Ale jak to, že jenom osm set?! Já přece musím mít IRAF tisíc stejně jako Manka, když ona vlítla do Pražského orloje a já přesně stejně do vaší televizní věže. Já přece nemůžu za to, že v Melsydu nemáte orloj jako my v Praze.“

„Jenže vy na rozdíl od své Manky jste ten nálet nepodnikl jen z čirého šílenství, nýbrž i se záměrem dostat se do tábora Gibson. Ostatně ta vaše Manka nám tu vystřízlivěla na IRAF už taky jenom osm set a naše psychoterapie Gibson vám jej oběma ještě vydatně očeše.“

Začíná můj IRAF opravdu teď už slábnout? Nevím, teď vím jen to, že musím denně vykopat aspoň šest metrů příkopu. Svár citu s rozumem tichne při těžké atletice a od rozhodování je vězeň osvobozen.

Nejhorší jsou nekonečně dlouhé tropické noci, kdy z bungalowu strážní jednotky nad táborem doléhá taneční hudba a po černém nebi vyplouvají majestátní konvoje souhvězdí… Kápo Rod dopije svá odpracovaná i vynucená piva, dokouří doutník, rozžvýká jeho oharek a spí jak zvíře. Teprve až pak ožívá maniak Slim, z tajné skrýše opatrně vyjímá soupravu měkkých drátků (nesmírně pracně si je ukroutil, užmoulal a vytepal z protiprašné fólie fasovaných sucharů) a vpichuje si je do bezzubých dásní.

„Jestli o tomhle jen pípneš Raulersonovi, naštvu na tebe Roda a ten tě umlátí krumpáčem!“ pohrozil mi, ale hned pak se úlisně vnucoval: „Naučím tě dělat si to bez proudu a až budeš venku, uděláš si to už naplno s elektřinou a každý den budeš v ráji…“

Osamělý muž Slim začal s elektrickými extázemi už před lety, zprvu si zaváděl proud do nervových vývodů v ušních boltcích, ale puzen touhou po masivnějších rozkoších dal si vytrhat zuby a propadl těžké dásňové elektromanii.

„Napřed si musíš vybrat svou osobní elektřinu, tak třeba já mám beta-vlnový svazek D-12-RY8, a pak si ji už zavedeš do dásně podle toho, jaký pocit si chceš vyvolat,“ poučuje mě a současně odporně předvádí vrážením si drátků do různých míst krvavě zanícených dásní, „tady na místě horní levé šestky máš veselost, vedlejší horní pětka ti dá pocit obrovské síly, horní čtyřka chuť chlazené smetany a horní trojka vzpomínky z dětství, ale ty to budeš samozřejmě kombinovat a namixuješ si cokoliv se ti jen zachce, třeba takhle…,“ Slimovy roztřesené prsty s virtuózní náhle hbitostí zabodly čtyři drátky oběma konci do osmi jizev po zubech, „…a teď jsem desetiletý kluk, mám prázdniny, sedím na pasece s barevným televizorem a jím přírodně rostlé jahody… tenhle pocit si samozřejmě musíš ještě vyladit příslušnou frekvencí elektroimpulsů. Co bys ty chtěl teďka hned zažít?“

„Být v Praze s Mankou a jít s ní po vltavském nábřeží…“

„Ale to je přece maličkost, podívej…“ řekl hnusný trpaslík a zapíchal si do dásní tři drátky.

„Takže tobě stačí ležet na gauči a pouštět do sebe proud?“

„Úplně! Zažiju si tak všecko, co chci, a zase nic z toho, co nechci, a krásně se obejdu bez všeho dalšího. Například bez ženských,“ zachichotala se ta troska muže

„A bez života.“

„Až dostuduješ, študente, tak se dovíš, že celý takzvaný život je právě jen pohyb elektrochemických impulsů v těle. Tělo mám, to má svou chemii, a elektřinu si dodávám sám dle vlastního výběru.“

„Já ještě nedostudoval, Slime, ale už teď vím, že lidskou bytost vede jedna její vlastní centrální řídící skupina buněk a že její nekonečné možnosti se nedají nahradit žádným pícháním drátků zevně… ani když si je píchá až do kosti.“

„Ubohý blbečku, tobě jedna jediná hloupá ženská zbabrala život a to ji ještě ani nemáš. Já mám svůj beta-vlnový svazek D-12-RY8 a nikoho už nepotřebuji.“

„Ani nikdo tebe. A až jednou umřeš, doví se to právě jen informrobot v evidenci elektromanů.“

Den za dnem pravidelných a již zvládaných pohybů vytváří nový rytmus, v němž se už dá žít – ale bolestně snadno z něho znovu sklouznout do černé díry zoufalství. Nesmíš se tomu poddat. Je ti zle? Pracuj. Máš vztek? Pracuj. Byls připraven o výsledek své práce? Pracuj dál a vytvoř nový a vytvářej nové. Začíná se ti dařit? Tím víc pracuj. Chceš žít? Překonej se a vytrvej.

Jednoho rána se Milan Kareta probudil již zase svěží, vyběhl do jitřního chladu a nahý poskakoval v šedivé poušti. Proč si povinnou těžkou atletiku nedoplnit malou vlastní rozcvičkou? Až se vrátím, převesluji s Mankou jednou rukou celou Vltavu na nejtěžší pramici… kromě jiného.

Mladý muž došel do nejzazšího cípu tábora, stanul u plotu a zaťal prsty do jeho drátěných ok. Nevím, jestli melsydští psychiatři měli pravdu, že můj IRAF tady klesne… a je mi to už fuk. Ale dověděl jsem se tu, že není moc důležité dokazovat svou lásku – a všecko – nýbrž to naplnit.

CO JE TO ŠTĚSTÍ? Se schůdků růžovostříbrně pruhovaného letadla shlížel terfel Áva Šamp pobaveně na účastníky svého 102. turnusu, se kterým se právě vrátil z Himalájí na pražské letiště.

„Bylo to tam dobrý, ale všude jen samej sníh!“ volali klienti felicistiky na své příbuzné a miláčky, kteří jim sem přišli naproti. „A žádné koupání, jenom v krytém bazénu.“ „Jak já hloupá mohla odjet z Prahy zrovna v létě!“ „Letos se už nehnu ani na krok z domu.“

Napřed chtěli do Himalájí, teď zase být v Praze, ale za čas znovu zatouží třeba zas po jižních mořích a znovu se pak budou těšit domů… Není štěstí právě pohyb a směřování?

Ale kdy pak tedy dosáhneme klidu… usilujeme-li o něj vůbec. Já tedy ano, ale pořád to jaksi flinkám. Třináct dní jsem teď žil sám a moc se už těším na den, noc a snídani s Dinou Deborovou. Ale už před tou snídaní se budu zas těšit na dalších třináct dní svobody. Může být člověk šťasten, když přelétá od pólu k protipólu… s pravidelností kyvadlové přepravy? Sotva, ale už je 15.00 a konec terfelovy felicistické šichty.

Áva Šamp si z klopy svého umolousaného fialového župánku odepjal služební růžový knoflík s velkým stříbrným F, s úlevou jej strčil do kapsy, ale náhle mocně zatoužil po Lindě Jávové, aspoň pár vteřin ji vidět ve vidfonu…

„Stodruhý turnus se právě vrátil z Himalájí. Průběh normální," hlásil do vidfonu své milované primářce. „Konec informace. Leda že bys o nějakou stála…"

„Dokonce moc," řekla Linda, v malé obrazovce vidfonu se jí živě leskla tmavorudá hříva v barvě srpnových ostružin, ale kolem očí roztažena ustaraná pavučina vrásek. „Vždycky se tak chvástáš, Ávo, jaký jsi životní praktik a že všechno na světě chápeš… Řekni mi teď, ale krátce a věcně: co je to IRAF?"

„Tebe to pořád trápí?"

„Pořád víc. Tak spusť už to své moudro!"

„IRAF je… když chceme něco, co nemůžeme mít – Ne! Co bychom mohli mít, kdybychom… Lindo, já…"

Zavěsila. Proč jsem jí neřekl, že ji miluji? Lindo, lásko, můj IRAF jsi přece ty –

V zamyšlení vstoupil Áva na eskalátor a dojel metrem mechanicky až ke svému domu, až tam si opět vzpomněl, že po třinácti šedivých dnech dnes je zase ten čtrnáctý růžový s Dinou a že se tedy nemusí dát sekýrovat od svého domácího robota Robky – portrétu ženy po desetiletém manželství. Kdybych si tenkrát Lindu vzal, byli bychom už deset roků spolu manželé… S Dinou mi toto nebezpečí naštěstí nehrozí.

V Dinině bytě se člověk cítí krásně jako doma (s pitomým plecháčem Robkou bydlím jak někde ve skladišti), všude květiny, z kuchyňky čistá vůně pečení (budeme papat kuřátko vyrostlé přírodně na farmě!) a Dina v moderních modrobílých šatečkách (jí jediné nevadí můj utahaný fialový župánek; Lindě by bylo jedno, kdybych chodil třeba v brnění), moje Dinuška je po těch třinácti dnech tak žádoucí –

„Ahoj, ovečko!" radoval se Áva a hrnul se pro políbení.

„Ahoj, medvídku," usmála se Dina a zlehka ho odstrčila.

„Ale já tady cítím opravdické máslo z pravého přírodního mléka!" těšil se.

„U mě je všecko opravdické. A i přírodní."

„Tak začneme už jíst?"

„Ještě ne."

„Ale já se už nemůžu dočkat, Dinuško."

„Za chvilku se zase napereš a pak s tebou už nebude řeč. Ale my dva si musíme vážně promluvit."

„Hned teď?"

„Teď hned."

„O čem?"

„O nás dvou."

„A tak, to znamená zase –"

„Ano, ale teď už doopravdy… a třeba i naposled. Ávo, mně je už dvaatřicet roků –"

„– to nic není, mně je už šestačtyřicet. A mám hlad."

„Já taky. Už deset let."

„Ty přece víš, že já se nechci ženit, Dino."

„Nevím. Proč?"

„Protože… miluji Lindu Jávovou."

„Ó, ty ji miluješ – jak je to pohodlné, viď! Hezky zpovzdálí a samozřejmě tajně – jak romantické! Stačí ti na to denně deset minut a můžeš si fandit, že v šestačtyřiceti jsi pořád ještě chlapec a jako zamilovaný student. Ale ty ji miluješ ovšem taky proto, že ti nehrozí s ní bydlet, mít děti… a celý život. To není žádná láska, ubožáčku, to je jen neschopnost činu – a teď už taky holá staroba."

„Tohle mi nesmíš říkat! Linda je mé kouzlo a má poezie… Ona je můj IRAF."

„Ona je jen tvá výmluva, protéza a náhražková elektromanie, tvůj impotentní úhyb do kýče z teplé marmelády. IRAF, pane felicisto, to je něco docela jiného… To je, když při jízdě svým životním vlakem pocítíš sílu – nebo aspoň představivost – vylézt ze svého místenkového plyšového kupé na střechu vagónu… a odtud vzlétnout. Podej mi ruku a zkusíme letět spolu."

„Říkáš to krásně, ale ovšem… Kdo letí, může taky spadnout."

„Ano, samozřejmě. No a co? Otřepeme se a poletíme dál. Nebo budeme pokračovat pěšky. Tak chceš nebo ne?"

„Dinuško má, ty přece víš, že tě mám rád… A tak krásně nám to spolu šlo, už deset roků… Já měl jako IRAF Lindu, ty zas mě, odreagovali jsme to jeden druhému jako pozitivní i negativní zahrávači –"

„Přehlídka ztraceného času aneb pusté laškování jednoho líného valacha s jednou neurotičkou. Kterou to už přestalo bavit a chce se jí pro změnu zas žít. S tebou nebo s někým jiným anebo třeba i sama! Deset let jsi měl čas na rozmyšlenou a teď už posledních deset vteřin. Řekni ano nebo řekni ne!"

„…Když řeknu ano," zapípal Áva zkroušeně a nasál vůni kuřátka pečeného na másle, „začneme hned pak už jíst?"

Kapitola 12.

Dobrý konec,

dobrá…

Ale jak to bude dál?

ŽÍT KAŽDÝ DEN znamená začít hned zrána a Manka Lebdušková denně od rána šťastna na svém novém místě pěstounky 128. Dětského domu v Praze 128 – 24, celé hodiny her s dětmi ve skleněném pavilónu, na vyhřívaném trávníku a v bazénu až do tří odpoledne, kdy si rodiče odvážejí své maličké. Manka se s nimi rozloučila do zítřka a vrátila se do růžové ložnice, kde ještě spala malá Aranka (maminka si pro ni přijde o půl čtvrté), potichu si pustila televizní kurs dětské psychologie a při něm pokračovala v pletení z bledě modré vlny. Čepička je už hotová a teď se dáme do kabátku.

Tiché zaklepání na dveře, vešel Luboš (ještě v bílém kuchařském úboru) a nesměle se posadil. On jediný ví o tomto

mém tajném chystání.

„Proč nechceš dětské oblečení ze samoobsluhy?“ zeptal se po delším mlčení.

„Protože chci, aby bylo ode mne… A taky to dělám ráda.“

„A moc hezky. Nauč mě to taky!“

„Copak chlapi potřebují umět štrikovat?“

„Asi ne. Ale já bych to taky dělal rád…“

Luboš Lavička je můj ideální partner, kterého mi našla genetika a felicistika ho sem poslala dělat kuchaře (předtím vařil ve 173. Dětském domě v Praze 173–11), aby se tu se mnou „nenápadně“ seznámil. Ale my si všecko hned řekli a dohodli se, že budeme přátelé – než se mi Milan vrátí z Gibsonu. Ale třeba i pak, nebude-li ovšem Milan žárlit. Samozřejmě není a nebude na co. Luboš je moc hodný a vlastně výborný kluk.

I učenlivý a opravdu šikovný, štrikovat se naučil za deset minut a hned se pustil do pletení kalhotek pro mého synáčka, sice jsem mu občas musela rozpárat celou řadu, ale dělal rychlé pokroky.

„A nedalo by se třeba plést čtyřručně, jako se dá hrát na klavír?“ napadlo ho, začali jsme to z legrace zkoušet, až bylo najednou půl čtvrté a pro Aranku si přišla její maminka. „To jste moc hodní, že jste mi s malou počkali až do teď,“ děkovala nám. „Zdržela jsem vás o půl hodiny.“

„Ale mně se ta půlhodina moc líbila,“ řekl Luboš. „Tobě taky, Manko?“

„Mně taky.“

„Vy jste šťastní lidi, když si stačíte sami dva,“ povzdychla Arančina maminka. „To ten můj, když zrovna nespí, hraje pořád jen šachy s komputerem a mě s Arankou už skoro nezná… Den předtím, než se mi narodila, odjel na půlroční turnaj do Tokia. A vy si spolu pletete šatečky pro vašeho chlapečka… to bude vaše první dítě?“

„Moje první,“ řekla jsem jí.

„My totiž nejsme manželé,“ řekl jí Luboš.

„A tak už teď před svatbou se takhle krásně spolu chystáte na vaše maličké…“ vzdychla Arančina maminka. „Ten můj tenkrát ani nevěděl, že Aranku čekám, protože půl roku hrál šachy v Montevideu.“

Nechtěla jsem jí brát iluzi o nás, když má doma místo muže jen dva šachové komputery, a po jejím odchodu jsme s Lubošem štrikovali dál až do večera.

Protože já teď kromě práce nemám na práci už nic než těšit se a čekat, až se mi můj Milan vrátí z Gibsonu. A každý den má vzrušující smysl, když čekáme a chystáme se na něco velikého… Manka zhluboka vdechovala vůně končícího léta. Romeo a Julie umřeli hned na jaře svého příběhu, ale já s Milanem máme naše veliké léto teprve před sebou –

128. Dětský dům zní od rána veselým žvatláním, před polednem předala Manka děti umývacím robotům a sestoupila do suterénní přípravny jídel pomoci Lubošovi s chystáním oběda (což neměla v pracovní náplni). Luboš ve vysoké bílé čepici vkládal mražené bloky do ohřívací a osvěžovací linky, z jejíhož výstupu Manka odebírala kouřící talíře, spolu je naskládali na vozík a přivezli do zahradní jídelny, Manka krmila děti a Luboš je hladil po hlavičkách (což už neměl v pracovní náplni), vedeme to tady spolu jako jednu velkou rodinu.

Po obědě ukládáme děti do postýlek, já jim říkám pohádku (televizi jsme svorně vypnuli) a Luboš k tomu tiše brnká na mandolínu, až všecky usnou.

„Maminko Manko, poď si ke mně hačnout,“ škemrá ještě malá Deniska, „a ty taky, tatínku Luboši!“

Vyšli jsme pak po špičkách a na zahradě spolu sbírali nádobí.

„Kdybys neměla Milana,“ řekl Luboš tiše, „měli bychom to spolu krásný…“

„Možná. Asi určitě – Ale já mám Milana a on mě. Vím, že to s ním nebudu mít vždycky lehké, ale chci ho, jaký je… Jako svůj život, třeba i se zmatky, zklamáním a bolestmi, ale můj vlastní. I ty si ho najdeš, Luboši, určitě! A i lepší holku než jsem já.“

„Ne. Genetika nás vybrala a zkombinovala z miliónu možných párů, mě pro tebe a tebe pro mě… A genetika je věda, takže se nemůže mýlit.“

„Ale genetika je jenom věda, Luboši.“

Dny elektrizované touhou se náhle s třeskem vyřítily jako vagóny metra z tunelu do oslepující záře nástupiště. Terfel Šamp mi zavolal, že Milan přiletí v osm ráno do Prahy. V šest ráno město ještě spí a zářijové slunce se suše leskne na prázdných chodnících, tichými ulicemi projíždějí jen oranžové čisticí vozy. O půl sedmé ještě na přistávací ploše letiště vzplýval jemný opar v modrošedé barvě dálek, který se kolem sedmé rozplynul. Už jen hodinu. Chtěla bych navždy umět milovat jako právě teď –

NAJÍT SÁM SEBE JE VELKÁ VĚC, se kterou nutno okamžitě začít podnikat, a od začátku podzimního semestru Milan Kareta znovu zpátky mezi svými spolužáky na katedře profesora Nikla, první hodinu diskuse při procházce parkem Karlovy univerzity zatím ještě jen poslouchá (s rostoucí však netrpělivostí), při druhé hodině v laboratoři lačně lapá profesorovu demonstraci poloorganických buněk protein-antimonu a ve svém studiu č. 3 si to pak hned zkouší na své biokeramice, už se mu podařilo připravit keramiku měkkou jak houba, teď už jen do ní vpravit to bio– a pak ji oživím na vivokeramo– Mám před sebou práci na dobrých stopadesát let!

Ve stavu nadšení fičí na rande s Mankou ulicemi, v nichž jásavé barvy léta – bílá, modrá a zlatá – začínají ustupovat podzimní módě rezavé, vínové a šeříkové. A teď už žádné děckárny v motohračkárně a Slaďáku či Slaňáku, teď nejkratší cestou do AOK!

Ateliér osobních koncertů je jedenáctipatrová bílá koule v tiché zahradní čtvrti Prahy 160-00 a dům tisíce zázraků, „Manko, co budeme dneska – elektrony nebo stromy?“

„Co chceš ty, lásko. Ale já bych radši byla strom.“

Osobní koncert začíná vždy lázní, ozonizací, vybranou sestavou jógických ásanů a hloubkovou relaxací, do níž pak

vstoupí jemné guru-imaginační impulsy. V rozvolněných vrstvách podvědomí se jak pomalé jiskry vynořují první pocity a měkce splývají do rozechvívajícího světla vnitřních obrazů… Cítím své nohy hluboce a pevně vrostlé do půdy… rozčleněné na síť kořenů, kořínků a jemného vlášení, kterým saji vláhu a sílu země… a mízy stoupají kmenem mého těla… až do rozvětvených ramen, paží, hlavy… do celé koruny. Je studené jaro, vlním se v čerstvém větru… a slastné napětí naběhlých pupenců. Slunce sílí… mučivá nedočkavost soustředěné síly… A první výtrysky rozkoše rašení, v mohutnějících poryvech vyráží listí… jeho dlaněmi piju slunce… síly proudí shora i zdola, dovnitř i ven… v tichém řevu až do umdlení. Tak jsem celý rozkvetl. Konejšivá úleva májových dešťů. A pod stoupajícím sluncem nové, vrcholné vzepětí sil… Rve se to ze mě ven … mé plody, malé, tvrdé a zelené. Dávám jim všecko. Má jablka rostou, zaoblují se a zbarvují… hluboké štěstí zrání. A majestát úrody –

„To bylo skvostný…“ vzdychla vedle mě Manka a odhrnula si vlasy z čela.

„Já byl jabloň a co ty?“

„Taky. Bylo to skvostný, ale… jen škoda, že jsme přitom nebyli spolu.“

„Tak teď budeme delfíni, chceš?“

„Tak plaveme!“

Nový relax a otevíráme oči v hlubokém akvamarínu, mořská voda jim dělá dobře a všude kolem stříbrné bublinky, oba jsme oblí se světlými břichy a temnými, pohádkově pružnými těly, voda je současně postel, hřiště a trampolína beztíže. „Umíš tuhle vývrtku?“ „Tuhle taky, ale trojitou, podívej –“, letmé dotyky boků, k úhybu stačí pohnout ocasní ploutví, ale kormidlujeme si znovu vstříc, „Pojď nad vodu!“ Průlet lesklou hladinou zdola, taneční dvojskok nad hřbety vln a měkce spolu zpátky do vlahého akvamarínu.

„A teď už nechci stromy ani delfíny, ale svýho Milana –“ šeptá Manka horce.

„A já tebe, lásko.“

„Tak pojď už –“

„Ty se mnou –“

Láska je být spolu, velce – a úplně.

„Já už jako malá holka a vlastně pořád čekala, že On si pro mě jako princ z pohádky jednou přijede na bílém koni… Prostě akorát se právě jen dostaví, vysadí si mě k sobě do sedla – a pak spolu žili šťastně sto let,“ šeptala pak Manka se zavřenýma dosud očima.

„A já zas vždycky myslel, že prostě stačí najít holku, která je pro mě – a nenapadlo mi, že si napřed musím sehnat toho bílého koně,“ řekl jí Milan natáčeje si na prst pramínek jejích zvlhlých vlasů. „Tys na něm pro mě přijel.“

„To se ti jen zdálo – otevři oči!“

„Vidím, koho jsem vždycky čekala…“ Zvolna otevřela oči a přejížděla mu prstem po obličeji, jako by si obkreslovala ten obraz ze sna.

„Pořád tomu ještě úplně nerozumím. Když jsme spolu začali chodit, bylo to tak normální… pak jsme se skoro rozešli. A teď – Co se to s námi vlastně stalo?“

„Asi… se v nás obou něco změnilo. Něco zesláblo a něco zesílilo a vyrostlo.“

„Ano. A musí se to projevit i v našich psychogramech.“

„Kašlu na ně a vím to i bez nich. Já byla tenkrát jakoby jen poloviční… půl dne se nudila v Kosmarchívu a půl dne si s tebou hrála. Ale teď se cítím s tebou, v práci s dětmi i doma, ve dne v noci – už vcelku a z jednoho kusu.“

„Já tenkrát taky… prostě jen chodil ráno do školy, odpoledne na rande, mezitím se dost nudil a ustavičně se přitom rozhodoval pro něco a proti něčemu… Teď vím, že mám tebe a biokeramiku jako jasný program na stopadesát let dopředu!“

„Ale co až tu biokeramiku budeš mít?“

„Udělám vivokeramiku!“

„A co se mnou?“

‚A co ty?“

(Místo odpovědí jen smích a další polibky.)

Večer pak jdeme spolu s Mankou po vltavském nábřeží… jak jsem snil tenkrát za drátěným plotem Gibsonu.

„Nač myslíš, Milane?“

„Na to, že teď už mezi námi není žádný ostnatý drát.“

„Už jen naše psychogramy.“

„Ty na ně kašleš a já taky. Prostě nezájem o ně, a když chceme být spolu – tak prostě jsme, ne? Teď už přece dávno není doba, aby nám do toho někdo kafral, jako kdysi dávno v těch barbarských stoletích. Jako tenkrát Romeo a Julie… a proti nim všelijaký ty znepřátelený rody Monteků a Kapuletů a všechny ty šaškárny. A stejně se Romeo s Julií přes všecky překážky nakonec k sobě dostali, a kdyby ten posel přišel, jak správně měl, nemuseli se trávit ani píchat, ale prostě být spolu.“

„Jenže ten Romeo a ta Julie tenkrát měli své překážky před sebou… my ale je máme v sobě uvnitř.“

„Ale co si s tím budeme lámat hlavu, ať nám to poví ten, komu to vadí!“ rozčilil se nakonec Milan a zavolal genetiku 5. obvodu. „Tak co je?!“ zařval do vidfonu.

„My jen čekáme, až nás zavoláte,“ řekl ing. Karel Vodák, CSc., v černošedě pruhovaném pyžamu (vidfonát z vltavského nábřeží přepojený automatem z jeho pracoviště ho zastihl doma při večerní hygieně ústní dutiny).

„Tak my vás zrovna voláme. A tak kdy nám konečně už dáte pokoj? Nebo máme ještě jednou vlítnout do orloje – oba dva a v nákladní vzducholodi?!“

„Váš případ zbývá už jen uzavřít –“ Z genetikových úst vytékaly husté chuchvalce modré čisticí pěny.

„Tak jen řekněte kdy a kde, pane Kapulet, zavolejte k tomu tu primářku Montekovou a připravte si ty svoje mašinky

na teplotu jako při výbuchu padesáti megatun plutonia!“

„Bude to už jen taková malá závěrečná psychoskupinka.“ Genetikovi vyklouzl z nosní dírky protirýmový čípek a zasekl se mu do modré pěny na bradě.

„A hned po ní nám už dáte pokoj?“

„Hned po ní už můžete dělat, co jen budete chtít.“

Milan dopoledne ve škole, Manka v Dětském domě a zbytek každého dne velkolepé rande až do noci, začíná se vždycky v bílé kouli AOK, „Manko, co budeme dnes, motýli nebo ozubené soukolí?“

„Něco, abychom byli nejvíc spolu.“

„Tak si prožijeme mohutné sloučení!“

Úvodní relax a do hluboce rozevřeného nitra vstupuje jemně naléhavý šepot guru-imaginace… Jsem hydroxid sodný NaOH a ve tvrdých bílých rotulkách spím v zabroušené skleněné láhvi…

Jsem kyselina solná HCl a pod zábrusem v lednici sním o žáru…

Rotulka za rotulkou se sypu do vody a cinkám o skleněné dno. Pomalu se rozpouštím… a zahřívám svůj roztok. Zakalil jsem jej do kruté žíraviny bělavé jak oblak s bouřkou. Mám trilion hadích úst a rozleptám cokoliv živé do řídkého lepkavého rosolu!

Jakmile otevřena, dýmám do vzduchu svůj agresivní dech… musím se zmocnit každého prostoru! Tenkým proudem vtékám do vody, která kolem mě začíná vřít… Rychle se v ní šířím bezbarvým vlněním – já umím i destilované vodě nadělat vrásky! – až ji ve skleněných stěnách celou obsáhnu a prostoupím. Mám trilion zubatých tlam a mramor i kov degraduji na rozteklý šumák! Přitékám k tobě všemi svými lačnými H-plus a Cl-mínus –

Přijímám tě svými žíznivými Na-plus a OH-mínus –

Setkání trilionu tygrů s trilionem tygřic je prudce exogenní slučování NaOH + HC1 = NaCl + H2O jako setkání rozbouřeného oceánu s tajfunem, všecko vře, štěpí se, bublá, kypí a prská za tryskání žáru do zděšené vody. Mám pro tebe trilion úst – já pro tebe druhý trilion.

Zestříbrněli jsme a zprůzračněli. Spojili se a pevně svázali. Následuje suverénní klid nově zrozených molekul. Roztok se neutralizoval, utišil, vyjasnil a začíná chladnout. Je naprosto stabilní a tedy vlastně věčný… A kdyby ho začalo ubývat, vystoupíme z něho spolu jako průzračné krychlové krystaly soli, jasně čirá sloučenina já-mínus a ty-plus v celistvé pevné molekule, z jakých vystavěn vesmír.

STANOVÁ ZKOUŠKA JE SPOLEHLIVÝ DŮKAZ způsobilosti milenců pro manželství (mimo jiné) a Lindin otec, slavný felicitolog, jej vykutal ze zaprášených čtecích krystalků v archívu muzea mravů dávného XX. století pro Lindu, která nebyla schopna uzavřít případ Kareta – Lebdušková.

„Oddělovat ty dva od sebe nemělo smysl. Ať jsou naopak maximálně spolu, ostatně jako v životě,“ vysvětlil velký otec ztrápené dceři. „A pro intenzifikaci testu zvolme právě tento způsob z barbarského století. Tenkrát prý stačilo čtrnáct dní, ale ty jim to ještě zostři tím, že jim trvání zkoušky neprozradíš.“

Na paloučku v přírodně rostlém lese (v přísné rezervaci daleko od Prahy) vztyčeny tři malé stany, každý těsně jen pro dvě osoby.

Ve stanu č. l testovaní snoubenci Kareta a Lebdušková, oba ve stejných unisex sportovních dresech, ovšem v módních barvách podzimu – Milan celý šeříkový, Manka vínová, a oba rezavé doplňky. První tři dny strávili milenci prakticky celé ve svém stanu, v němž se spolu oddělili od světa uzavřením zdrhovadla ve vchodu po celé jeho výšce.

V čísle 2 manželé Pavel a Linda Jávovi. On si ve svých rezavých montérkách hned první den z kulatiny a osekaných větví sestrojil cvičební přístroj, v němž si pokojně funí s nevyrušitelným klidem, jako by byl doma na naší zahradě. Já jsem tu ovšem služebně jako primářka felicistiky, abych sledovala průběh zkoušky těch dvou… ale přitom si i otestovala případ Jáva – Jávová.

A ve stanu č. 3 snoubenci (!!) Áva Šamp a Dina Deborová. Áva se stanové zkoušce zuřivě bránil, Dina na ní však trvala a nebohý terfel to nakonec dostal jako příkaz od primářky. Celé první tři dny nádherného říjnového počasí proležel před stanem v trávě s rukama pod hlavou (ve svém věčném fialovém župánku, již tak vybledlém, že skoro zas podzimně módně šeříkovém) a líně se hřál v paprscích končícího slunce. Čiperná Dina vyzdobila stan chvojím, sbírá houby a v kotlíku nad ohněm vaří fantastické hříbkové guláše.

Odpoledne třetího dne přijel obvodní genetik ing. Karel Vodák, CSc., s celou rodinou (protože byla neděle). Jeho manželka zůstala sedět v autě (štrikovala tam pánský svetr) a čtyři děti (čtyřčata) se rozběhly po mýtině.

„Tak jak pokračuje váš psychomaratón?“ zeptal se genetik primářky a terfela.

„Jak račte vidět,“ ušklíbl se terfel ležící v trávě a nohou líně ukázal ke stanu č. l uzavřenému zdrhovadlem. Vodákovy děti již tiskly ouška k jeho plátnu.

„Ti dva tam –“ hlesl genetik.

„Pořád. Ve dne v noci. Už třetí den,“ usmála se prima řka.

„Kšá! Jedete pryč!“ křikl Karel Vodák na svá čtyřčata, nahnal je k matce do auta a pozamykal všecka čtyři jeho dvířka. „Začínám o stanové zkoušce pochybovat,“ řekl pak ustaraně. „IRAF Karety a Lebduškové…“

„Právě je podrobován logickému vývoji,“ řekla primářka.

„Ale IRAF se přece jakékoliv logice vymyká a vzpírá,“ namítl genetik odborně.

„To říkáte vy, protože žádný nemáte,“ ušklíbl se terfel v trávě.

„A jsem na to hrdý.“ Genetik si důstojně uhladil na prsou úřední šedou tuniku. „Jakživ jsem nikdy žádný nepocítil a ovšem nepotřeboval, právě a jenom bez něho jsem mohl prožít už dvacet let ve spořádaném manželství a vychovat čtyři zdravé děti!“

„Vy jej ovšem nepotřebujete, vy máte IRAF nulu.“ Terfel pohrdavě vyplivl rozžvýkané stéblo. „Ale vaše manželka

musí mít IRAF nejmíň deset tisíc, aby to s vámi těch dvacet let vydržela. A chudáci děti!“

Ing. Karel Vodák, CSc., uraženě odjel a teprve nazítří, tak pozdě ráno, že skoro už v poledne, se konečně otevřelo zdrhovadlo ve vchodu stanu č. l a testovaní milenci se vyplazili na denní světlo.

Vlastně krásný pár, musela uznat Linda pozorujíc hodinu za hodinou šeříkového Milana s vínovou Mankou při jejich skotačení i něžných hrách, a jak se ti dva k sobě hodí – kam se náhle ztratily jejich tak hluboké rozdíly a rozpory jejich psychografií? Trvají v nich ovšem dál, ale jako by se uvolnily a pootočily směrem k sobě… jako dva lidé, každý sice docela jiný, kteří si však vyšli vstříc a objali se. Laškovat spolu pár dní ve stanu je ovšem mnohem snazší… než spolu provždy žít.

Večer se pod hvězdným nebem rozhořely před třemi stany tři osamělé ohníčky, tři maličká, neklidně plápolavá světýlka pod zpytavě věčnýma očima vesmíru. Pátý den byl nejkrásnější, celý z jasně nebeského indiga a slunce na zlatém říjnovém listí – Pavel Jáva vylepšoval svůj cvičební přístroj do stále pohodlnějších poloh a spokojeně v nich pak funěl, Dina se vypravila na houby, Áva Šamp se povaloval v trávě, Linda pilně studovala – jen Milan s Mankou setrvávali ve svém soukromém růžovém obláčku, božsky nevnímajíce ani nepotřebujíce nic kromě sebe samých.

Večer se obloha zatáhla a šestý den začal deštěm. Dvojice musely zůstat ve svých stanech. Pršelo drobně, ale vytrvale, kap-kap-kap-kap, hodinu za hodinou a pořád dál, kap-kap-kap-kap -

Ve stanu č. 2 manželů Jávových ticho čtenářského kroužku, Linda louskala sborník maďarské felicistiky, Pavel si přečetl science-fiction o legračních obludách na vzdálené planetě Speck, zdříml si a odpoledne začal vylepšovat osvětlení stanu, vylepil jej soustavou reflexních plošek ze staniolu tří tabulek čokolády (kterou za tím účelem napřed snědl), takže se ve stanu dalo mnohem lépe číst, Pavlovi se však už nechtělo číst (a pořád bylo teprve odpoledne).

„Musíš pořád číst?“ zeptal se manželky Lindy.

„A ty pořád jíst a vrtat se v něčem?“

„To je snad normální. Ale ty mi poslední dobou připadáš… jako robot.“

„Myslela jsem, že mě takovou chceš mít.“

„Lindo, to je přece nesmysl.“

„A co ti na mně vadí… poslední dobou?“

„Pořád jen zíráš a cosi si přitom mumláš… O čem to pořád přemýšlíš?“

„O případě těch dvou. Ale i o našem.“

„My dva jsme taky nějaký případ?“

„To ještě pořád nevím.“ Linda se nešťastně usmála a sklonila se ke své četbě.

„Z knížek se to nedovíš.“ Jemně jí dlaní přejel záda.

„Ale jak?“

„Pojď ke mně.“ Pavel Jáva políbil svou ženu do vlasů a klidným zatažením zdrhovadla uzavřel stan číslo 2.

Milan Kareta neklidným trhnutím zdrhovadla otevřel stan c. l, v jeho vchodu se vleže opřel o lokty a ospale vyhlížel na zmoklou paseku. Pršelo (a pořád bylo teprve odpoledne), kap-kap-kap-kap –

„Co budeme dělat?“ začal se najednou starat.

„Co bychom dělali?“ Manka k němu přilehla do stanového vchodu a začala se něžně třít tváří o jeho (měl by se už oholit) jako vždy před mazlením, ale obvyklé reakce se tentokrát nedočkala.

„Začíná to tady být dlouhé,“ řekl místo toho.

„Ale jsme tu přece spolu.“

„To ano.“ Milan se díval pořád kamsi ven.

„Na co teď myslíš, Milane?“

„Co dělají kluci ve škole… Říkal jsem ti už, že se mi povedlo udělat keramiku měkkou jako houba?“

„Říkal. Už třikrát.“

„Ale teď jsem si vzpomněl na Palkovičovo pravidlo, že reaktivnost aluminosilikátů klesá se stupněm jejich plastifikace …“

„No a co?“

„No a co! To by to moje změkčování keramiky vedlo do háje – když se vyjadřuji slušně. Ale mám dojem, že Palkovič někde zase říká… Nevzpomínáš si na jeho derivační tezi?“

„V životě jsem o ní neslyšela.“

„Ale vždyť jsi přece v té melsydské vile studovala biokeramiku ve dne v noci ze čtyřiapadesáti programů a Palkovič –“

„Nevím o něm nic jako o celé biokeramice.“

„Škoda.“

„Mě nezajímá Palkovič, ale ty –“ zvedla se na kolenou i loktech a celá se položila na záda odvráceného Milana.

„Jsi těžká.“

Manka vzdychla a stáhla se do stanu, na jeho plachtu bubnovalo uspávací kap-kap-kap-kap, ale Mance se nechtělo spát (pořád bylo teprve odpoledne) a Milan vytrvale čučel ze stanu.

„Co je tam venku, Milane?“

„Prší.“

Pak usnul a probudil se po půlnoci. Manka spala a Milana napadla ošklivá myšlenka, že mu to vlastně nevadí. Opatrně, aby spící neprobudil, se vykradl ze stanu na vzduch, rozjařeně se brouzdal mokrou trávou, v duchu rozprávěl s velkým Palkovičem a prožil si tak krásnou i povznášející noční hodinu.

V dalších dnech pršelo jen s krátkými přestávkami, znervózňující kap-kap-kap-kap na plachty tří zmoklých stanů, v nichž se stále hůře dalo vydržet – dokonce i se svým miláčkem. Stanové vchody otevřeny a nakukovalo se k

sousedům. V čísle 3 se rozmrzelý Áva Šamp líně válel na vzduchové matraci, na níž usedal právě jen k jídlu. Jeho pilná Dina vyrobila z dlouhé chvíle stolek ze smrkových větví, nakrmila z něho svého bručouna a vypravila se do stanu č. 2 prohlédnout si jeho osvětlení posílené staniolem z čokolád. Autor Pavel Jáva, polichocen jejím obdivem, instaloval podobné i ve stanu č. 3 (Áva souhlasil, aby mohl shltnout tři potřebné k tomu tabulky čokolády) a spolu s Dinou začali stavět „společenský altánek" – tihle dva kutilové si padli do noty. Linda pilně četla (a vytrvale si cosi zapisovala).

Jak hřebeček po příliš dlouhém stání ve stáji opustil Milan svůj stan číslo l a neúnavně i v dešti pobíhal po pasece, pošklebovaI se Lindě, laškoval s Ávou, blbnul na pařezech a pomáhal Pavlovi a Dine v jejich stavbě. Manka se k nim přidala, ale nepokojného Milana záhy omrzelo příliš pro něho pomalé pilování kmenů a zas už někam odběhl…

On u ničeho nevydrží, pomyslila si Manka o Milanovi. A pořád s něčím nespokojený…

Ona se spokojí se vším, pomyslil si Milan o Mance. A z celého světa jí stačí právě ten její malý kousek…

„Už mám toho tady po krk a chci pryč!" zařval náhle Áva Šamp na celou paseku, aby to všichni slyšeli.

„Já taky!" přidal se k němu Milan.

(Manka s Dinou si vyměnily krátké pohledy a obě se opět sehnuly k práci. Linda si cosi zapsala.)

Počasí se nelepšilo. Pršelo pořád – kap-kap-kap-kap. Krátící se říjnové dny se ještě daly jakž takž vydržet… Pavel s Dinou dostavěli altánek (ale pršelo do něho) a začali z kamenů stavět krb, v němž se dá i udit (co ale?), Manka si začala povídat s Lindou (babské šplechty o kuchtění a děckách, pomyslil si Milan pohrdavě a šel od nich pryč) a Milan zase s Ávou (klukovské chvástání o nesmyslných dobrodružstvích… ale i o ženských, pomyslila si Manka trpce a šla od nich pryč).

Horší však byly dloužící se noci samotných párů ve stanech… v nichž se už nebylo na co těšit. A jejich zmoklé plachty k uzoufání pořád stejné kap-kap-kap-kap –

„Ta tvoje zatracená Linda nás tady chce rafinovaně zničit!" vztekal se Milan večer (který začínal teď už vlastně odpoledne) ve stanu č. 1.

„Naopak nám chce pomoci a je tady kvůli nám," upozornila ho Manka.

„Je to její práce, ne? A ta její pomoc nám tedy dala hezky zabrat!"

„Ale já si myslím, že nám moc prospěla. Než jsme poznali Lindu, uměli jsme právě jen chodit spolu odpoledne na rande. Ale teď to máme těžší, viď!"

„Ta tvoje ničemná Linda nám udělala ze života peklo! Tobě ovšem přihrála hned dva ideální partnery, Jiřičku Jambora a teď zas Luboška Lavičku –"

„A tobě Naděnku Norkovou. Byl jsi s ní víc než se mnou a moc se ti to líbilo…"

„No tak tady vidíš, jak pilně tvůj miláček Linda proti nám pracovala, aby nás rozdělila za každou cenu. A tobě jako by se po tom začalo stýskat!"

„Mně se stýská po tobě, jaký jsi byl… ještě před pár dny a tenkrát v Gibsonu."

„Ale teď to máme těžší, viď."

(A znovu smíření, polibky atd.… ale pak ovšem opět další srážky.)

Ve stanu č. 3 stále posupnější mlčení Ávy Šampa a tiché vzdechy Diny Deborové, jen v čísle 2 se nedělo nic zvláštního, manželé Jávovi si tady prostě už zvykli a pokojně si žili, vedle sebe spolu.

Po desíti dnech však (mezitím začal už listopad) měli všichni paseky až po krk, a jakmile přestalo pršet, velitelka tábora Linda rozhodla uspořádat exkurzi k jezeru. Tři páry vyrazily hned zrána rozjařeně jak školáci na výlet a ponořily se do hlubokého lesa s naivním nadšením velkoměstských lidí – někteří z nich vstupovali do opravdové přírody jakživi poprvé!

Linda s Pavlem se ztratili kdesi vpředu, Áva mával šosy svého fialového župánku a dokonce zpíval, Dina v rezavém kostýmku sbírala žluté javorové listy a sešívala si je stébly do náhrdelníku, vínová Manka přejížděla okouzleně dlaní drsnou kůru staletých dubů a šeříkový Milan, udiven pružností lesní půdy („Proč se vlastně nedělají i v městech pružné chodníky?") ji vkleče zkoumal, až dospěl k „senzačnímu objevu", že prý půda je pravzor všech bio-anorganických syntéz a živější, než kdy může být nejen bio-, ale i vivokeramika.

Jezero bylo daleko a Linda jak trpělivá učitelka (za pomoci svého trpělivého chotě) svolávala a sháněla zatoulané milence a snoubence, aby vůbec došli k cíli, který stál za to – na dně hvězdovitě se rozbíhajících údolí se leskl hladce třpytný ovál jezera zrcadlící skalní útesy, zezlátlý les, horský hřeben a nebe s rychlými oblaky.

Áva okamžitě ulehl na poražený kmen s rukama pod hlavou, prý „k přírodní meditaci", Dina s Pavlem se pokoušeli lovit ryby, Milan studoval na břehu „stupeň hydrofilní plastifikace bláta" (které viděl poprvé v životě) a Manka s Lindou si na balvanech povídaly, jak zacházet s muži. Krátce po poledni se jezerní hladina zčeřila, to vítr z hor rozryl její zrcadlení, prohnul kmeny stromů, zvířil padající listí a přihnal těžkou šedou clonu mraků s deštěm, z větru zakrátko vichřice, z deště liják a postupně průtrž mračen, jezero zešedlo a na jeho vlnách se objevily první bílé čepičky – výletníci utíkali zpět do lesa, z něhož však náhle rozlícený nepřítel, mokré větve šlehaly do těl, nohy se bořily do bláta cest, jimiž se valily kalné potoky a proudy ledové vody bušily do oslepených tváří zděšených výletníků… zvyklých pouze na mírné, večerní a pravidelné (zavčas ohlášené městskou televizí) deštíky řízeného metropolitního umělého mikroklimatu.

První upadla Dina a dlouho se jí nedařilo vstát, „Já dál nejdu a zavolejte vrtulník!" řval Áva do svistu vody a praštění lámaných větví. „Nemáme spojení a musíme do tábora!" křičela Linda, sklouzla po kameni a skoro zmizela v hnědé bublající tůňce, Pavel si ji zvedl na ramena a opatrně s ní vykročil. Mance se nedařilo vytáhnout nohy z lepkavého bláta, Milan si ji rovněž nadhodil na záda, ale daleko ji neunesl. „Půjdu sama!" volala, ušla pár kroků a zas už na kolenou v mazlavém jílu, Milan ji rval vzhůru k sobě, oba se zranili a jejich obličeje náhle těsně proti sobě, zacákané blátem, ulepené a pokryté špinavou vodou i potem úzkosti – jakoby však až teď nejvíc obnažené.

Z cesty od jezera hrůzná anabáze pro šest velkoměstských lidí zvyklých na pohyblivé chodníky, vyhřívané trávníky,

kryté eskalátory a pouliční klimatizaci – jak v rozpoutaném horroru šílících živlů se zděšeně prodírali mokrými chapadly, úklady a pastmi hučícího lesa, bičujícími provazci vody promočeni, ohlušeni, rozbušeni a zdeptáni.

Tak až za tmy konečně doklopýtali zpět do tábora – který však již přestal existovat. V komíhavých kuželích baterek se postupně zjevoval rozsah zkázy… všechny tři stany pokáceny a jejich obsah rozmetán v mokré trávě jakoby uragánem.

Dina se rozeštkala a Áva se rozeřval ze zbytku sil: „Takhle silnej vítr ve střední Evropě nefouká – ten jde pořídit jen větrometem z vrtulníku zrovna toho typu, kterej má pod palcem naše milá paní primářka!“

„Místo řečí teď bude líp něco dělat!“ okřikl ho Pavel Jáva a z celtových dílů tří zřícených stanů začal s Dinou vztyčovat jeden velký pro všechny, Linda s Mankou odevzdaně brouzdaly s baterkami v kalužích setmělé mýtiny a snášely promočené přikrývky, šaty a jídlo, Milan měl řadu nápadů (vesměs neproveditelných), například obnovit tábor pod stromy v lese, kde prý prší méně (v němž však bez baterky zabloudil), a světoběžník Áva byl dokonale k ničemu. Až pozdě v noci se nakonec všichni slezli v novém společném stanu a omotáni promoklými hadry v něm ulehli na mokré zemi, každý tam, kam zrovna padl – ale spát se tak ovšem nedalo.

V kalném ranním světle dvanáctého dne zkoušky spolu na jedné hromadě značně už jiné páry – tři zablácení muži s naběhlými nosy, zanícenýma očima a tři ženy v žalostných troskách svého make-upu pod zničenými účesy, těsným stanem zněl sípot, chraptění a kašel, všichni nastydli, ale venku to bylo ještě horší – liják změnil paseku v rybník, z jehož tmavé vody už jen tu a tam vyčnívaly trsy žlutošedé podmáčené trávy, v sychravé listopadové mlze kvílel táhlý nářek černých koster mrtvých stromů, z nichž studený vítr orval zbytky listí, a opět pršelo, kap-kap-kap-kap –

„Tak to už zabalíme, ne?“ řekl Áva Šamp vztekle ždímaje svou promočenou deku.

„Kdo chce, může jet domů kdykoliv,“ oznámila velitel-ka tábora Linda.

„Dino, jdem!“ řekl Áva své snoubence. „Ale to bychom všecko prohráli…“ Dina se dojemně a marně snažila vidličkou (hřeben v noci nenalezen ani jeden) nakroutit své zplihlé vlasy.

„Ale něco třeba zase vyhráli,“ zavrčel na ni Áva, tento obstarožní pár se změnil ze všech nejvíce, s dvaatřicetileté Diny už dokonale smyty i poslední stopy jejího bývalého dívčího zjevu a na zacákaném vagabundu Ávovi až příliš vidno, že mu bude už padesát.

„My dva zůstaneme!“ Manka se rychle podívala na svého Milana.

„Jasně,“ řekl Milan vzdorně primářce. „A tak dlouho, až tady třeba shnijeme!“

„Ale o to se přece vůbec nejedná,“ usmála se Linda. „Nýbrž právě naopak.“

Šest lidí se v těsném stanu vrtělo, strkalo a přelézalo jako klubko žížal, nebylo se jít kam umýt, ani čím, při zničení tábora vzaly za své mýdla, pasty, masti, pudry, vůně, spreje a dezodoranty, ale i většina jídla, a protože délka pobytu nebyla známa, Linda rozhodla vydávat jednu konzervu pro dva lidi na celý den.

„Sněz si ji celou!“ strkal ji Milan Mance.

„Ne, sněz ji ty, protože jsi mužský a musíš jíst víc –“ strkala mu ji zpátky, on zase jí, a ze studu, hrdosti a rostoucího podráždění se milenci skoro poprali.

„Pořád tě to ještě neomrzelo?“ ušklíbl se Áva na Dinu, a když němě zavrtěla hlavou, pokojně spořádal svou i její porci. „Dinuško, představ si teď kuřátko pečené na másle, čerstvé okurky a kávový dort… Však ono tě to už brzy omrzí.“

Pavel s Lindou se bez řeči o konzervu rozdělili a dosud pořád se ještě jakžtakž drželi (bodejť by taky ne po tolika letech manželství, ostatně jsou tu jak na dovolené bez svých dětí a ona navíc vlastně v práci), ale kvečeru toho dne v klubku žížal šel už snad každý každému na nervy a noc přinesla další sérii hrůz, ani pomyšlení na spánek v té tlačenici na mokré zemi, kde jen otočit se na bok znamenalo vrazit nejméně do dvou lidí, každý další pohyb rozvztekal všech šest, a jen se dotknout promoklé stanové plachty zevnitř znamenalo spustit na spáče vodopád.

Třináctý den zkoušky (ale předěly dne a noci už dávno ztratily smysl) v přelidněném stanu z klubka žížal teď už doupě syčících hadů, všichni již příliš unavení, nevyspalí a předráždění, aby byli schopni ještě ohleduplnosti, a jít ven se nedalo – jen vykročit ze stanu znamenalo padnout do studeného rybníka, v němž mýtina utonula, a na mokrou plachtu té společné stanové cely (spíš blázince než pouhého vězení) již k zešílení neúmorné kap-kap-kap-kap –

„Proč já blbec si taky nevzal s sebou něco na čtení!“ vztekal se Milan při pohledu na manžele Jávovy (Linda si četla Pavlovu science-fiction o obludách na vzdálené planetě Speck – kéž bych teď mohla být mezi nimi, vzdychala – a Pavel zas Lindin sborník maďarské felicistiky, ač maďarsky neuměl ani slovo).

„Protože jsi čekal, že si budeme stačit,“ připomněla Manka svému milenci řezavě a pak ho bodla: „Asi si teda nestačíme!“

„Tak si pojď aspoň povídat.“ Milan zívl. „Ale o čem?“

„Samozřejmě zas o biokeramice, že!“

„Když tys ji už celou zapomněla… Ježkovy voči, jak někdo může všecko zapomenout ze čtyřiapadesáti učebních programů a z toho dvou hypnopedických!“

„Řekni rovnou, že jsem pitomá! A ty samozřejmě velikej géňa. Řekni rovnou, že už ti jdu na nervy!“

„To jsem neřekl, ale –“

„– ale myslíš si to. Ale ty mně taky!“

„Děcka, nehádejte se,“ šklebil se Áva rozvaděným milencům. „Naše milá paní primářka si totiž všecko zapisuje, pak to nahlásí panu genetikovi, kandidátovi věd, a vaše svatba je v háji!“

„Tuhle radost naší milé paní primářce neuděláme!“ zasyčel Milan.

„Chceš si mě vzít kvůli mně nebo na truc Lindě?“ zasyčela na něho Manka.

„To by od tebe nebylo hezký, Milane,“ popichoval ho Áva, „tak bezohledně pokazit tenhle případ naší drahé Lindě, která se o vás oba tak pilně starala…“

Poprvé až teď povolily nervy konečně i Lindě a vztekle práskla vědeckou fantazií o planetě Speck. „Klidně si do mně

ryj, Ávo, když jsem ti protivná. Ale nesahej mi na felicistiku!!“

„Ty že jsi mi protivná?“ Áva se prudce posadil, vrazil hlavou do stanové celty, inkasoval z ní vodopád, ale rozčiloval se dál: „Copak sis ty – felicistko – pořád ještě nevšimla, že tě miluju – už deset roků?!“

„Ale jo, to víš, že všimla.“ Linda vyplivla jehličí. „A připadalo mi to střídavě směšné – a trapné.“

„Však to taky takové bylo.“ Dina zabodla do země vidličku, kterou se česat vskutku nelze. „Zastydlá puberta Ávy… který není schopen mít ženskou doopravdy.“

„Tak proč vlastně tady se mnou jsi – milá snoubenko?“ naštval se na ni Áva.

„Protože jsem se asi spletla.“ Dina vytrhla vidličku ze země a vyhodila ji ze stanu. „A ty se se mnou už nezdržuj, Ávo, a jdi si domů ke své robotici Robce – vy dva se k sobě hodíte. A škrtni si navždy ty své návštěvy u mě jednou za čtrnáct dní – stejně to bylo k ničemu. Choď si na kuře do hospody!“

„A kvůli tomuhle já tu jak blbec moknu ve stanu – abych nakonec přišel o snoubenku i o svou desetiletou lásku!“ Áva se pokusil o divadelní gesto, které však skončilo dalším vodopádem z promoklé celty.

„I pologramotný terfel by měl vědět, že k lásce jsou zapotřebí dva.“ Linda pohrdavě vyplivla další jehličí.

„Tak abys měla vztek, Lindo, budu tě milovat dál.“ Áva se pokusil o nové gesto a znovu pokropil všechny přítomné. „Už proto, že mi to prodlužuje mládí… tak neslušně dlouho. Co teda s ním? Budu tě milovat dál a kašlu na to, co si o tom myslíš. Dina bude mít taky vztek a tvému mužíčkovi je to putna.“

„Zavři tu svou držku, nebo ti do ní šlápnu!“ zařval na něho Pavel Jáva, jemuž konečně – jakožto poslednímu – nervy už taky povolily.

A pořád dál kap-kap-kap-kap- na plátno společné střechy jako ničivá palba kulometů… Nebo jako kdysi dávno tlukot cepů na mlat, oddělující plevy od zrniny?… Jako písek plynoucí hrdlem přesýpacích hodin… i jako písek otryskávající ocel proti rzi – A ze tmy lidské hlasy proti té nelítostné setrvačnosti:

„Aspoň se ohol, prosím tě!“

„A nevíš čím? Já ti taky nevyčítám, že jsi rozcuchaná.“

„Ale vždyť ti to vlastně nevadí.“

„Lidé totiž …“

„Co ti schází?“

„Všecko… kromě tebe.“

„A to je málo nebo moc?“

„To je příliš.“

„Au!“

„Byl bys raději sám?'

„Ano.“

„Ne.“

„Někdy ano a někdy ne.“

„Proč?“

„Protože tě miluji.“

„Jak dlouho –“

„Nejhorších je prvních deset let.“

„Ale ty jsou právě nejkrásnější!“

„Ne. V těch pozdějších je víc klidu, takže jsou ještě lepší.“

„Na klid kašlu.“

„Já třeba taky. Ale nemůžu žít bez jistoty.“

„– jak dlouho se dá vydržet –“

„Už jen chvilku. Už jen zbytek života.“

„– jak dlouho takhle ještě –“

„Chcete být přece spolu, ne? No tak teda buďte!“

„Au!“ – „Pojď blíž.“

Čtrnáctý den od rána kap-kap-kap-kap-

„Jdu.“ Ava Šamp se rázně posadil a inkasoval vodopád. „A končím nejstrašidelnější dovolenou svého pohnutého života. Jo, abych nezapomněl – Lindo, mám nevybranou dovolenou za poslední tři roky a vezmu si ji teďka vcelku najednou. Jistě ráda mě teď pár týdnů neuvidíš. Já tebe taky.“ Áva se zvedl, čímž spustil další sprškу. „A ty mi odpusť, Dino. Snažili jsme se, ale… Aspoň jsi poznala, co ti pořád říkám, že se pro manželství nehodím. Pravdu máš samozřejmě ty, ale můj IRAF je zkrátka jiný, než ty potřebuješ. A přeju všem krásné počasí!“

Áva Šamp si vyhrnul klopy svého fialového utíkáčku, vyběhl ze stanu a v dešti skákal přes kaluže směrem k lesu.

„Odpusť i mně, Dino, je mi to líto,“ řekla Linda. „Ale snad je to takhle lepší než…“

„Ano.“ Dina si skládala své věci. „Poznala jsem tady za čtrnáct dní Ávu víc než za celých těch našich deset roků.“ S brašnou na zádech opustila stan a zamířila k nejbližšímu letišti.

„I já se tu dověděla pár věcí – i o sobě,“ řekla Manka, „které určitě je dobře vědět před svatbou.“

„Což byl účel stanové zkoušky, kterou tímto končím,“ rozhodla Linda Jávová. „A na shledanou na felicistice… budete-li ji ještě potřebovat.“

„Nikdy!“ křikl Milan a hrnul se ze stanu. „Já přijdu,“ zašeptala za jeho zády Manka Lindě a hrnula se za ním.

„Konečně sami –“ řekl Pavel Jáva a přitáhl si ženu k sobě, Linda přilehla, ale uchopila mužovu zarostlou a zdrsnělou tvář do obou svých dlaní, jako by si ji chtěla teprve až teď důkladně prohlédnout.

„Ale já nejsem tvůj případ.“ Pavel jí jemně přejel prsty po zádech. „Jsem tvůj muž.“

„Já vím," řekla Linda šťastně, natáhla ruku ke zdrhovadlu a při uzavírání stanového vchodu vyhlédla ještě za Milanem a Mankou.

Milenci se skloněnými hlavami, on šeříkový, ona vínová a oba náhle jakoby bezbranní, vycházeli spolu do deště.

NAŠTĚSTÍ JE STÁLE CO SE DOVÍDAT – i když přitom občas třeba zařve nějaká ta iluze, ve svém školním studiu č. 3 Milan rázně zlikvidoval všecky své vzorky keramiky měkké jako houba (bohužel ovšem stejně málo reaktivní) a nastrkal do automatu prvních deset vzorků bláta – svůj objev od listopadového jezera. Napřed udělám rozbory a rozklad, pak resyntézu, novou analýzu, pak rekonstruované bláto, z něho neohlínu… Místo jediného kroku k biokeramice se teď naježilo celé schodiště.

Automat zvolna žvýkal vzorek po vzorku, hodinu je teď bude trávit a teprve za další dvě hodiny začne plivat první výsledky, jsem na ně strašlivě zvědavý – škoda jen, že Manka na tohle není. Dnes k ní zase přijdu pozdě a ona mi zas vynadá… to s Naďou Norkovou by teď mohla být zajímavá diskuse o tomhle resynt-blátě. Nebo vůbec žít sám v nějaké romantické mansardě jen se svým věrným robotem jako ti géniové ve středověku…

Zbytečně se v tom už zase nimráš, študente! S Naďou sice byly zajímavé diskuse, ale po nich citová zima. A být sám bylo k uzoufání… Ty zkrátka miluješ právě a jenom tu svou Manku, v IRAFu i bez něho a s iluzemi i bez těch, které odplavily deště stanové zkoušky a série obyčejných dnů. Napřed jsi to jen cítil, ale teď to už i víš, už i ta suchá baterie rozumu konečně dohrkává k citovému ohni – teď by ho měla ještě solidně usadit do stáložárných kamen. Jauvej, to je už zas půl páté a já ještě nejsem hotov, mám Mance zavidfonovat? Ale ona mi beztak zase vynadá i ústně. Což zasluhuji.

Jauvej, to je už zas půl páté a Milan pořád nikde, to mi nemůže aspoň zavidfonovat?! Manka znovu nervózně prošla pokoje prázdných dětských postýlek 128. Dětského domu. V hale Luboš Lavička opravoval vodotrysk a trpělivě vzhlédl. Už dávno měl být doma, ale nechce mě tu nechat samotnou. Luboš je jako já a všecko by s ním bylo tak snadné… ale jen jako s bratrem. S Milanem se v lecčems nemůžeme shodnout a vlastně nejjednodušší to bylo tenkrát v Gibsonu, když mezi námi byl ostnatý drát. Teď to máme kupodivu složitější –

No co. Mám za sebou hezký den s dětmi a teď čekám na svého muže, který se zdržel v práci. Zítra se tam zdrží znovu a třeba každý den, ale já ho miluji i nepřítomného a až na něho budu čekat doma s našimi dětmi, bude to čekání krásné… Bude se mnou Milan taky tak šťastný? Určitě se musím ještě moc zlepšit. Ale on taky! A až teď přijde, pořádně mu vynadám. Aby si už začal zvykat být ženatý.

„NASTAL ČAS uzavřít případ Kareta – Lebdušková," řekla primářka dr. Linda Jávová ve své ordinaci genetikovi ing. Karlu Vodákovi.

„To bych taky hrozně rád." Genetik ustaraně upil ze skleničky další doušek chlorozonresynt-svody. „Ale copak můžeme doporučit manželství páru s tak odlišnými psychogramy?"

„V dávných dobách se říkalo, že protivy se přitahují…"

„Tak to abychom tedy přeprogramovali genetiku a vdávali pětileté Eskymácky za stoleté Indy?!"

„Přeháníš, Karle. Mance i Milanovi je dvacet a oba jsou Pražáci z našeho pátého obvodu."

„Bohužel! Však to je taky jediné, co mají společného."

„Řekla bych, že je toho víc. Od tvého loňského měření toho překvapivě přibylo a stanová zkouška prokázala, že ti dva tak odlišní lidé se sice v lecčems neshodnou, ale vcelku jsou schopni koexistence."

„Ale vždyť to oni se jen tak přizpůsobují jeden druhému, aby mohli být spolu!"

„Což je zajisté dobrý důvod pro spolužití." Linda si nabrala stříbrnou lžičkou kompot z sostružin. „Život je přece změna a člověk by měl umět ty změny řídit… poznávat se, zdokonalovat a překonávat. Ale pak ovšem ještě vytrvat. A když to Milan s Mankou dokážou… Asi v nich je dost materiálu na společný život, ale možná i na rozchod a teď záleží už jen na nich, co s tím udělají."

„Naší služební povinností je nicméně upozornit je na riziko, které vyjevily jejich psychogramy."

„To jsme už udělali, Karle. A dost důkladně, řekla bych. Psychogram je však jen fotografie, pouhá momentka… a my z nich ještě neumíme složit celý film rozbíhajícího se lidského příběhu. Jestli vůbec to budeme někdy umět… Já bych tedy rozhodně nechtěla žít podle nějakého scénáře."

„Psychogram je fotografie. A tedy stejně tak přesný."

„Problém ale je, zda už na tyhle přesné obrázky máme dost silnou lupu – a jestli je už umíme správně číst. Vzpomínáš na ten klasický Kratochvílův případ léčby alkoholika psychokreslením? Pacient pořád kreslil obrázky krajin, v nichž se opakoval motiv dvou hor, v němž bylo možno vidět symboliku mateřských prsů a tedy fixaci pacienta na matku, ulpění na orálním stadiu a s tím související sklon k pití. Stejně dobře však bylo možno interpretovat obrázek jako projev pocitů méněcennosti člověka, který zůstal dole a upadá stále hlouběji, ale ty hory mohly znamenat i symbol životních cílů, touhy povznést se, a stejně je ovšem možné, že pacient prostě pod horami bydlel, nebo tam byl na dovolené a prožil svou velkou lásku, anebo že ty hory pro něho znamenají volnost a svobodu, o kterou při svém léčení přišel, nebo právě naopak –"

„– ale malůvky opilce jsou přece něco docela jiného než moderní exaktní věda! A její skvělé výsledky jsou snad už dávno mimo diskusi – doktorko a primářko felicistiky!"

„To určitě, Karle. Psychografie samozřejmě umí přesně vyfotografovat vnitřní půdorys člověka… ale on sám je pak na něm schopen vystavět i netušené vysoký mrakodrap. Jako třeba lásku, ale nejen ji. A naším úkolem je pomáhat mu při té stavbě."

„To přece děláme, Lindo. Vždyť jen já sám jsem pouze v našem pátém obvodu vyprojektoval již 986 šťastných

manželství, dalších třináct skvěle pokračuje, ale zrovna tenhle tisící jubilejní případ se mi pořád nedaří rozřešit…“

„On se teď rozřeší už sám, Karle. A ty ještě vyprojektuješ moc tisíc –“

Dveře ordinace se rozlétly, vtrhla žlutovlasá Naďa Norková a za ruku za sebou táhla svalnatého blonďáka se stejně světle modrýma očima, jako měla sama. „Dozvěděli jsme se, že je tu náš genetik, a tak jsme se už nezdržovali vidfonováním.“ Hlas té vysoce inteligentní sportovní dívky zněl už znovu sebevědomě a navíc z něj tryskal radostný triumf. „Inženýre Vodáku, tohle je inženýr Petr Čtverec, kterého jste mi vybral a poslal. Přišli jsme vám poděkovat. A pozvat vás na naši svatbu!“

„Přijdu velice rád.“ Genetik ožil a téměř zrůžověl. „A přeji vám štěstí, které při podobnosti vašich psychogramů –“

„Ale ty si nejsou jen podobné – ty jsou skoro stejné jako dvě kopie!“ jásala Naďa. „Viď, Petře!“

„Přefotili jsme si je na průsvitky, položili na sebe a porovnávali. Bavili jsme se tím celý večer,“ zazubil se nový Nadin ideální partner. „Nic neschází, nic nepřebývá a všecko se přesně kryje. Hned jsme si to pak přezkoušeli v praxi.“

„Takže IRAF si už nechceš zvyšovat, Naďo?“ usmála se Linda.

„Proč, když jej s Petrem oba nemáme? A já se tenkrát, když mi bylo tak bídně, užuž chystala taky vlítnout do orloje… jenže bych se do toho musela nutit. Mně to s IRAFem zkrátka nešlo. Ale bez něho nám to teď jde báječně, viď, Petře?“

„Jéje!“ zazubil se ing. Petr Čtverec a položil ruku kolem pasu své snoubenky. „Tak jde se na oběd?“

„A náš genetik musí s námi, jako trénink na svatební hostinu.“ Naďa se obrátila k Lindě. „A my dvě se teď už rozloučíme.“

„Ze zdravotních důvodů zásadně neobědvám, ale dnes rád učiním výjimku.“ Karel Vodák se hrdě vzpřímil. „Na oslavu svého jubilejního tisícího šťastného páru Čtverec – Norková!“

„Před jídlem se jde samozřejmě ještě na řeku!“ bylo slyšet pak ze dveří Petra a Naďu: „Hodina tvrdého pádlování je nejlepší aperitiv!“

Kdy konečně pochopím, co je to štěstí?… vzdychla si po jejich odchodu primářka felicistiky.

Hluboké ticho v ordinaci zaplavené světlem a kyticemi plastikových srůží (protože je čtvrtek), v jejich spoustě Linda popatřila na jedinou přírodně rostlou v útlé křišťálové váze. Pavel mi ji sem nosí každý den, už tolik let. A možná to už začínám tušit. Štěstí je… co vydrží každý den… a každé počasí… a …

KAŽDÝ POTŘEBUJE NĚCO JINÉHO a za dovolenou terfela Ávy Šampa se felicistice 5. pražského obvodu nahromadila celá kupa turnusů do Antarktidy, na ostrovy jižních moří, k rovníku a do Himalájí. Střídavě ožeháván tropickým sluncem a ošleháván ledovými vichry z velehor znovu a znovu Áva ve svém nezničitelném fialovém župánku trpělivě vystupoval a sestupoval po schůdcích pořád dalších růžovostříbrně pruhovaných letadel a helikoptér, věčný cestťák na letištích pod kokosovými palmami i ve věčném sněhu a listonoš štěstí… Kterému však sám se pořád jaksi vyhýbám? A začínají mi už stydnout nohy.

Áva se lítostivě vysmrkal – a ani té rýmy se nezbavím asi už nikdy – přivedl k letadlu zabloudivšího klienta svého 137. turnusů na Mount Everest (včetně výstupu na vrchol), vystoupil za ním po schůdcích dovnitř a zabouchl dvířka.

„V kabině máš vidfon z města,“ řekl mu pilot a na hranaté obrazovce už čekala Dina Deborová, tak půvabná… až bolestně žádoucí a ovšem vybraně elegantní v módních barvách zimy (akvamarín, čerň a platina).

„Ávo, proč mi někdy nezavoláš?“

„Ale, Dinuško, já myslel, že mě už nikdy nechceš vidět.“

„Taky že nechci, ničemo! Jenže ale někdy se mi po tobě stýská, medvídku.“

„Vždyť mně taky, ovečko. Tak můžu zítra zase přijít?“

„Ach jo. Tak jo.“

„A bude kuřátko?“

„Bude. Ale ještě před ním bude vážný pohovor!“

„Ach jo. Tak jo.“

Pruhovaný letoun vyklouzl z exosféry a vracel se k zeměkouli, jejíž sněhobílá koruna himalájských sněhů přilétala rychle vstříc, Ávovi klienti tiskli dychtivé tváře ke tlustému sklu průzoru a výkřiky jejich nadšení… Toto je vrcholný okamžik celého letu a je-li tedy štěstí směřování, měl bych být šťasten jako průvodčí ve správném vlaku.

„ROMEO A JULIE si ušetřili spoustu problémů, když tak brzo umřeli,“ řekla Manka a lízla si sladké růžové zmrzliny z smalin.

„Ale asi by si jich taky užili dost, kdyby spolu měli prožít padesát let manželství a mít tři děti…“ řekl Milan a lízl si své hořké ssýrovohovězí s lithiem.

„Ty chceš jenom tři děti? Ale já jich chci nejmíň pět!“

„Tak vidíš, už se zase nemůžeme shodnout!“

„No protože já chci ženské věci –“

„– a já zas mužské.“

„Ty já tě teprve naučím!“

„Máš na to padesát let.“

„Jak to, že jenom padesát?!“

„Zas už začínáš?“